

Sandra
Brown

*Pentru
păcatele noastre*

Capitolul 1

Paisprezece zile de cură de slăbire. Două ore și douăzeci de minute pe mîinile unei esteticiene și douăzeci și trei de minute de machiaj în fața unei oglinzi care mărește.

Cu toate acestea, după cîteva minute petrecute în holul hotelului, Patricia Hilton Sullivan își dădu seama că nu era deloc pregătită să-și înfrunte fostul soț. Mai ales cînd bărbatul în cauză era la brațul unei tinere care ar fi putut poza pentru coperta unei reviste *Cosmos*, adică – ce mai! – avea o siluetă perfectă.

Nici o femeie de vîrsta Patriciei n-ar fi avut chef să suporte o astfel de comparație, cu atît mai mult

cu cît urmau să discute despre iminenta căsătorie a fiicei lor.

Dar de cînd dădea atîta importanță aspectului? Gîndul îi veni în timp ce se ruja în fața oglinzii din ascensor. Oare apropierea vîrstei de 40 de ani o înspăimînta? Sau să fi fost cei opt ani petrecuți în televiziune, alături de tineri care urcau rapid treptele ierarhiei, în timp ce tipi de peste 45 de ani erau dați la o parte? Sau era, pur și simplu, din cauza lui Walt?

Nu, imposibil!

Nu putea fi decît permanentă nesișiguranță a locului de muncă, acolo unde înfățișarea era mai importantă decît vocea ori inteligența.

Dar Walt? Nu, niciodată!

Orice ar fi, era totuși descurajator să te gîndești că un regim draconic – părul vopsit în blond pal și atenta aplicare a miraculosului fond de ten *Nisipul deșertului*, pentru a ascunde primele riduri – nu poate dezminți faptul că ai o fiică destul de mare pentru a se căsători.

Ei, da, dar o doză masivă de nonșalanță simulată îi putea convinge pe toți că puțin îi pasă de fostul ei soț. Iar dacă va fi în stare să joace suficient de bine – cine știe? – poate va ajunge să se păcălească chiar și pe sine!

Patricia își îndreptă umerii și ridică bărbia. Apoi afișă acel zîmbet încrezător ce făcea parte din bagajul ei de luptă de opt ani de zile încoace, cînd se

afla în mijlocul echipei de ziariști și prezentatori cu care lucra. Cu acel zîmbet cucerise milioane de telespectatori abonați la *International Cashe News*.

Cu pași mari și siguri, traversă încăperea ce era acoperită cu un covor alb, de culoarea jadului și se apropie de cuplul așezat pe o canapea decorativă, în mijlocul unor pernuțe cu motive florale.

— Bună, Walt! Cum a fost turul ăsta?

— Ce tur, Pat?

Ah, vocea aceasta! La fel de profundă și de melodioasă, cu urma aceea de accent din Carolina de Sud, pe care fusese obligat să și-l îmblânzească... așa cum făcuse și ea, de altfel. După opt ani de despărțire, opt ani de tăcere sau de certuri telefonice, vocea lui o emoționa la fel de tare.

— Mă refer la golf. Doar de acolo vii, nu?

El zîmbi.

Nu era drept deloc! Fără măcar să se ridice din fotoliu, eclipsa pe toată lumea – în primul rînd pe ea – printr-un simplu surîs care-i făcea gropițe în obraji.

Gropițe? La vîrsta lui? Mai curînd riduri, cum avea și la colțul ochilor. În privirea pătrunzătoare a bărbatului, plutea o expresie puțin ironică.

— Nu prea mai am vreme să joc golf acum.

Ea nici atît! De două luni se pregătea pentru clipa aceasta! Avusese nevoie de o oră și jumătate ca să hotărască ce taier să îmbrace. Iar Walter Calhoun Sullivan purta un costum atît de șifonat, de parcă ar fi venit direct de pe terenul de golf.

Iar, dacă nu era așa, apăreau alte ipoteze pe care însă Patricia prefera să nu le analizeze.

Cel puțin, deocamdată...

Renunță să se mai gândească și la motivul pentru care îi dăduse întâlnire în acest hotel și venise însoțit de blonda aceasta superbă.

El se ridică. *Miss Cosmos*, la fel. Pat scrîșni furioasă din dinți, realizînd că, deși ea purta tocuri, tînăra în pantofi cu talpă plată era puțin mai înaltă decît ea.

— Pat, dă-mi voie să ți-o prezint pe Tory McIntyre! Tory, ea este mama lui Casey.

Tory îi întinse zîmbind mîna. Un zîmbet sclipitor și călduros. Pat ar fi preferat să fie fals și prostesc. Hottărî pe loc că nu era prea corect din partea unei foste soții să-și aroge dreptul de a o urî pe această femeie. Cu toate acestea, nu putea să o suporte, așa cum nu suporta să fie strigată Pat.

Mîna lui Tory era fermă, iar degetele ei subțiri erau lipsite de orice podoabă. Patricia refuză să se mai gândească la suma investită în vederea pregătirii acestei întâlniri. Bani azvîrliți pe fereastră... O singură privire spre gropițele lui Walt și spre trupul fusi-form al lui Tory fusese suficientă să se simtă rotofeie, împiedicată și prost îmbrăcată. Și, ca pentru a pune capac la toate, Walt nici măcar n-o prezentase pe nume, ci drept *mama lui Casey*, mama unei tîne-re doar cu puțin mai mică decît această... această...

Patricia zîmbi în continuare, încercînd să-și amin-

tească faptul că trebuia să se mențină deasupra acestor meschinării.

— Pat, arăți grozav! o complimentă Walt.

Vîntul îi răvășise buclele brune și grele, dar nu părea deloc încurcat. Nu fără gelozie, Patricia observă că nu are nici un fir de păr alb. Cămașa de golf, deschisă la piept, lăsa vederii cîtiva cîrlionți întunecați și albul ei îi scotea în evidență bronzul. Era ceva mai bine legat decît își amintea ea, dar n-avea un gram de grăsime în plus.

— Tory, nu-i așa că e superbă? insistă fostul ei soț.

«De cînd un bărbat de 40 de ani are pîntecul plat și nici un fir de păr alb în cap?»

Patricia trase o înjurătură în gînd, una destul de colorată, învățată din culisele televiziunii. Ceva mai calmă acum, îi aruncă lui Walt una din acele priviri senzuale care îl înnebuneau odinioară.

— Mulțumesc, Walt. Și tu te-ai păstrat destul de bine.

El rîse – prea obișnuit cu înțepăturile ei ca să le mai dea vreo atenție – și se aplecă s-o sărute pe obraz. Patricia se feri cu grijă, dar tot simți în nări mirosul pătrunzător și familiar al bărbatului. În minte, îi năvăliră imagini din vremurile cînd o trezea sărutînd-o...

Zîmbi din nou și mulțumi în gînd anilor de antrenament, cînd fusese obligată de atîtea ori să-și compună o mască amabilă, chiar dacă în sînea ei fier-

bea.

— Cum e la Chicago? Întrebă Walt.

Pat n-avea nici un chef să vorbească acum despre Chicago. Nu dorea deloc să-și amintească cât de ușurată ieșise cu o seară înainte din studiouri, bucurându-se de lunile de libertate ce o așteptau. Nu dorea să se gândească nici la nepriceputa care o va înlocui în timpul lungului ei concediu, nici la ultimatumul lui Cminscki, nici la perioada grea prin care trecea Lettie, cea mai bună prietenă a ei.

— Chicago? Cam bate vîntul!

— Casey spunea că vei sta aici pînă la nuntă... Deci următoarele două luni.

— Așa e.

Ochii lui negri sclipiră malițioși. Walt nu era deloc răutăcios și ranchiunos, dar ea se pregăti totuși pentru o lovitură sub centură.

— Ești sigură că se vor descurca fără tine? N-aș fi deloc încîntat ca rivalul C.N.N.-ului să dea faliment, doar pentru că tu ai venit s-o ajuți pe Casey să aleagă între o dantelă ivorie și un satin ocru.

— Mă îndoiesc că fiica noastră are de gînd să poarte așa ceva.

Walt rîse și Tory îl imită, ceea ce o scoase din sărite pe Patricia. Da, era nedreaptă, dar o durea că tînăra asta o cunoștea așa de bine pe Casey, încît să poată aprecia gluma ei.

Se lăsă o tăcere stînjenitoare. Walt își reveni primul și le invită să ia loc. Patricia alese un fotoliu și

evită în continuare s-o privească pe Tory, al cărei păr de un blond natural și lipsa de machiaj o făceau să se înverzească de invidie. Ca să nu se mai gîndească și la alura ei sportivă... Trebuia să facă minuni pe un teren de golf cu brațele ei subțiri și musculoase.

Vocea profundă a lui Walt o smulse din gîndurile ei negre.

— N-ar avea nici un rost. Știi doar...

Dinții albi luciră sub mustața tăiată impecabil.

Da, asta era! Cine naiba își putea dori să fie soția unui tip aproape perfect?

Deși trebuia să recunoască faptul că Walt fusese cel care îi reproșase acest lucru, nu invers.

— Ce anume n-ar avea nici un rost? Întrebă ea.

— S-o convingi pe Casey că nu e cazul să se mărite. Asta aveai de gînd, nu?

— Ca de obicei, vrei să ai un avans față de mine, făcu Pat exasperată.

Dar Walt rămase calm.

— Nu ne-am angajat într-un concurs, Pat, răspunse el grav.

«Măcar o dată...» ar fi vrut ea să-i replice.

Nu era însă momentul înțepăturilor, mai ales că era și greu de spus care dintre ei se distrase cel mai bine cu jocuri de acest fel.

Pat nu mai avu timp să răspundă, că lîngă ei răsări un bărbat mic și rotofei, într-o vestă sport. Se postă între canapea și fotoliu și își așeză mîna pe umărul lui Walt.

— Te-am prins! Începem într-un sfert de oră.

Deci de aceea o chemase aici: ca s-o vadă între două discursuri, între două apariții în cursul cărora, prin simpla lui prezență, cataliza energia oamenilor. Harul care făcuse din Walt unul dintre cei mai celebri conferențieri din țară nu își pierduse deloc puterea.

Iar acest seminar întrerupea, iată, cea mai importantă discuție a lor de la noaptea aceea în care, cu ani în urmă, ea îl anunțase că acceptase postul ce i se oferise în Atlanta, iar el refuzase să o însoțească. Dar nu fu prea surprinsă. Walt îndrăgise întotdeauna celebritatea.

— Vin, Sol, spuse el, apoi se întoarse spre ea. Regret, dar trebuie să vorbesc despre investițiile unei întreprinderi de fibre optice. Știi, pentru turneul de golf al societății lor...

Ea afișă cea mai disprețuitoare expresie din lume, ceea ce nu păru să-l afecteze cîtuși de puțin pe soțul ei. Hotărît lucru, tipul n-avea pic de conștiință.

— Sînt gata să te ascult, Pat, reluă el. Dar o cunoști pe Casey la fel de bine ca și mine și știi ce greu e s-o convingi că n-are dreptate.

— Oare nu s-ar putea să ne înțelegem și noi o dată?

El deschise gura, vrînd parcă să protesteze, apoi se răzgîndi. Se lăsă pe spate, picior peste picior.

— Bine, și ce propui, mă rog?

— N-am venit aici ca să-ți aduc soluții pe tavă.

Nici măcar nu începuseră bine discuția că ea și începuse să se enerveze. Unele lucruri nu se schimbă niciodată...

— Ești sigură? făcu el cu o mutră acrită.

Tory îi dădu un ghiont.

— Walt... Ascult-o! E ceva serios!

«Fantastic!» își spuse Patricia. O aliată – cu un ten superb și niște sîni care nici măcar nevoie de sutien nu aveau. Da, exact asta îi mai lipsea: un fost soț cu o prietenă grozavă, înțelegătoare și atentă. Antipatia ei pentru *Miss Cosmos* crescuse de două ori pe cît era la început.

Era una din acele zile cînd totul îi mergea pe dos.

— Știi foarte bine că e ceva serios! protestă Walt.

Dar, judecînd după surîsul pe care abia și-l ascunsese, Patricia înțelese că Walt se gîndea că fosta lui soție exagerează ca de obicei.

Lui Patricia îi sări muștarul și se ridică.

— Dacă faptul că fata noastră de 19 ani se pregătește să facă aceeași greșeală ca și noi...

Walt îi acoperi mîna cu a lui.

— Stai puțin! Doar nu-ți închipui că...

Se opri, se uită întrebător la Tory, apoi continuă:

— Nu mi-a spus că... În fine, doar nu crezi că...

Patricia se făcu roșie ca focul. Blestemat fie bărbatul ăsta cu limba lui ascuțită cu tot! Nu privea pe nimeni – și mai ales pe Tory – că Patricia rămăsese însărcinată înainte de nuntă.

— Mă refeream doar la intenția de a se mărita.

Cunoaștem amîndoi consecințele acestei greșeli de tinerețe și avem datoria s-o punem în gardă.

Walt se rezemă iar de pernute.

— M-ai speriat! Casey a fost mereu impulsivă... instabilă... Ar fi putut să... în fine, înțelegi tu...

— Instabilă? Întrebă ea, ridicînd tonul.

Schimbîndu-și atitudinea, adăugă cu acea voce profesională, calmă și detașată, cea cu care anunța știrile la televizor.

— Cine e vinovat dacă fata e instabilă?

Walt o măsură cu una din acele priviri pătrunzătoare care îi dăduseră întotdeauna impresia că stă pe lama unui microscop.

— A fost ideea fiicei noastre, nu a mea, să locuiască la Charlotte cu mine, replică el cu suavitate. Avea 15 ani atunci și era în stare să ia o hotărîre. Faptul că a venit să stea cu mine n-are nici o legătură cu ceea ce se întîmplă acum.

Nici o legătură?! Iată o afirmație cel puțin ridicolă! Dar nu se cuvenea să-i reproșeze acum că-i furase fata. În plus, se certaseră suficient pe această temă, cu patru ani înainte, încît cei de la telefoane ar fi trebuit să le ridice o statuie, atît de mult duraseră convorbirile.

— Serios? Cum poți spune una ca asta? Walter Sullivan, vreme de patru ani de zile ai lăsat-o de capul ei, iar faptul că-și strică acum viitorul de dragul cine știe cărui basm, n-are nici o legătură cu tine?!

— Casey e încăpățînată. Din punctul ăsta de ve-

dere, seamă cu tine.

Patricia se încruntă. Își închipuise o conversație rațională, ca între doi oameni maturi, și iată că ajunseseră iar la obișnuitele lor certuri. Respiră adânc și, drept încurajare, își spuse că discuția nu putea fi mai dificilă decât transmiterea unui reportaj din Orientul Mijlociu, sub amenințarea bombelor.

Dar, în cazul ăsta, de ce se simțea mai curînd în stare să vorbească liniștită despre o țară devastată de război, decât să discute calmă cu fostul ei soț?

«Păstrează-ți calmul!» își impuse.

— De acord, este încăpățînată, dar știm amîndoi de ce. Ceea ce înseamnă că ar fi trebuit să-i acorzi mai multă atenție în adolescență. Dar ai dat-o în bară, iar acum fata nu numai că e încăpățînată, dar nici măcar nu știe pe unde calcă.

Apoi tăcu brusc, ușor stingherită de propria ei enervare.

— Dă-i înainte, Pat! Mi-au plăcut întotdeauna predicile tale. Îmi amintesc de ședințele de la școală: directorul care te privește sever ca să-ți aducă aminte că ai depășit limita...

Tory îl ghionti din nou avertizîndu-l, dar Walt nu o băgă în seamă. Făcea totul ca s-o scoată din fire! Culmea era că îi reușea! Ca de obicei...

— Eu nu-mi amintesc să fi fost vreodată convocată în biroul directorului.

— Nici nu mă mir. Doar tu nu făceai pozne, nu?

Gluma lui o jigni. Era unul din motivele de divorț

invocate de Walt. O taxase drept prea rigidă. Ceea ce ea interpretase altfel. Walt îi reproșa de fapt că nu știe să se poarte ca o persoană matură. Sigur, nu la începutul căsniciei lor. Și unul, și celălalt își aminteau destul de bine de exuberanta Pat Hilton, a cărei încăpăținare o moștenise Casey.

După o copilărie dificilă și prea puțin veselă, Pat se dezlănțuise în primul an de facultate. Ca o pisică scăpată din coș, provoca un adevărat balamuc oriunde punea piciorul. Se hotărîse, pe atunci, să demonstreze că nu are nici un chef să suporte tot felul de norme convenționale.

Dar, în cele din urmă, căzu iar în capcana lor. Pat deveni imediat ființa gravă și serioasă care fusese în copilărie. Slavă Domnului! Singurul ei necaz era că Walt nu ajunsese la aceeași maturitate...

Nici vorbă, Casey nu-și putea abandona studiile, nu putea face aceleași greșeli, nu își putea rata viitorul din cauza unei întâlniri întâmplătoare.

Patricia se împlânzi. La urma urmei, el era tatăl fiicei sale.

— Walt... îmi pare rău.... O iubesc pe Casey și vreau ce e mai bun pentru ea. N-am putea discuta calm?

El răspunse fără urmă de umor sau de batjocoră.

— Chiar crezi că știi ce e mai bine pentru ea?

Iar o invadă un val de furie, dar încercă să se stăpânească.

— În orice caz, o căsătorie la 19 ani nu cred că e

cea mai fericită alegere.

— Chiar dacă îți vine greu să mă crezi, imaginează-ți că m-am gândit și eu mult la asta. Poate că exact așa ceva îi trebuie pentru a se maturiza.

Ezită o clipă, apoi adăugă:

— Tu considerai că mariajul a avut o influență benefică asupra ta.

— Dar asta n-are nimic de-a face cu mine! răspunse ea strângînd din dinți și întrebîndu-se de ce dentistul ei uitase să treacă pe lista interdicțiilor, alături de alune și caramelle și vizitele fostului ei soț. Te rog, fără digresiuni. Sîntem aici pentru Casey. Să nu ne abatem de la subiect.

— Baftă!

— Scuză-mă?

— Îți urez baftă, repetă el, ridicîndu-se și întinzînd mîna spre Tory.

— Asta e tot? Și te speli pe mîini?

Pat simți că va exploda. Walt avea încă o ieșire reușită. Se ridică și ea cu demnitate și-l fulgeră din priviri.

— Nu mă miră, Walt Sullivan! Ești – ca întotdeauna – gata să-ți declini orice răspundere și s-o ștergi înainte ca...

— Nu, Pat. Ca de obicei, tu vrei să ai toate cărțile în mînă, deși nu e rîndul tău.

— Dar ăsta nu e un joc! E vorba de viitorul fiicei noastre!

Walt puse mîna pe umărul ei și o strînse blînd.

— Îți pierzi vremea, Pat. O cunoști pe Casey. Știi că e refractară la tot ce e rațional și nici n-are rost să fii aspră cu ea. Dacă vrei să te amesteci în alegerea ei, te privește. Oricum, ne vedem peste două luni la biserică.

Pat fierbea. În ciuda acestor ani de exerciții de stăpânire de sine, Walt Sullivan tot reușea s-o aducă în pragul unei crize de nervi.

«Oare în Carolina de Nord poți scăpa de pedeapsa cu moartea dacă îți omori fostul soț?» se întrebă ea, străduindu-se din toate puterile să nu bată din picior de enervare. Poate, cine știe... oricum, în următoarele două luni, va simți de multe ori nevoia să-și scoată pantoful și să tragă un toc în capul ăsta de catîr.

Măcar ar avea asigurată o apariție la televizor...

Capitolul 2

Patricia era așa de furioasă, încît barele costisitorului *Mercedes* închiriat se izbiră aproape de pilonul de ciment din parcare hotelului.

Demară în trombă. Scîrțîitul pneurilor îi mîngîie puțin orgoliul rănit.

— Parcă e ceva mai bine..., murmură ea.

Privirile curioșilor care întorseseră capul după ea o făcură să zîmbească și trecu de trei ori pe galben ca să scape de blocurile de beton și sticlă care se înălțaseră în Charlotte în ultimii zece ani. Mormăi ceva printre dinți, luînd-o pe Queens Road, în inima cartierului financiar. Ramurile stejarilor bătrîni ce străjuiau șoseaua începură să se clatine ușor. Sem-

nele vestitorilor primăverii, precum și imaginea unui Walt șchiopătînd ca un moșneag lipsit de putere, pe un teren de golf sfîrșiră prin a-i ridica moralul.

Apoi îi veni în minte imaginea lui *Miss Cosmos* traversînd salonul la brațul lui.

— Da, artrită la genunchi și... peste tot! murmură ea pe un ton sardonîc.

Soarele strălucea. Deschise geamul, lăsînd să pătrundă în interior un aer cald și parfumat. Regreta că nu alesese o mașină decapotabilă, la fel cu cea cumpărată de Walt înaintea căsătoriei lor, zgomoasă, rapidă și puternică. Amintirea aceasta îi aduse un zîmbet pe buze. Dar zîmbetul i se risipi imediat la gîndul că îl obligase s-o vîndă chiar după nașterea lui Casey.

Strada, familiară odinioară, trezea în ea profunde nostalgii. Charlotte fusese pe vremuri și orașul ei, orașul în care i se oferise șansa de a arăta de ce e capabilă. Orașul fusese al lor, al ei și al lui Walt, iar ea se simțise bine aici. Se revedea în fiecare locuitor din oraș, în orice ipostază: cuplul care făcea *jogging* pe aleile parcului, pe lîngă căsuțele cochete, tînăra mămică ce ridica în brațe căruciorul, sărind peste o imensă rădăcină de stejar ce străpungea trotuarul, gospodina în blugi și cămașă în carouri care tunde peluza... Oricare dintre aceste femei ar fi putut fi ea. De un oraș cum era Chicago, zgomotos și sufocant, nu se simțea atît de puternic legată. Totuși, acolo și-ar fi dorit să se afle acum.

Încercă să reziste atmosferei pașnice pe care o respira orașul, dar sfârși prin a i se abandona. Nodul familiar din stomac – totdeauna era obligată să fie cel mai bun jurnalist, cel mai concis, cel mai rapid, cel mai performant, ca să nu-și piardă publicul – dispăruse în clipa în care urcase în avion. Iar acum, la Charlotte, regăsind plăcerea liniștii, se simțea foarte bine. Și, în ciuda rezistenței, o invadă amintirile...

1973

Prima dată când îl întâlnise pe Walt, o surprinsese în flagrant delict... Furt...

Își spunea Pat, n-avea nici 19 ani, iar părul lung, castaniu, cu reflexe aurii, îi ajungea pînă la talie. După o copilărie în care fusese nevoită să joace rolul de mamă pentru trei frați mai mici, libertatea care domnea în campusul din Charlotte o năuci.

Studentii erau renumiți pentru farsele din ziua de Halloween. Pat Hilton ardea de nerăbdare. Pe la trei dimineața, după ce se stinseseră luminile și paznicii ațipiră, ea și Ludie Harmet, prietena ei, străbătură în fugă peluza, luînd-o spre căminul studenților.

Se simțea în sfîrșit liberă, după ce șapte ani avusese grijă doar de frații ei. Nu mai avea nevoie să fie perfecțiunea întruchipată.

Enormul dovieac, ce fusese adus în timpul amiezii și care urma să joace un rol esențial în timpul petrecerii de Halloween, era mai greu decît își închipuise

ea. Scopul lor era să îl ascundă în cameră și să vadă reacțiile stîrnite de farsa lor. Apoi, imediat ce ar fi trecut ceasul vrăjitoarelor, urmau să îl înapoieze.

Asta așa, doar ca să dovedească de ce erau ele în stare.

Clătinîndu-se, cărară dovreacul pînă la păduricea din marginea campusului. Pat rămase să se sprijine de un copac, iar Ludie plecă să verifice dacă aveau cale liberă spre dormitor.

Rîzînd încetișor, Pat gîfîia, scrutînd împrejurimile. Brusc, privirea îi căzu pe Walt Sullivan. Era înalt, subțire, viril. Rîsul îi îngheță pe buze. De unde naiba răsărise?

Apoi îl recunoscuse. Era în anul trei, un cuceritor renumit și o celebritate a radioului universitar. N-avea de ce să se teamă... Și atunci de ce îi bătea atît de nebunește inima? De ce i se uscaseră gura? Fusese prinsă cu mîta în sac.

Bunul simț îi spunea s-o ia la goană, numai că nu era în stare să facă nici o mișcare.

El îi zîmbi.

— Ar trebui să te denunț...

Ea îi întoarse zîmbetul.

— N-ai s-o faci...?

— E numai o posibilitate.

Vocea lui seducătoare o șocă. Era o voce de actor de cinema, diferită de cea a colegilor de generație și ea se întrebă ce-ar fi dacă ar încerca să flirteze puțin. Să furi un dovreac era una, iar să flir-

tezi cu un student mai în vîrstă era cu totul altceva.

Cu capul aplecat, îl privea pe furiș printre genele lungi.

— Ce-ar trebui să fac ca să te înduioșez? întrebă cu o îndrăzneală ce o uimi chiar și pe ea.

— Privește-mă în continuare așa, răspunse el malițios.

Din clipa aceea, Walt Sullivan deveni parte integrantă din lupta ei pentru a scăpa de povara imaginii de soră mai mare și rațională, pe care toți se pot baza. Walt... al cărui temperament pasional știuse să declanșeze focul ce mocnea în ea... Walt, responsabilul programului de muzică clasică al campusului... Walt, care visa să aibă o carieră la televiziune... Walt, care iubea tocmai spiritul de aventură din ea.

O săruta tot timpul. În mașină, pe cărările umbrite ale campusului, pe scara bibliotecii... Buzele lui senzuale trezeau în ea senzații noi, necunoscute pînă atunci. O atingeau, o mîngîiau prin tricourile mulate, fără a încerca însă niciodată s-o dezgolească. Dorința ei creștea cu fiecare zi.

Așa că, într-o duminică dimineată, năvălise în apartamentul lui și, cînd el încercă să se ridice din pat, ea îl împinse înapoi pe pernă.

— Ce se...

— Ia zi, ce nu-ți place la mine? întrebă ea, fixîndu-l cu o privire hotărîtă.

Pletele lungi, aurii mîngîiau ușor pieptul lui brun.

— Totul îmi place.

— Și atunci de ce nu mă vrei?

— Ba da, numai că...

— Oricum, nu prea îți arăți dorința.

El ridică dezinvolt din sprâncene și zîmbi. Ea înțelese atunci că o lăsase intenționat să se chinuie, prevăzându-i exact reacția. Furioasă, îl împinse cu pumnii, dornică să-l lovească, dar nu-și duse gestul pînă la capăt, într-atît o tulburase atingerea.

— N-am vrut să te forțez, făcu el răgușit, cu ochii pe jumătate închiși. Știam că, atunci cînd vei fi pregătită, îmi vei spune...

Îl simți tresărind și se aplecă să-l sărute pe gît, pe piept, pînă ajunse la talie.

— Pat, nu...

— Trebuie ca unul din noi să se hotărască! Ce mai, sînt singura virgină din an. Nu vrei să mă ai pe conștiință, nu?

Zîmbetul lui dispăru.

— Pat... cred că nu numai din cauza asta, nu?

Ea își făcu curaj și-și continuă explorările. El era gol, întins pe cearceaf și nu rezistă prea mult mîngîierilor ei. Gemu, îi cuprinse umerii și o obligă să-l privească.

— Vreau să fiu sigur că nu faci asta doar ca să fii ca toată lumea, șopti el.

Abia răsufîlînd, ea îngăimă:

— Nu, nu e chiar singurul motiv...

* * *

Iritată de propriul ei sentimentalism, Patricia alun-gă aceste amintiri.

Parcă mașina în fața blocului de cărămidă în care locuia. În partea cealaltă, se înălța o casă stil *Tudor*. Încercă să se concentreze asupra păsărilor care cîrpeau vesele în magnolia din spate. Degeaba, amintirile erau prea vii.

Consecințele purtării ei temerare n-ar fi avut ce căuta într-o carte de povești. După nici șase luni, își dădu seama că impulsivitatea îi va aduce mai multe probleme decît avusese vreodată ca soră mai mare: era însărcinată.

La început, își spusese că era doar un bobîrnac dat celor ce încercaseră să-i dicteze conduita. Era o modalitate, la fel de bună ca oricare alta, de a intra în rîndul adulților.

Walt își luase diploma și i se promisese că temporara colaborare cu postul de radio se va transforma în slujbă permanentă. Cît despre Pat, ea nu avea ambiții profesionale. Atîta vreme cît se putea ocupa de grădină și cît putea duce o existență pe care mama ei i-ar fi reproșat-o, nu-și mai dorea nimic altceva.

Pentru amîndoi, copilul era un prilej de amuzament. Însemna să cumpere cărucioare roșii de la Armata Salvării, să decoreze o cameră cu abțibilduri pro-ecologice, însemna pace și *rock'n roll*. Acum

avea ocazia să experimenteze tot ce visase altădată. Putea ieși din apartamentul sufocant, se puteau cocoța pe acoperiș să admire stelele și să pîndească mișcările copilului. Învățaseră să facă dragoste, cu burta ei umflată cu tot. Și se căsătoriră – ea cu burta pînă la gură – la Latta Park, lîngă un izvor limpede, sub o azalee în floare.

Apoi veni pe lume Casey Hilton Sullivan, roșie toată, cheală, zbătîndu-se în brațele lui Pat. În clipa aceea, tînăra mamă pricepu că distracția se terminase.

Pe umerii ei, apăsau din nou responsabilități, numai că acum era ceva mai mult decît supravegherea unor frățiori gălăgioși, spălarea vaselor sau pregătirea *porridge*-ului în diminețile cînd mama pleca la slujbă.

Deschizînd ușa apartamentului pe care îl închiriasse, își tot repeta în gînd că toate acestea țineau de domeniul trecutului. Cu Walt cu tof.

Și atunci de ce era atît de tulburată de acest trecut? Ca și cum cei opt ani de despărțire – opt ani grei, de luptă acerbă cu concurența, de muncă istovitoare – nici n-ar fi existat. Ca și cum ar mai fi găsit încă un motiv valabil ca să fie furioasă din cauza diferențelor dintre ei. Ca și cum, în ciuda plecării ei, a carierei de prezentatoare TV și a succesului lui Walt ca unul dintre cei mai buni conferențieri din stat, competiția dintre ei nu încetase. Ca și cum ar fi în continuare Pat și Walt Sullivan, vedetele televiziunii.

din Charlotte.

Patricia își azvârli vesta de mătase pe un braț al canapelei, fără urmă de remușcare pentru o asemenea neglijență. Își scoase pantofii furioasă, fără să-i pese prea mult prin ce colțuri vor ateriza. Nici măcar nu băgă în seamă lumina intermitentă a robotului de la telefon. Continuă să se dezbrace neglijent, în timp ce se îndrepta spre baie.

Ce noroc că avea telefon cu robot! Nu avea chef să audă pe nimeni. Venind aici, fusese încântată să scape de toată lumea.

Dar, în graba ei de a scăpa de Chicago, nu luase în calcul faptul că prezența lui Walt o va tulbura atât.

Pat și Walt, Walt și Pat... Se demachie în oglinda de la baie, apoi își făcu un ușor masaj pe gât.

Dumnezeule! Se săturase să se îngrijească atât! Știa bine că tînăra stagiară de la *ICN* avea în față ani buni pînă să-și bată capul cu ridurile de la gît. Și mai știa că postul vechii ei prietene devenea din ce în ce mai nesigur cu fiecare rid apărut la colțul ochilor.

Poate Lettie avea dreptate: trebuia să facă efortul de a-și regăsi privirea ademenitoare de odinioară, în locul obișnuitului regret că «noaptea a fost prea scurtă». Era unica modalitate prin care o femeie se putea menține în cursă.

Dar cît timp va dura răgazul? Cinci ani? Poate zece... Apoi alte riduri, alte griji...

Patricia se spală pe față și lenevi îndelung în apa călduță din cadă. Chiar fără fard, obraji îi erau la fel

de îmbujorați ca altădată, cînd locuia în micul apartament din Latta Park...

Și disputa cu Walt avea același efect...

«Minunații Sullivan», așa cum fuseseră numiți într-o revistă regională... Da, *minunați*, dar asta înainte ca relația să devină ceea ce s-ar putea numi «o lovitură zdravănă de bici».

1980

Nu era ceva neobișnuit pentru Pat s-o lase pe Casey la grădiniță și să se oprească pe la stație înainte de a se duce la slujbă sau la seră. Îi plăcea să stea pe scaunul portocaliu din plastic și să urmărească emisiunea soțului ei.

Era așa de plăcut, cu zîmbetul și gropițele lui, cu privirea aceea malițioasă! Fie, că citea buletinul meteo sau comenta defilarea din Ziua Recunoștinței, Walt Sullivan își cucerea invitații și telespectatorii.

Era firesc ca tuturor locuitorilor din Charlotte și din împrejurimi să le facă plăcere să-și înceapă ziua cu Walt. Și ei îi plăcea, mai ales cînd el venea s-o sărute după ce ieșise de sub duș, la patru dimineața și o gîdila pe gît cu părul ud.

— Mmmm... Ce dulce ești! îi șoptise el în ziua aceea, mîngîind-o și desenîndu-i conturul buzelor cu vârful limbii.

Ea protestase – cam fără convingere, e drept – în timp ce mîinile soțului ei îi mîngîiau corpul, oprindu-se pe un sîn, coborînd apoi spre talia ei...

— Vei întârzia...

— Nu-ți fă griji pentru mine...

— Dar ești ud leoarcă, rîse ea în timp ce bărbatul se și strecurase în pat.

Da, îi plăcea să fie trezită de Walt. În ziua aceea, nu ar fi bănuț ce urma să se întîmple la stație.

În ultima clipă, o invitată își anūlase vizita. Era o femeie de la direcția parcurilor și grădinilor, ce urma să explice cum pot fi salvate răsăturile de la un an la altul. Producătorul emisiunii avu o idee genială.

— Ia spune, Walt, soția ta nu lucrează la o seră?

Așa începuse aventura. Înlocuirea de ultima clipă se transformă în emisiune săptămînală. Erau telegenici amîndoi: Walt înalt, solid, brunet, iar Pat blondă, cu tenul de culoarea piersicii. Telespectatorii îi adora.

În mai puțin de un an, Pat deveni prezentatoare cu normă întreagă. Mediul fascinant și scilpitor al televiziunii fusese o compensație suficientă pentru renunțarea la seră și la plantele ei. Și Walt o asigură că era încîntat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Ce mai! Formau o echipă senzațională.

Patricia suspină. Sfîșiată de amintirile dureroase ale vieții cu Walt și grija de a o împiedica pe Casey să repete greșeala ei, viața ei la Charlotte se anunța la fel de obositoare ca și cea de la Chicago din ultimul an.

Privi spre pijamaua de mătase, pe care n-avuse timp s-o aranjeze în sertar înainte de întîlnirii cu

Walt și se duse să-și ia de pe umeraș o ținută sport. După ce se schimbă, își prinse părul cu un elastic și își puse șăpcuța de gimnastică.

Lumina intermitentă a robotului îi indica faptul că avea cel puțin un mesaj. Pat se hotărî în cele din urmă și apăsă pe butonul de redare.

Răsună o voce tinerească și veselă, care o făcu să se însenineze.

— Bună, mămicuțo! Aici e fetița ta. Cum te simți? Sună-mă cum ajungi. Abia aștept să-ți povestesc ce planuri am. Ai auzit de noua mea slujbă? E fantastică! Serios!

Apoi Casey chicoti copilărește și reluă:

— Ascultă, hai să luăm masa împreună mâine, să mai sporovăim. Cu ocazia asta, ți-l prezint și pe Will. E absolut grozav că ai venit! Vorbim mai târziu. Pa!

Mesajul lui Casey o tulbură. Atît de mult dorise să fie o mamă perfectă, să-i ofere o copilărie fericită, fără griji, acea copilărie de care ea nu avusese parte... După despărțirea de Walt, Patricia fusese mai hotărîtă ca niciodată să-și facă fata fericită.

Totul decurgea bine. Singura problemă era dreptul tatălui să-și vadă fiica. Pînă cînd ajunsese la vîrsta periculoasă și răzvrătită a adolescenței.

Cînd Casey împlini 14 ani, nu mai reușiră să se înțeleagă. Duceau în permanență război din cauza machiajului, a băieților, a hainelor și a examenelor. Iar Casey se întorsese la tatăl ei, căutînd în el un aliat. Walt o sfătuisese pe Pat să ia lucrurile așa cum

sînt. Dar cum să nu fii îngrijorat, cu toate pericolele ce-i pîndeau pe tinerii din ziua de azi: sida, drogurile și toate celelalte?

Pat era convinsă că are dreptate să-și apere fiica.

Dar degeaba... La 15 ani, Casey hotărîse să locuiască cu tatăl ei.

— Cel puțin, el nu va sta tot timpul pe urmele mele, spusese ea atunci.

Aici pînă și Patricia trebuia să fie de acord. Ce mult îi lipsise Casey în acești patru ani! Iar acum o regăsea numai ca s-o facă din nou pe moralista. Nu era un rol prea plăcut, dar nu avea de ales.

Luă sticla de apă minerală. Casetă se derula în continuare.

— Ah, uitasem! Mîine seară să nu îmbraci un costum prea mohorît. De fapt, cred că nici nu ți-ai luat la tine, doar ești în vacanță, nu?! Ia-ți ceva lejer, bine? Pa!

Patricia desfăcu sticla, își turnă un pahar și-l dădu peste cap dintr-o înghițitură. Putea să fie și mai rău. Putea fi Clarence Cminscki – patronul ei de la ICN – care să-i ceară socoteală de ce lipsea de la ședința programată exact în ziua plecării ei. Sau editorul care ar vrea să afle noutăți despre redactarea cărții – pretextul concediului ei neașteptat. Sau Truman care ar fi reușit printr-un mijloc oarecare să-i afle destinația. Tînărul și frumosul Matthews Truman, dorit de toate femeile din televiziune... Truman, a cărui purtare de băiat rău i-l amintea pe Walt din tinerețe...

dar asta n-o înțelesese decît prea tîrziu, după ce începuse această legătură ridicolă cu un puști de 29 de ani.

Da, ar fi putut fi Truman care, murmurîndu-i propuneri indecente la telefon, s-ar fi întrebat în gînd, ca toată lumea din Chicago de altfel, dacă înțeleapta Patricia nu-și pierduse capul cumva...

Uneori chiar că i-ar fi plăcut să fie așa.

Poate că, într-o bună zi, cineva îi va face cadou un grăunte de nebunie...

Capitolul 3

Walt aruncă o privire furibundă spre cadranul digital ce afișa timpul și-și șterse fruntea plină de sudoare. Rezistase ceva mai mult de 12 minute pe mini-bicicletă, una din numeroasele mașini pentru gimnastică, cu care își umpluse subsolul cu câteva luni în urmă.

În 12 minute, nu urcase decît 8 grade. Lipsă de concentrare.

Strîngînd din dinți, accelerează ritmul, conștient că un fel de ceasornic lăuntric pîndea orice iregularitate, orice semn de avertisment, pe care cu șapte luni în urmă nu l-ar fi băgat în seamă.

— Ce Dumnezeu, doar nu ești la întrecere!

Vocea ironică a lui Tory acoperi zgomotul mașinii. Această voce uneori încurajatoare, alteori batjocoritoare îl însoțea de mai multe luni de zile.

Îi venea greu s-o considere doar o tânără angajată, la fel ca celelalte două fete din biroul lui. Una veghea la bunul mers al afacerilor, alta îi plasa cât mai bine serviciile. Iar a treia îl ținea în viață.

Pentru că, fie că-i plăcea, fie că nu, doctorul Tripton insistase să-și angajeze un antrenor pentru gimnastică. La trei luni după accidentul ce-l adusese la spital, Tripton constatasese că nu-i urmăse sfatul și că risca încă o internare în spital.

Atunci intră în scenă Tory. În prima lună, Walt nu-i apreciasese cîtuși de puțin prezența, dar apoi inteligența și sinceritatea tinerei femei sfîrșiră prin a-l cuceri și se împrieteniră, în ciuda diferenței mari de vîrstă.

Walt mormăi ceva fără a încetini ritmul, cu ochii lipiți de cifrele afișate pe cadranul electronic. Pentru el era o cursă împotriva timpului și a bătrîneții.

Dar Tory, deși trecuse și ea prin multe, nu reușea să-l înțeleagă.

Oare Pat îl înțelegea?

Se cam îndoia, dată fiind alura sclipitoare a fostei lui soții. Probabil că ea nu avea probleme de genul ăsta.

— De ce nu i-ai spus nimic?

Întrebarea lui Tory îl răvăși. Avusese de gînd să-i spună lui Pat de accidentul lui cardiac. Ba chiar

fusese primul om la care se gândise atunci să apeleze. Tot la ea se gândise și când, întins pe brancardă, se străduia să-i convingă pe trimișii Domnului că fusese o greșeală. Veniseră după cineva mai în vîrstă, cu părul alb, nu după el!

Simți că încetinește ritmul, fără să vrea. Lîngă el, Tory, în costum de gimnastică, se instalase la unul din aparate. Trupul ei nu purta amprenta tragediei prin care trecuse în cei doi ani de dinaintea întîlnirii lor. Dacă se făcea abstracție de cicatricile de pe mîini și de pe picioare, avea un corp perfect. Era înaltă, subțire, musculoasă. Era frumoasă ca o vedetă, cum ar fi spus tatăl ei.

Deocamdată însă, Tory îl privea de parcă i-ar fi spus că știe mai bine decît el ce gînduri îi umblă prin cap.

După patru luni, totul era cu puțință. Știa că perspicacitatea nu era punctul lui tare. N-avea decît să o întrebe pe Pat.

— Aseară erai gata să-i spui, reluă Tory.

— Asta nu te privește! o repezi el, dîndu-și de pe frunte șuvițele ude de sudoare.

Tory se întinse pe o bancă și începu să ridice haltere. Walt se întrebă, nu din simplă curiozitate, ci cu un real interes, la ce se gîndea ea. Chiar dacă o încercau remușcările și durerile, nu arăta niciodată.

— Înțeleg..., făcu ea calmă, în ciuda greutateii de 50 de kilograme pe care o ridica exact ca pe o sacoșă cu cumpărături.

«Încotro ne îndreptăm dacă o tânără de 25 de ani are, în zilele noastre, mai multă forță decît un bărbat în puterea vîrstei?» se întrebă el. Mai ales cînd tînăra în discuție, tocmai se refăcea după un grav accident și după o lungă perioadă de intoxicație cu medicamente.

Acum îi plăcea vocea lui Tory. La început, însă, fusese cu totul altfel. Pînă și blîndețea ei îi călca pe nervi. Îi plăceau intonațiile mai învăluitoare, mai senzuale. Vocea Moirei...

Nu, n-avea rost să se ascundă după un deget. De fapt, regreta vocea lui Pat. Ce noroc că-și dăduse seama la timp, înainte de a fi prea tîrziu pentru Moira!

— De ce ai vrut să vin cu tine? întrebă Tory. Ca să o faci geloasă?

Walt rîse încurcat. Niciodată nu reușise să ascundă prea bine motivațiile propriilor fapte. Deseori, Pat îi spunea că e ca o carte deschisă. Peseamne că așa era...

— Crezi că am greșit?

Tory ezită o clipă, apoi rîse și ea. Hotărît lucru, era înconjurat de femei perfecte. Cu excepția lui Casey, din fericire.

— Tot ții la ea, nu?

— Nu... deloc... În sfîrșit, întotdeauna a fost atît de seducătoare...

Era cel mai mărunț lucru pe care îl putea spune. La fel de atrăgătoare era și cînd umbla nemachiată și cu părul strîns în coadă, la spate. Atrăgătoare era

și în spatele biroului ei de prezentare din Chicago. Îi admira munca, numai că i se părea că o face prea rece și impersonală, ca și cum n-ar fi fost plămădită din carne și oase. Doar emisiunile din Beirut sau din Golful Persic îi mai aduceau sclipiri de viață în privi.

Walt realizează că Tory lăsase halterele și îl urmărea, iar el însuși aproape uitase să dea din picioare. Zîmbi, încercînd să arate că n-are nimic de ascuns...

— Nu-mi place stilul pe care l-a adoptat: stilul de super-femeie. Oricum, între noi totul s-a sfîrșit.

Afirmația sunase fals, așa că se concentră din nou asupra exercițiului.

— Și atunci de ce?

Walt, încruntîndu-se, se opri brusc și sări de pe aparat. Tory îl privi dezaprobator.

— Știi că nu trebuie să te oprești brusc. Trebuie să mergi progresiv.

— Mai lasă-mă și tu, Tory, rosti el ștergîndu-se cu un prosop.

— Asta e munca mea.

— Poți să repari tu ce nu merge?

Ea îl măsura grav și clătină afirmativ din cap.

Datorită blîndeții, fermității și răbdării ei, reușise să urmeze antrenamentul ce urma să-l pună pe picioare. Ea reușise să-i vindece și rănilor morale, cele mai puțin evidente.

Și, toate acestea, propriile ei răni nu erau încă vindecate. Walt nu prea știa cum s-o ajute. Cu un

singur lucru o putea ajuta Walt, dar acela nu ținea de puterile lui, ci de competența justiției.

El nu-i putea oferi decît un acoperiș, care oricum era mai important pentru ea decît salariul pe care l-ar fi cîștigat oriunde altundeva. Avea măcar un loc unde să trăiască și să lucreze în siguranță, un loc în care să-și recapete încrederea și care îi permitea să dovedească tribunalului că renunțase la drogurile cu care se obișnuise în lunile ce urmaseră accidentului de mașină. Adevărate luni de calvar...

Era singurul lucru pe care i-l putea oferi în schimbul celor pe care le făcuse ea pentru el, dar nu era suficient.

— Scurză-mă... Nu voiam să te supăr, rîse Walt.

Ea ridică din umeri.

— Dacă nu mai e genul tău, de ce vrei s-o faci geloasă?

Walt puse piciorul pe aparat, dar se întoarse spre Tory, măsurînd-o atent. Fizic, părea de seama lui Casey, dar era mult mai matură.

Pentru nimic în lume însă, nu și-ar fi dorit să fi trecut prin ce a trecut ea ca să ajungă la această maturitate. Și, cu atît mai puțin, i-o dorea fiicei sale. Iar acum nu avea nevoie de aceste discuții inutile despre viitorul lui Casey! Trebuia să încerce să fie cît mai calm. Lucru destul de dificil, căci se considera responsabil pentru fiica sa, din clipa în care puse piciorul la el în casă, în urmă cu patru ani. Și numai Dumnezeu știe cît se chinuise cu ea! Renunțase

la nopțile de desfriu care îl ajutaseră s-o uite pe Pat, la banii aruncați pe mașini de curse, la amantele costisitoare. Încercase să-și asume rolul de tată, să strîngă bani pentru universitate, să cumpere o casă. Se gîndise chiar să se recăsătorească, crezînd că o mamă vitregă i-ar face bine fetei, asta pînă în clipa în care devenise conștient de ce îl atrăgea de fapt Moira: era o copie, dar o copie ștersă, a lui Pat.

Tentativele lui paterne se soldaseră cu un eșec, așa cum avea grijă Pat să-i tot amintească. Dar nu-și putea permite să recunoască așa ceva în fața fostei lui soții. Îi zîmbi lui Tory și-i spuse pe un ton glumeț:

— Sigur c-am vrut s-o fac geloasă! Oare nu e ăsta scopul tuturor foștilor soți: să le amintească fostelor soții ce comoară au pierdut?

— Nu prea mi-a plăcut cum s-a uitat la mine. Ca și cum aș fi fost prietena ta, făcu Tory azvîrlindu-i tricoul în cap. Am venit cu tine, numai pentru că am crezut că vrei să-i spui adevărul și că ai nevoie de un sprijin moral.

Walt își azvîrli tricoul pe umărul gol.

— Da, știu, îmi pare rău, am vrut să-i povestesc, dar n-am reușit. A vorbi despre asta, înseamnă pentru mine a...

Se opri, căutîndu-și cuvintele. Cum să-i explice că se simțise trădat de propriul lui corp? Dar, înainte de a scoate o vorbă, ușa de la intrare se izbi de perete. Fără a mai întoarce capul, știu că sosise Casey.

Intră ca o furtună și-și azvîrli papucii cu un gest

familiar lui Walt, înainte de nașterea ei. Era unul din gesturile favorite ale lui Pat. Mai înaltă decât mama ei și ceva mai subțire, Casey moștenise de la ea darul de a atrage imediat atenția, oriunde s-ar fi aflat. Cu ciudata senzație de *déjà vu*, își dăduse seama, încă de anul trecut, de privirea senzuală a fetei – încă un dar de la Pat – care nu-i lăsa deloc indiferenți pe băieții convinși că grația ei naturală compensa pe deplin lipsa rotunjimilor.

Purta colanți din dantelă, mulați pe gambele fine, iar buzunarele galbene, aplicate pe cămașa roșie, transparentă, îi ascundeau sînii – sau, mai curînd, lipsa lor. La gît îi atîrna un fel de zgardă de cîine bătută în pietre negre, încastrată într-o legătură din argint. Opt din cele zece degete erau încărcate de inele de toate culorile, iar părul blond, ras pe ceafă, îi amintea lui Walt de șapca pe care o urîse atît de mult în școala primară.

Dar, sub înfățișarea aceasta de vampă excentrică, Casey rămăsese același copil. Cu excepția unui papagal tatuat pe glezna dreaptă.

Walt se strîmbă, imaginîndu-și discuțiile dintre ea și Pat.

— Îmi place pasărea ta, spuse el arătînd spre tatuajul fetei.

Casey izbucni într-un rîs vesel și primăvăratec care îi făcea gropițe în obraji. Era rîsul lui Walt, gropițele lui...

— Hai la magazin și-ți facem și ție una!

Își luă tatăl de după umeri, cu gând să-l sărute, dar se depărtă repede de el, strângându-se de nas.

— Uf! Miroși a transpirație! exclamă ea. E cumplit!

— Nu fac decît să urmez niște ordine.

Casey făcu cu ochiul spre Tory.

— Ce șmecherie ieftină să activezi glandele subordonaților! Mamei tale trebuie să-i fie rușine cu tine!

Doar Walt remarcă încurcătura lui Tory la gluma nevinovată a lui Casey.

Casey se lăsă jos, își încrucișă picioarele și se lăsă pe spate.

— Dacă tot vorbim de mămică... Ai văzut-o pe a mea?

— Am văzut-o.

Casey înălță sprîncenele blonde, perfect arcuite.

— Amîndoi?

— Tatăl tău a fost prea laș ca să-i explice cine sînt. A preferat s-o lase să creadă că eram ultima lui cucerire.

Puștoaica ridică ochii spre cer.

— Scutește-mă, te rog, de povestea înțepăturilor dintre dragii mei părinți. Tată, cum ai îndrăznit?

— Am reacționat ca un imbecil... N-am știut cum să vorbesc cu ea... De fapt, adăugă el luîndu-și un ton prefăcut de moșneag, Tory nu e amanta, ci infirmiera mea...

Tory îi dădu un ghiont pe la spate, iar Casey un șut în fund.

— Nu e infirmieră, ci e profesorul tău de gimnastică. Iar tu n-ai avut decît un prăpădit de atac cardiac. Nu are rost să faci din țîțar armăsar.

Walt simți că îi crește adrenalina, ca de fiecare dată cînd își amintea de boala lui. Pe de o parte, îi venea greu să accepte că i se întîmplase așa ceva, dar, pe de altă parte, știa clar că viața i se schimbase definitiv din dimineața aceea. Toate modificările superficiale, pe care le adoptase după venirea lui Casey, deveniseră dintr-o dată indispensabile.

După ce fusese nevoit să-și înfrunte moartea, Walter Sullivan începuse să-și reconsidere propria viziune asupra existenței.

Își trase tricoul, dîndu-și astfel răgazul cuvenit pentru a-și compune o mască zîmbitoare.

— Tocmai pentru că nu-i mare lucru, n-avea nici un rost să m-apuc să-i spun mamei tale, care nici n-a ajuns bine la Charlotte!

Casey schimbă o privire cu Tory.

— Toți sînt așa? întrebă ea cu un suspin prefăcut.

— Majoritatea, da.

— Tată, nu vrei să-i spun eu? Mîncăm împreună deseară și...

— Nu. Dacă va fi să afle, eu voi fi cel care i-o voi spune.

Casey se uită iar la Tory și se strîmbă, șoptind:

— Curcă plouată...

Apoi, ca și cum inactivitatea ar fi apăsător din greu, sări pe aparatul abandonat de tatăl ei.

- Ia zi, cum ți se pare?
- Mama ta?
- Da, încuviință Casey cu ochii pe cadranul digital. Cum arată?
- Foarte bine.
- Și?
- Și ce?
- S-a schimbat?

Ultima lor discuție despre Pat data căm cu un an în urmă. Pat venise la serbarea de absolvire a liceului și, cînd se întorsese la Chicago, Casey îl întrebase pe Walt dacă Patricia era tot așa de rigidă.

— Nu cred, răspunse acum Walt.

— Dar despre mine ce-a zis?

Walt ezită, căutîndu-și cuvintele.

— Hai tată, oricum îmi va spune și mie!

Totuși, el își cîntărea cu grijă cuvintele. În sinea lui, era de acord cu fosta lui soție, dar mai știa că fiica lor e în stare să se încapățîneze și mai mult dacă e atacată direct.

— Zicea că ești prea tînără ca să te măriți.

— Voi fi mai bătrînă ca ea.

— Cu patru luni.

— Și nici nu sînt cu bîrta la gură!

— Casey!

Ea pufni în rîs.

— Tată, nu-i un reproș. Cam pe la 12 ani am înțeles că nu puteam fi născută la șapte luni. Nu de alta, dar la naștere cîntăream peste trei kilograme. Dar

— orice ar fi, eu nu mă mărit pentru că sînt obligată să mă mărit!

— Mă duc să fac un ceai, propuse Tory, îndepăr-tîndu-se discretă.

— Și crede că mă va convinge să nu mă mărit?

— N-am spus așa ceva.

— Nici nu era cazul, am înțeles singură! Cum a-rată? La fel de bine ca la televizor?

— Mai bine chiar!

Casey zîmbi și sări de pe aparat.

— E grozavă, nu?

— Da.

— Tot mai transpiri?

— Merge!

Ea îl cuprinse de talie și-l trase după Tory, oprin-du-se o clipă să-și recupereze papucii.

— Ne vom distra bine toți trei cu pregătirile de nuntă, ai să vezi, adăugă ea.

— Vrei să spui toți patru.

— Ah, da, uitasem de Will!

Walt încercase întotdeauna să-și ascundă în fața lui Casey accesele paterne aproape paranoice care îl cuprindeau uneori. Înțelesese de timpuriu – văzînd cum se ceartă Pat cu ea – că un atac direct nu făcea decît să o întărească și mai mult. De aceea nici nu insis-tase să-i cunoască logodnicul, iar băiatul pretindea mereu că era foarte ocupat cu școala.

Tot sporovăind, părăsiră sala de gimnastică și o luară pe scări.

— Unde am putea cina? Va trebui să gădesc un loc care să-i placă și să nu fie chiar o bombă... Și nici într-o saună nu pot s-o duc! Ce părere ai? Vrei să te duci după ea? Noi venim mai târziu.

Întrară în bucătăria pe care o decoraseră în roșu și negru. Sclipirile moscului și pereții în două culori tari alcătuiau un amestec numit de Tory «Noul Coșmar». Ca și lui Casey, lui Walt i se părea înviorătoare bucătăria lor, lucru potrivit pentru o încăpere în care intri dimineața și iei micul dejun. Și restul casei era decorat modern, excentric chiar. Era rodul muncii lui Casey, care moștenise de la părinți o imaginație foarte bogată.

Uneori, Walt se gândea că Pat îi transmisese lui Casey întreaga ei extravaganță și exuberanță. Se schimbase atât de mult după nașterea fetei! O privea pe Casey cum o ajută pe Tory să facă ceaiul, apoi inspectează frigiderul în căutarea unei gustări... Știa că mulți părinți s-ar plînge cu o odraslă așa excentrică și că ar prefera mai curînd o fată rațională și rezervată ca Tory.

Dar Walt o iubea pe Casey așa cum era ea și nici nu și-o închipuia altfel. De altfel, din clipa în care ieșise din pîntecul mamei sale, își dovedise clar intenția de a le face viața imposibilă.

1974

Înainte de a-și face apariția, Casey Hilton Sullivan dăduse dovadă de un caracter războinic. În timpul

celor nouă luni de sarcină, protestase violent împotriva captivității, izbindu-și mama cu picioarele.

— Cred că îi vom chema pe cei de la *Washington Redskins*. Ar putea să o ia în echipă, mormăise Pat exasperată.

— Sau să o înscriem la o școală de dans. Mai scapă de grăsime.

Nașterea lungă și grea îl pusese pe Walt în fața unei situații noi. Ultima lui faptă utilă fusese că o însoțise pe Pat la spital. Dar Casey, acum că era liberă să iasă din captivitate, hotărî să facă exact invers decît ceea ce se aștepta de la ea. Dar se vede că fata nu luase în calcul și încăpăținarea mamei, care creștea cu fiecare contracție.

Pat îl strîngea așa de tare pe Walt, că mîna stîngă i se învinețise. Privindu-i chipul frumos deformat de durere, tot încerca să-și amintească de rolul lui: trebuia să o încurajeze, nu să o sperie.

— Hai, Pat! Împinge!

— Asta și fac, mîrîi ea printre dinți. Aș vrea să te văd în locul meu!

Iar, peste o oră, cu părul ud de sudoare, amenințase:

— Spune-i că dacă nu se grăbește, mă duc eu după ea!

Peste 12 ore, care pentru Walt fuseseră ca 12 zile, Pat rostise cu ultimele puteri:

— Acum ieși de acolo... Ți-o cere mama ta!

Și, cu un țipăt lung, împinse din toate puterile pînă

ce apăru un căpușor, urmat de un trup mic, tremurător.

Privind nutrișoara roșie și încrețită a fiicei sale și expresia epuizată, dar satisfăcută a mamei, Walt simți că îi dau lacrimile. Participase, în sfârșit, la ceva durabil.

Luase cu stîngăcie copilul adus de moașă și îl așezase lîngă mamă. Apoi se aplecase și îi șoptise la ureche:

— E fetiță...

În ciuda oboselii, Pat zîmbise:

— Ei, atunci nu o să joace baschet.

* * *

Walt își privea acum cu duioșie fiica cum se tot agita în bucătărie. Și după 40 de ani, tot nașterea lui Casey era amintirea lui preferată. Ținea la ea mai mult chiar decît la imaginea lui de puști, care la zece ani avusese prima emisiune la radioul școlii elementare, decît la cea a lui Pat, cu coronită pe cap, umblînd prin Latta Park și repetînd jurămîntul sacru de căsătorie, mai mult decît la amintirea primei lui emisiuni televizate sau aceea a zilei cînd înțelesese că se poate descurca în viață mînuind resursele umane cu talentul lui.

Da, era amintirea lui favorită. Regretase deseori că nu se prea ocupase de ea în primii ani. Dar nu putea decît să spere că recuperase ceva în ultimii patru ani.

Dacă nu ar fi fost așa de naiv în vremea când Pat avusese atîta nevoie de el!

Casey turnă ceaiul și îi împinse în față un pahar plin.

— Când pleci?

— Săptămîna viitoare. Trei zile. Denver, Boise și Phoenix...

— Credeam că trebuie să o iei încet...

— Asta și fac. Înainte făceam șase orașe în cinci zile.

— Și ai văzut unde ai ajuns.

«În vârful topului», fu el pe punctul de a-i răspunde. Căci devenise unul dintre cei mai buni conferențieri în domeniul lui.

— Tripton a spus...

— Tripton a spus că după ieșirea din spital te-ai purtat de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Regim nu ai ținut și, după trei luni, încă fumai.

— Știu. De asta e Tory aici.

— Ca să stea cu ochii pe tine?

— Nu, ca să-mi supravegheze însănătoșirea, care sper că va fi totală. Sînt perfect capabil să îmi port singur de grijă.

Văzu o lucire de spaimă în ochii lui Tory. Nu își închipuise că era așa dependentă de el.

— Cel puțin, așa cred că va fi, adăugă el.

Casey făcu o mutră sceptică.

— Și ești la fel de capabil să ajungi la spital cu tuburi în nas. Habar n-ai, tată! Mai bine ascultă de

nenea doctorul...

— Asta și fac, o imploră el pe Tory din priviri. Hai, spune-i!

Tînăra clătină din cap.

— Așa e... în mare măsură.

— În mare măsură..., repetă Casey. Dacă în adolescență ți-aș fi ascultat *în mare măsură* sfaturile...

— Ar fi fost o mare victorie.

Ea zîmbi malițios și îi puse în față un platou cu prăjituri insipide, de regim, cumpărate de Tory.

— Ei da, nici unul dintre noi nu e ascultător. De aceea e nevoie să ne supravegheze cineva.

Walt nu zăbovi prea mult asupra observației fiicei lui, știind că are în minte un proiect legat de un stagiu la universitate, dar își promise să revină asupra subiectului.

* * *

Casey se așeză pe podea cu un picior sub fund, aplecîndu-se deasupra genunchiului și verificînd dacă ajunge la unghiile celuilalt picior. În jurul ei, erau aruncate patru flacoane de oă: roșu aprins, roz deschis, culoarea soarelui la asfințit și auriu.

Își vopsi unghiile cu roșu aprins, apoi întinse piciorul, admirînd rezultatul.

— Will, sînt sigur că o să-ți placă părinții mei. Mai ales tata. E așa dulce! Și mama... Numai că ea e un alt stil.

Will Henderson se așeză pe brațul fotoliului, singura lor mobilă, cu excepția canapelei din colț, vopsită în culori psihedelice.

— Nu-mi vine încă să cred că m-ai tîrît în povestea asta... Nu-i prea tîrziu ca să renunți.

— Te-ai lăsat convins pentru că nu dorești ca mama ta să afle că faci arhitectura, nu contabilitatea, făcu ea astupîndu-și flaconul de oă.

— Nu m-ai fi trădat, i-o trînti nonșalant Will.

Dar o cunoștea prea bine ca să nu poată fi sigur de nimic. Casey bănuia că îl amuză jocul ei. Lui nu i-ar fi dat prin cap una ca asta, era prea înțelept.

Se vedea de la prima vedere, începînd cu părul blond retezat cu grijă și sfîrșind cu blugii lui bine călcați. Singurul lucru care îl salva de la mediocritate era un creier bun, alcătuit ca un calculator. Cunoștea pe de rost toată muzica secolului XX. De la Bessie Smith și Billy Holliday pînă la cel mai mărunt grup ascultat de adolescenții din ziua de azi. Ceea ce sporea admirația lui Casey.

— Nu fă mutra asta, Will...

— E prea de tot! Și, mai ales, cînd vine din partea unei tipe care mi-a luat mașina să se ducă la Myrth Beach și s-a întors cu altă!

Casey întinse picioarele, admirîndu-și unghiile.

— Uitasem... Dar de ce te plîngi? Doar ți-ai găsit mașina.

— Tatălui tău nu i se pare ciudat că nu m-a văzut încă? Și cheltuielile de logodnă? Oamenii vor să fie

serviți... Trebuie să te gîndești...

— Vom organiza ceva restrîns. E mai drăguț așa. Apoi am putea să facem rost de certificate de căsătorie pe numele lor și...

— Noi?

— Nu-ți fă griji. Mă ocup eu de toate.

— Dar, dacă...

Ea îi privi chipul îngrijorat și clătină din cap.

— Uneori mă întreb de ce te iubesc. Ești așa speriat! Nu ai de ce să-ți bați capul. Doar nu te însori cu mine!

El zîmbi.

— Așa și sper. Dar ce faci dacă îți descoperă complotul?

— Ai încredere în mine, nu vor afla nimic! E adevărat, nu este prima dată cînd încerc, numai că de data asta o să și mergă.

— Cum? Ai mai încercat?

• — Da, cînd aveam 14 ani, am făcut o apendicită în tabăra de vară din Virginia de Vest.

Will o privi sceptic.

— Dar n-ai nici o cicatrice.

— Tocmai. Pînă s-au hotărît doctorii, tata și mama se certau deja la căpățîiul meu. Și încă o dată, cînd am șters-o la Boston și i-am alarmat pe amîndoi. Și, amintește-ți, acum doi ani, cînd m-am ras în cap și am amenințat că mă duc la o sectă de smintiți...

— Tot o manevră era?

— Bineînțeles!

Ea își mai coloră o unghie în roz deschis, apoi desfăcu un flacon cu oă aurie.

— Dar nici o încercare n-a mers, obiectă Will, sceptic pînă în măduva oaselor.

Dar pesimismul lui nu putea să-i dărîme convingerile. Acum, că mama ei făcuse carieră și tatăl nu mai era în televiziune, nu mai exista motiv de rivalitate profesională între ei.

Și mai avea o speranță: fiica lor, drăcoaica de Casey, ajunsese adultă, iar ei vor avea astfel un motiv de ceartă mai puțin.

— Va merge, hotărî ea, vînturîndu-și pîciorul ca să-și usuce unghiile. De data asta, am la dispoziție două luni ca să-i fac să priceapă că se iubesc încă.

Capitolul 4

Imediat ce ușa salonului de tatuaje se trînti în urma ei, bunele hotărîri ale Patriciei se spulberară.

Și, totuși, doar cu cîteva clipe în urmă, cînd își parcase mașina, își jurase să rămîină calmă, să nu-i strice lui Casey bucuria. Dar, cînd văzu intersecția străzilor 1821 cu 17, unde îi dăduse Casey întîlnire, încremeni. Deasupra intrării unei cocioabe dărăpănate, din lemn, atîrna o firmă vopsită în culori psihe-delice, pe care scria: *Desenele Corpului*.

«Trebuie să fie un magazin de haine retro», își spuse ea, așteptîndu-se la ce putea fi mai rău.

Dar încă nu văzuse nimic. Pătrunse într-o încăpere cu pereții îngălbeniți și scorojiți, acoperiți de dese-

ne: șerpi încolăciți în jurul unor pumnale, fluturi, insigne de motociclete.

Patricia își spuse că instinctul ei de reporter trebuie să fie treaz.

«Și, mai ales, fără concluzii pripite...» își repetă ea încurajator.

Apoi o zări pe Casey, care ținea în mână o mașină cu ace, prevăzută cu un fel de rezervor cu vopsele colorate. Îi remarcă părul tuns periută, blugii din piele, dar se forță să rămână calmă. Apoi atenția îi fu atrasă de un bărbos cu spatele plin de vulturi multicolori.

— Sînt a ta într-o clipă, făcu Casey.

Din fericire, nu privise spre ea, deci Pat avu vreme să-și compună o figură neutră și să-și înghită suspinele.

Poate părea bizar, dar ea, care făcuse atîtea reportaje în deșert, sub o ploaie de gloanțe, nu pusese încă piciorul într-un salon de tatuaj.

«O voi lua din cloaca asta și o arunc în primul avion de Chicago, în lanțuri dacă va fi nevoie! Dar nu înainte să-l tai bucăți pe Walter Sullivan și să-i șterg pentru totdeauna gropițele din obrajii ăia tinerești.»

Casey se dădu un pas înapoi, își șterse aparatul și-și contemplă satisfăcută opera, înainte de a-i da clientului o oglindă.

— Ia te uită ce capodoperă...

Tipul își fixă oglinda pe umăr, ca să-și poată vedea spatele în oglinda imensă de pe perete. Apoi

murmură ceva ce putea fi luat drept *mulțumesc*.

Doar atunci Casey se întoarse spre mama ei. Zăbind-o, chipul serios îi fu luminat de un zîmbet cald, zîmbetul lui Walt, zîmbetul care o cucerise pe Pat.

Patricia uită de tunsoarea periută, de zgarda de cîine de la gît, de zdrențele fiicei sale. Simți că se topește sub zîmbetul acela radios.

— Mamă!

Și fata îi sări de gît. Emoționată, mama strînse în brațe corpul fragil. Casey o depășea acum cu cîțiva centimetri, dar era la fel de subțire. Mirosea a santal. Era frumoasă, caldă, plină de viață... Era fiica ei. Patricia simți un nod în gît.

Casey se dădu un pas înapoi și-i arătă camera cu un gest teatral.

— Cum ți se pare? E grozav, nu?

Patricia căuta un răspuns care să nu fie chiar o minciună, dar nici să nu declanșeze ostilitățile prea timpuriu. Aveau subiecte mai importante de ceartă.

— Sigur, sînt încă debutantă, continuă tînăra fără a-i da vreme să spună ceva. Dar Hoss zice că am talent.

Hoss... Numele îi amintea de un pletos murdar, călare pe o *Harley Davidson*. Pat se cutremură.

— Am început chiar să-mi fac desenele mele.

Casey se răsuci, dădu jos geaca de piele, descoperind o maletă transparentă prin care se zărea, pe umărul drept, o orhidee tatuată. Era superbă, dar Patricia simți că leșină gîndindu-se la acul ce stră-

punsese pielea delicată a copilului ei.

— Și asta nu e tot. Mai am una, zise tînăra ridicîndu-și pantalonul și arătîndu-i papagalul multicolor de pe gleznă.

Patricia știa că nu putea rămîne mută, că fata aștepta o reacție din partea ei.

«Mai ales, nu te enerva! Fii diplomată!» În fond, nu era vina fetei. Responsabilul era Walt. Mai mult, papagalul era chiar reușit.

— Nu știam că ai talente artistice, spuse Patricia. Casey sări în sus de bucurie.

— Chiar?!

Pat fu inundată de un val de duioșie maternă.

— Da, ai simțul culorii și o tușă sigură.

«Dar le-ai putea folosi mai bine», adăugă în sine ea.

— Mami, cred că-ți imaginezi că sînt bîntuită de cine știe ce spiriduși, dar alaltăieri, cînd mă uitam la motive, am găsit unul care ți-ar veni ca turnat. Este exact ca tine.

Străduindu-se să se stăpînească, Pat aruncă o privire politicoasă spre desenul pe care i-l întindea fata ei. Era un răsărit de lună într-un bleu argintiu ce se prelungea în ape. Era fermecător, puțin misterios, puțin distant, puțin rece...

— Așa mă vezi tu?

— Uneori da, dar alteori...

Casey începu să caute alt desen. Pufni în rîs cu aceeași ghidușie ca și tatăl ei.

— Sigur că alegerea îți aparține, spuse ea arătînd spre reproducerea ce reprezenta un foc de artificii. Dar și ăsta ți s-ar potrivi. Ți-aș putea face cîte unul pe fiecare umăr. Sau pe fese...

— A, nu, asta nu!

«Sigur că nu, căci va veni o zi cînd nici regimul, nici gimnastica nu îmi vor mai servi la nimic.»

— Tata mi-a spus că tot frumoasă ai rămas... A zis că nu știe cum de ești atît de tînăra în timp ce el îmbătrînește...

— Serios?

Dar Pat își mușcă buzele: n-ar fi trebuit să se arate interesată de complimentele lui Walt. În fond, cui îi păsa ce credea el?

— Dar nici el nu e așa bătrîn, reluă Casey. Tot frumos a rămas, nu?

Pat clătină afirmativ din cap. Nimeni nu rezista farmecului acestui bărbat. Se întrebă ce părere avea Casey despre Tōry. Doar dacă *Miss Cosmos* nu era decît o cucerire dintre cele multe...

— Ți-e foame? Ce-ar fi să mîncăm ceva?

Deși povestea cu tatuajele îi tăiaze toată pofta de mîncare, Pat consimți, ușurată că va ieși în sfîrșit din cloaca aceea. La sugestia lui Casey, o luă pe jos spre restaurantul din capătul străzii, întîlnindu-se pe drum cu tot felul de vagabonzi care vorbeau prietenoși cu fata ei. Pat se simți cuprinsă de o mîndrie neașteptată. Poate că era ea cam zăpăcită, dar avea inimă bună. Avea de ce să fie mîndră de ea. Numai

de nu s-ar risipi în tatuaje și într-o căsătorie timpurie...

Casey arată spre o clădire veche, de prin anii '20, vopsită în culori vii.

— E o cooperativă a artiștilor. Acolo stă o femeie care face bijuterii, un olar și un prieten care pictează haine. De la el mi-am cumpărat maleta.

Se opri în mijlocul străzii și o apucă de umeri pe Pat.

— Are o combinație absolut genială care ți-ar veni ca turnată. Eu n-am decît oase de arătat, dar pe tine ar fi o minune. Vrei să o încerci?

— Nu știu dacă telespectatorii ar aprecia așa ceva!

Casey pufni.

— Ei poate nu, dar tata ar fi în stare să-și înghită crosele de golf dacă te-ar vedea!

Patricia se îndoi că ar putea concura cu Tory, indiferent de cum ar fi îmbrăcată, dar nu dori să-i reteze avîntul lui Casey.

Trecură prin fața unui magazin *New Age* unde se vindeau cristale, centuri și cărți de medicină naturistă. Casey își aminti că o ghicitoare îi prezisese că anii ei de libertate vor lua în curînd sfîrșit. Patricia simți un fior de gheață pe șira spinării, dar nu puse nici o întrebare.

— Lui tata îi place mult locul ăsta.

Tata... Mereu tata... Erau atît de apropiați! Pat era aproape geloasă.

Privi spre ușa casei, de unde ieșea un băiat cu părul lung, strâns în coadă. Măgelele din cristal atâr-nate șiraguri în chip de perdele reflectau lumina.

— Ah..., rosti ea prudentă.

— Da, l-am adus aici luna trecută, la salonul prezicătorilor.

— Da, sînt convinsă că s-a distrat de minune.

Dar nu mai adăugă că Walt avea întotdeauna prostul obicei de a se distra din orice fleac. Acesta fusese și unul dintre motivele certurilor lor din ultimii ani. Pat obosise să fie unicul adult din familie.

Iar cînd se hotărîse să-și ia rolul în serios și să accepte postul de prezentatoare de știri, Walt n-o susținuse deloc. Aceasta fusese picătura ce umpluse paharul.

1985

Patricia își făcea valiza cu mîini tremurătoare. Obținuse postul. După ce se zbatuse atîția ani, în sfîrșit, reușise. Din animatoarea unui spectacol matinal, ajunsese prezentatoarea jurnalului de seară.

Fusta de mătase îi alunecă din mîină, dar nu se aplecă să o ridice. Împinse valiza și se așeză pe pat.

Atlanta... Milioane de telespectatori... Ocazie unică să-și dovedească, sieși și celorlalți, competența și talentul.

Dacă ar fi și Walt alături de ea! Dacă ar putea împărți cu el bucuria!

Îl auzi venind cu Casey de la școală. Încremeni.

Fetița îi azvîrli un *bună ziua* din mers și se repezi la televizor, ca orice copil de 11 ani. Walt întârziase ceva mai mult ca de obicei.

Cînd intrară în cameră, el o măsură cercetător. Entuziasmul ei se risipi.

— Ai obținut postul...

Nu era o întrebare, ci o constatare.

— Nu te bucuri?

El își făcea de lucru cu cravata.

— Cum vrei să mă bucur? Eu ce fac dacă tu pleci la Atlanta?

— Vii cu mine. Nu va dura...

— De unde știi? Poate fi pentru 6 luni, un an sau poate pînă la pensie...

Ea știa ce gîndea: nu era destul de bun pentru Atlanta, nu va fi la înălțime...

— Walt, ai să vezi...

— Rămîi aici, Pat! Ai o slujbă interesantă. Aici e locul ideal pentru a crește un copil. Și apoi, aici sînt rădăcinile noastre...

— Vino cu mine!

Dar, judecînd după chipul lui, ea înțelese că prefera să o lase să plece decît să o ia de la capăt la Atlanta.

Sporovăiala lui Casey o ajută să înlătorească această amintire neplăcută, care îi sporea regretul de a nu fi știut să-l vindece la timp pe Walt de nesiguranța ce-l încerca în fața succesului ei.

— N-ai să crezi, mamă... Tata a trebuit să-i facă

papucii cînd tipa a văzut în cărțile de tarot că se va întoarce la vechea lui iubire...

Patricia nu avea chef să afle nimic despre iubirile fostului ei soț. Își făcuse un obicei din a nu se interesa de viața lui personală. Ce o interesa pe ea că el ieșea cu puștoaice?

Mai ales după aventura ei cu Truman... Dar și aceasta nu fusese altceva decît un foc de paie, pe cînd Tory părea a fi ceva stabil...

Dar nu era cazul să-și bată capul cu asta. Și nici cu faptul că cei de la *ICN* doreau s-o dea afară pe Lettie Gundersen pe motiv că e prea bătrînă ca să mai înfrunte camera. Oare putea să-i ia locul celei mai bune prietene a ei? Putea să urce treptele ierarhiei călcînd în picioare pe cea pe care o numise mentorul și prietena ei?

Restaurantul ales de Casey era vegetarian și nu se servea decît suc de fructe. Patricia comandă o salată de spanac și semințe de floarea-soarelui, hotărîtă să nu se abată de la regimul ei. Casey alege un suc de morcovi și o *pizza* cu ciuperci. Ospătarul care îi seryea purta pantofi de dans și niște pantaloni imprimați cu figurile președinților Statelor Unite. Era ras în cap, doar după urechi îi atîrnau două şuvițe lungi.

— Ia zi, mamă, cum îți închipui rochia mea de mireasă?

— Rochia de mireasă?

— Da. Aș prefera ceva neobișnuit!

«Nici nu mă îndoiam!»

— Casey, știi, mă întrebam dacă nu...

— E un magazin pe aici, prin apropiere.

— Au rochii de mireasă?

— Nu chiar. Am trecut cu tata zilele trecute. Au niște țoale grozave!

Pat simți că de ciudă o apucă durerea de cap. Tatăl și fiica păreau nedespărțiți. Nu era prima oară când Walt îi fura trufandaua de sub nas. Mai demult, Casey preferase să-și petreacă vacanțele cu el decât să vină la mama ei la Chicago sau la Atlanta.

Făcuse totul ca să o aducă pe drumul cel bun, dar era clar că puștoaica nu se simțea acasă decât în Charlotte. Poate ar fi trebuit să insiste mai mult.

Patricia își sorbea ceaiul de mușetel, regretând că nu are în față un pahar cu vodcă. Ultima oară băuse vodcă cu ani în urmă, în Piața Roșie, alături de oamenii care sărbătoreau răsturnarea comunismului.

— Tata spune că nu te măriți decât o dată în viață și că trebuie să iasă cum vreau eu.

Era cea mai bună ocazie de a începe o discuție pe tema asta. Patricia își împinse farfuria, se sprijini cu coatele de masă și începu:

— Tata are dreptate. Măcar o dată... Căsătoria e ceva important în zilele noastre... nu e cazul să te grăbești. Tinerii trebuie să aștepte să se cunoască mai bine, să fie siguri de ei, să afle ce vor cu adevărat... Așa văd eu lucrurile.

Casey încremeni cu furculița în mână.

— Îmi sugerezi să stau o perioadă de probă cu Will înainte de a mă mărita?

În sfârșit, o reacție rațională! Patricia răsuflă ceva mai ușurată.

— Da, Casey, cred că ar fi o idee bună.

Tînăra rămase cu gura căscată, dar în ochii gri-verzi pîlpîi o lucire ironică. Patricia avu supărătoarea impresie că e pusă la zid.

— Trebuie să ai ceva experiență înainte de a te angaja, insistă ea.

— Nu-mi vine să cred...

Casey coborî vocea, ca și cum s-ar fi temut să o audă cineva:

— Îmi propui să trăiesc în concubinaj cu Will? Să trăiesc în păcat? Doar ca să fim siguri unul de celălalt? Sau crezi că ar fi trebuit să mai am la activ cîteva mici aventuri?

Ceaiul Patriciei se răcise. Împinse cana.

— Nu, dar sînt convinsă c-ar trebui să stați o vreme împreună, înainte de a vă hotărî. Căsătoria necesită o anumită maturitate și...

— Mamă, știi în ce an sîntem?

— Da...

— Nu mai sîntem în 1974... S-au schimbat obiceiurile. Generația mea e mai dezinvoltă în ceea ce privește sexul. Sper că nu ai făcut vreo prostie...

Gîndul la Truman o făcu pe Pat să roșească ușor.

— Nu, sigur că nu... Dar nu despre asta vorbeam. Mă refeream la tine.

- Nu am de gând să duc o viață de dezmăț.
- Nu asta am vrut să spun.
- Foarte bine, atunci ai să înțelegi că nu-mi doresc decât stabilitatea unei adevărate familii.

Casey aruncă șervețelul pe masă.

- Hai să-ți arăt magazinul!

Patricia se lăsă condusă pe mai multe străzi. Cum Dumnezeu ajunsese să eșueze în halul ăsta ca mamă?

Totuși, fu nevoită să accepte că magazinul era drăguț. Parterul, elegant odinioară, era plin de haine retro.

- Nimic mai elocvent pentru curentul psihedelic, o întâmpină pe Casey chiar de la intrare unul dintre vânzători. Am un pantalon autentic din piele de elefant, o minunăție... Face o avere...

- Uite-o! exclamă tînăra, scoțînd din raft o rochie roz. Uite, mamă, nu-i așa că e superbă?

Patricia reuși să-și scoată fata din magazin fără să cumpere rochia din satin roz.

- E drept că nu mă grăbește nimic, făcu tînăra gînditoare. Deși s-ar fi asortat cu orhideea mea.

Pat se prefăcu că-i analizează atentă tatuajul.

- Mă tem că s-au amestecat culorile.

- Zău? Ia zi, ce mă sfătuiești? Niște prieteni mi-au sugerat să mă mărit într-un aerostat. Anul trecut, Pete și Frankie așa au făcut, dar pentru mine e puțin cam... Totuși, ideea balonului îmi place.

Patricia avea acum o migrenă în toată regula. Îi

veni să-și zgâlțîie zdravăn fiica, să-i bage mințile în cap.

— Dar mă gîndesc că ar fi mai bine într-un vagon de tren, adăugă Casey.

* * *

Pe ecran, apăru chipul tînăr, sigur de sine și zîmbitor al Cindiei Riesling. Patricia nu-și crezu ochilor.

Brunetîca ce o în locuia în emisiunea din weekend nu era acolo decît de patru luni.

Și ce era mai rău e că era bună.

Sigur că da! Doar nu ea o formase?

Aruncă o privire în salon, în căutarea unei oglinzi, dar nu văzu nici una. Își netezi rochia neagră, își trecu mîna prin păr, înfoindu-l, apoi își aminti de pantofii negri ce rămăsese pe măsuta joasă din hol. În drum spre ușă, se încălță și se duse să deschidă.

Era Walt. Silueta lui înaltă umplea aproape cadrul ușii. Zîmbea cu același surîs tineresc și irezistibil care-îi dăduse odinioară bătăi de inimă. Dar și acum era la fel.

— Ești punctual, începu ea.

— M-am schimbat.

Rîse puțin nervos și se împiedică de covorul din fața ușii, simțindu-se încă o dată stîngace și neîndemînică, la fel ca înainte de a deveni prezentatoarea unui important canal de televiziune.

— Eu sînt gata, spuse ea, luîndu-și haina de pe

brațul canapelei.

Nu mai putea rămîne mult aici, singură cu Walt.

— Ești fermecătoare... Nu reușesc să mă obișnuiesc cu tine!

— Cum adică?

Erau aproape, mult prea aproape. Și canapeaua o împiedica să se îndepărteze. Cînd Walt îi atinse umerii, ajutînd-o să-și pună haina, o inundă un val de căldură.

— Ești atît de sofisticată acum... Îmi amintesc cum erai înainte, desculță, în blugi, cu o cămașă largă pe tine și cu părul în vînt.

— Nu mai sîntem în '74, Walt.

«Iar eu nu mai sînt ca înainte... Nici fizic, nici psihic...»

Sonerie telefonului o împiedică să se mai întrebe dacă era chiar așa cum spusese ea. Walt se dădu la o parte, făcîndu-i loc să treacă. Pat ridică receptorul.

Era Casey. Ca de obicei, întîrzia.

— Luați singuri aperitivul... Într-o oră ajung și eu la restaurant.

— O oră! repetă înnebunită Patricia.

Îl auzi pe Walt chicotind și îl zări așezîndu-se pe canapea. După ce Casey mai bîlbîi cîteva scuze, așeză receptorul în furcă și-și îndreptă umerii.

— Deci va trebui să deduc că fiica noastră nu e la fel de punctuală ca bătrînul ei tată?

Ea începu să măsoare camera în lung și în lat. Ce va face singură cu Walt o oră întreagă?

— Calmează-te, Pat! Nu are rost să te agiți. Doar o știi pe Casey...

— Da...

Walt se prefăcea că nu-și dă seama că ea îl învinovătea de iresponsabilitatea fetei. Doar el întotdeauna fusese așa, niciodată nu luase nimic în serios. Mai ales pe soția lui.

Un glas lăuntric îi șoptea că nu era chiar așa, că nici ea nu fusese un model de înțelegere, dar preferă să nu se mai gândească.

— E un meci de baschet la televizor. Ne uităm?

— Cum?

El fusese cel care stricase totul! Ea, care se gândea la eșecul lor conjugal, iar lui îi zbura gândul la baschet!

El clătină din cap.

— De fapt, aș prefera să te privesc pe tine. Știi că ochii tăi capătă culoarea oțelului când te înfurii?

— Te amuză situația, cumva?

— Care situație?

«A noastră. Faptul că eram prea tineri ca să fim în stare să ajungem la o înțelegere. Faptul că nici măcar n-am încercat să o facem.»

— Casey, răspunse Pat cu glas tare.

— O iau în serios poate mai mult ca tine.

— Explică-mi și mie cum vine asta.

— O consider o persoană matură și îi respect opțiunile. Nu avem dreptul să hotărîm în locul ei.

— Dar e un copil!

— E o femeie tânără.
— Are încă nevoie de cineva care să o îndrume.
— E prea independentă ca să poată fi pusă în lanțuri.

— Dar, cel puțin, ai încercat?

Walt se ridică, veni spre ea și o cuprinse de umeri. De data această, ironia obișnuită îi dispăruse din priviri. Avea un aer cu adevărat grav, pe care Pat nu îl cunoscuse încă.

— Pat, mi-am dat toată silința. Și poate că aș fi făcut mai mult, dar mi-a fost teamă că se va îndepărta de mine.

Ea vru să-i răspundă că exact asta era problema, dar, când îi văzu chipul, vorbele îi pieriră de pe buze. Părea așa vulnerabil... Era un alt Walt, pe care nu-l cunoștea bine, dar pe care nu-l putea răni intenționat.

— Casey e tot ce avem noi mai bun în noi, Pat, și poate și ce e mai rău... Dar vremurile când o puteam încă obliga să ne asculte au trecut demult.

Patricia înghiți în sec. Cum de uitase cum fusese ea însăși la vârsta lui Casey? Walt avea dreptate. Poate se înșelase și în ceea ce îl privea pe fostul ei soț. Poate că, la urma urmelor, nu fusese un părinte chiar atât de rău pentru Casey.

— Dacă o mai hărțuiești mult, va sfârși prin a se îndepărta de tot de tine.

Cum adică *mai*? Patricia se încruntă. Ce voise să spună? Că ar fi trebuit să sacrifice cele mai elemen-

tare reguli de disciplină și să devină prietena fiicei ei?

— Cred că e timpul să mergem, spuse ea.

Dar cuvintele lui îi tot răsunau în urechi. Cine știe? Poate că, într-adevăr, Casey nu suporta să se amestece cineva în viața ei, să i-o organizeze...

Oricum, nu va recunoaște niciodată acest lucru în fața lui Walt. Niciodată!

Și nici faptul că simpla atingere a mâinilor lui pe umeri îi trezise niște dorințe pe care le crezuse demult stinse. Era ca o vrajă...

Fusese suficient să o atingă ca să-i trezească toate senzațiile pe care le crezuse moarte și îngropate după plecarea din Charlotte. Dar nimeni nu va afla aceste taine niciodată, nici Walt, nici oricine altcineva.

Capitolul 5

Căsătoria aceasta era sortită eșecului. Patricia înțelese acest lucru de cum îl zări pe tânărul îngrijit ce stătea gînditor pe un scaun, în bistroul vopsit în negru și alb în care își dăduseră întîlnire.

Will Henderson era înalt, subțire și avea ținuta tipică studentului din universitățile Carolinei de Nord: pantalon kaki, cu dungă impecabilă, cămașă bleu și pantofi cam uzați, dar lustruiți. Ochelarii cu ramă de baga și tunsoarea cuminte îi dădeau un aer de intelectual serios. Era politicos, se exprima corect, ce mai, tânărul funcționar desăvîrșit.

În schimb, Casey purta o rochie numai brețelute, care atrăgea atenția tuturor consumatorilor din jur.

Pat spera din suflet că nu semănă prea mult cu soacra tipică și indiscretă. Așa că afișă cel mai dulce surîs profesional.

— Ce studiezi, Will? începu ea.

— Arhitectura.

«Cum? Nu filosofia sau vreo obscură religie orientală? Ceva care ar fi putut să o atragă pe Casey?»

Păstrînd pentru sine aceste reflecții, încercă să-l tragă de limbă pe Will. În timp ce acesta îi vorbea de infrastructura clădirilor, de legătura dintre estetic și funcțional, ea îl analiza pe furiș pe Walt, pîndindu-i toate reacțiile.

Pînă și el ar fi trebuit să-și dea seama că norii se cam îngrămădeau la orizont.

Walt zîmbea distins, sorbindu-și paharul cu vin alb. Uitase ce bine îi stă în costum de oraș și cămașă albă, care îi punea în valoare pielea bronzată.

Pentru ca ceilalți să nu observe insistența cu care se uita la fostul ei soț, își mută privirea spre tînărul cuplu.

— Will vrea să ajungă arhitect, interveni Casey. Dar are și alte posibilități. Știe tot ce se poate ști despre muzică, de la *jazz* la *blues*. Will, cum era cîntecul ăla despre femeia care vinde...?

— Casey, nu acum.

Casey pufni. Will nu prea părea în largul lui, dar lui Pat i se părea simpatic. Băiatul era cu capul pe umeri. Dacă fata ei era așa încăpățînată, cine știe, poate îl va putea convinge pe el să mai aștepte.

Satisfăcută să se simtă stăpînă pe situație, Pat se mai destina puțin. Trebuia să existe o soluție. Distrată, abia auzea discuția dintre Will și Casey despre Frank Sinatra. Will prefera *Old Blue Eyes*. Casey apăra în schimb solistul vocal al unui grup, al cărui singur talent era faptul că purta maieuri imprimare cu organe genitale.

— Eu sînt pentru John Lennon, spuse Walt cu voce scăzută, aplecîndu-se spre Patricia. Tu ce zici?

Parfumul lui îi trezi un val de amintiri. Avea tot interesul să evite să-l respire. Altfel cît timp va putea rezista? O apucă amețeala.

— Cred că discuția asta demonstrează din plin că sînt un cuplu nepotrivit, șopti ea.

— Contrariile se atrag! obiectă Walt.

Se aplecă și mai mult spre ea. Brațele li se atingeau. Patricia abia își stăpîni un tremur ușor.

— Dacă îmi amintesc bine, insistă el, polarizarea forțelor contrare creează cîmpuri electrice interesante.

Patricia îl fulgeră din priviri, dar Walt se mulțumi să surîdă.

— Încă merge, făcu el conspirativ.

— Ce anume?

— Privirea ta. Are același efect!

Patricia dori să-i trîntească o replică usturătoare, dar se abținu, nu de alta, dar nu voia să-i dea satisfacția că reușise să o enerveze. Așa că zîmbi cu acel surîs senzual care îi era interzis cînd apărea la tele-

vizor.

— Haide, Walt, la vârsta ta!

El rîse, așa că, pe moment, discuția se încheie.
Pe neașteptate, Walt îi atinse ușor mîna.

— Pariem?

Ironia din privirile lui nu reușea să ascundă în întregime flacăra dorinței, la vederea căreia Patriciei îi fu greu să rămînă insensibilă.

— Scutește-mă de demonstrații, făcu ea retrăgîndu-și mîna.

Will și Casey tăceau și se uita la ei. Walt luă sticla de vin.

— Cine mai vrea? se interesă el.

Patriciei îi veni să-i tragă un șut pe sub masă fostului ei soț.

— Tată, mama ți-a spus ce ne sfătuiește pe mine și pe Will?

— Nu.

— Ne-a sugerat să trăim o vreme în concubinaj, înainte de a ne căsători.

Will se foi pe scaun și roși violent.

— Casey...

— Mărturisesc că mă uimești, Pat...

«La așa tată, așa fiică... Mereu pusă pe glumă...»

Walt clătină din cap dezaprobat.

— Să o sfătuiești tu pe micuța noastră Casey să trăiască în păcat... Nu ți se potrivește așa ceva, Pat!

— Te rog să nu fii nesuferit. Nu poți fi serios nici măcar cinci minute?

— Mă voi strădui, îți promit. Deci, Casey? Will? Ce părere aveți?

Băiatul deschise gura să zică ceva, dar Casey i-o luă înainte.

— Of, mama lui Will nici nu ar putea să audă una ca asta. L-ar dezmoșteni pe loc!

— Păi...

— Oricum, s-a cam săturat și el, nu-i așa, Will? Mama lui face parte din vechea burghezie de aici. Sînt sigură că se roagă să nu mă cunoască nici una dintre prietenele ei.

Casey îi făcu cu ochiul logodnicului ei, ca și cum ar fi spus cine știe ce glumă grozavă.

— Dacă tot vorbim de păcat, încep eu, ce mai face Tory?

Patricia avu impresia că primise o lovitură în plex. Evident, nu o uimea întrebarea fetei. Era sigură doar că relația lor nu era platonice. Walt era bogat, celebru, seducător, putea cuceri orice tinerică. Iar Tory era suficient de atrăgătoare pentru a putea ferma orice bărbat în floarea vîrstei. Totuși, situația o deranja.

Nu voia să-și imagineze că Tory împărțea același pat și aceeași bucătărie cu fostul ei soț.

Pat își aminti iar de ziua aceea cînd, pe cearcefurile încă umede...

— Casey! răsună vocea gravă a lui Walt.

— Vai, tată, nu te supăra! Glumeam și eu!

În alte împrejurări, Patricia s-ar fi amuzat de figu-

ra chinuită a lui Walt. Dar acum nu-i venea deloc să rîdă. Mai curînd, avea chef să spargă sticla cu vin în capul fostului ei soț! Gelozia nu o caracteriza. Nu fusese niciodată geloasă, nici măcar în ultima perioadă a căsniciei lor, cînd Walt avea o legătură cu secretara directorului postului. El tot îi spunea că raporturile lor, deși prietenești, erau strict profesionale, iar Patricia, stăpînă pe sine, nu-i reproșase nimic. La urma urmelor, poate că se înșelase.

Și iată că, spre marea ei surpriză, amintirea brunetei Jeanine tot dureroasă rămăsese.

Da, puțină gelozie ar fi fost poate mai potrivită decît ideea că «amîndoi-putem-juca-același-joc». Crezuse pînă în ultima clipă că Walt nu o va lăsa să plece singură la Atlanta, mai ales după ce-i spusese că directorul canalului îi făcea curte. Dar el nu se opusese deloc, ceea ce însemna că era ceva mai mult decît o prietenie între el și micuța brunetă.

Mizerabil tip...

Patricia îi aruncă o privire furibundă, iar el zîmbi cam încurcat.

«Bravo ție!»

— ... să mă implic în problemele personale ale lui Tory, spunea Casey.

— Nu cred că e momentul să discutăm despre viața ei intimă.

— Dar, după tot ce s-a întîmplat cu tine în ultimele luni..., insistă Casey. Țin mult la Tory, să știi... A trecut și ea prin destule!

— Și ne-am descurcat amândoi destul de bine, nu ți se pare?

— Ba da... Tu ce crezi, mami?

— Eu...

— Casey, problema asta nu o privește pe mama ta.

Pentru prima oară, Walt părea a fi dispus să se lupte. Deci așa mult ținea la frumoasa Tory?

Ameți. Spera că va reuși să treacă și de desert. Ah, cât își dorea să o ia la goană și să se urce în primul avion spre Chicago! Oare nu ar fi fost mai bine pentru ea?

— Tati, tu...

Dar, înainte să-și termine vorba, lângă masa lor răsară un tip impunător, care se opri exact între Walt și Patricia.

— Ia te uită, să mă ia naiba dacă voi nu sînteți «minunații Sullivan», cel mai faimos cuplu de prin împrejurimi!

Cei din Charlotte îl cunoșteau foarte bine pe Ralph Walter, veteranul postului de radio, devenit apoi vedeta televiziunii locale. El era cel care asigura și prezentarea telejurnalelor, și a spectacolelor în direct, și a emisiunilor de publicitate. El îi dăduse lui Walt prima șansă și tot el fusese sufletul spectacolului lor comun.

Patricia nu prea știa dacă ar trebui să-i fie sau nu recunoscătoare. Oricum, era imposibil să nu-i placă personajul acesta de legendă! Se mai îngrășase

puțin, dar chipul încadrat de păr alb rămăsese la fel de deschis și de călduros.

Se îmbrățișară. Ralph o felicită pe Patricia pentru reușita ei și se plînse de plecarea lui Walt. Apoi se minună de transformarea lui Casey, pe care nu o mai văzuse din adolescență.

— Dar nu vreau să vă deranjez de la o cină în familie. Nu doream decît să-l întreb pe Walt dacă acceptă să prezinte spectacolul nostru de Ziua Recunoștinței.

Walt ezita, ceea ce o miră pe Patricia. Odinioară se dădea în vînt după astfel de sărbători.

— Nu știu, Ralph. De ce nu apelezi la cineva mai cunoscut?

— Hai, Walt, ai hibernat destul!

— Tată, are dreptate, ce mai! Hai, acceptă!

— Acceptă! Va fi un spectacol pe cinste!

— Trebuie să-mi consult agenda...

— Te sun la birou să vezi dacă ești liber.

Walt în hibernare? Walt care să accepte ideea că există altcineva mai cunoscut și să cedeze atît de ușor în fața lui și într-o astfel de ocazie? Patriciei îi venea greu să-și imagineze una ca asta. Trebuie să se fi întîmplat ceva ciudat dacă Walt ajunsese să evite reflectoarele, el care se dăduse mereu în vînt după rolul de vedetă. De fapt, ce spusese Casey? «După ce ai trecut prin atîtea...»

— Da, Ralph, e mai bine așa. Sună-mă la birou.

Tory înotă pînă simți că o dor brațele. Corpul ei frumos dăltuit despica apa limpede a piscinei, încălzită de reflectoarele din grădină. Punea toată durerea, toată energia și toată frustrarea ei în acest efort fizic.

Iar, cînd brațele refuzară să o mai ajute, se simți tentată o clipă să alunece la fund și să se abandoneze uitării.

Cățărîndu-se pe marginea bazinului, se așeză pe piatra rece, luptîndu-se împotriva neplăcutei senzații care îi răscolea pîntecele.

— Hài, pleacă, murmură fata, du-te și mai chinuiește și pe alții...

Se întinse, își lipi umerii de piatra tare și rece și încercă să se destindă. Mușchii își regăseau încet-încet duritatea, iar cicatricea, lungă și roșie de pe coapsă începea să se atenueze. Organele funcționau din nou normal. I se făcu foame. Afectat cu adevărat nu mai era decît sufletul. Uneori însă, ca în seara aceasta de pildă, o tortura un sentiment de lipsă. Trupul cerea droguri...

»O pastilută... Numai una... Nimeni nu va ști..."

Ba da, Walt și-ar da seama. Nu putea să-l abandoneze, să-l dezamăgească. Depindea de ea, cum și ea depindea de el. Devenise demnă de interesul și atenția lui, deși nu-i scăpase nici atracția pe care o simțea încă pentru fosta lui soție. Ceea ce, în mod

curios, o făcea geloasă.

Și Whitney ar ști că mama ei a căzut iar în iadul alb al drogurilor. Sigur, nu acum, când fetița nu cunoștea încă nici alfabetul, ci mai târziu, pe la opt-nouă ani, când i se va explica de ce mămica ei nu mai venise după ea.

Tory se ghemui și-și lipi obrazul de dalele reci. Dacă ar reuși să depășească acest moment... Nevoia asta de droguri... Măcar în noaptea asta!

Era tot ce-și dorea.

Și fetița ei, și pe ea și-o dorea...

* * *

Patricia ar fi preferat să se întoarcă acasă pe jos, decît să stea aproape lipită de Walt, în mașina lui, un *Bronco* ultimul tip.

— Ei, cum te simți fără Chicago? strigă Walt, ca să acopere muzica de la radio.

— Dar nu am plecat de tot de acolo! obiectă ea.

— Da, sigur...

Fără să se uite la el, Pat și-l închipui cu fruntea încruntată, cu buzele strînse și ghici la ce se gîndea: că pentru ea cariera e mai importantă decît Casey.

Dar se înșela... De o mie de ori, se înșela! Acum însă, mai mult ca niciodată, nu dorea deloc să-l lămurească pe Walt.

— Te simți la Chicago ca acasă? reluă el.

— Dă.

— Ești fericită la *ICN*?

— Cine nu ar fi?

«Lettie, de pildă, sau orice altă femeie care își vede în oglindă primele riduri...» își răspunse singură în gând.

— Ești oricînd binevenită aici, să știi...

Pat avu o viziune cel puțin ciudată: ea și Walt, din nou împreună.

— Vreau să spun, la Charlotte, preciză el. Evident, ai avea o situație mai puțin sclipitoare decît la *ICN*...

— Îmi place munca pe care o fac acolo, i-o reteză ea.

Mașina opri la stop și Walt se întoarse spre ea. Deși conștientă că o privea, Patricia fixa în continuare strada. Walt apucă o șuviță din părul ei blond și o răsuci pe deget. Pat făcu un efort considerabil pentru a nu-și trăda emoția. Din fericire, culoarea semaforului se schimbă și mîna lui se întoarse din nou pe volan. Gestul lui avea în el ceva misterios, posesiv și o tulburase profund.

«Nu-i mai aparțin!» își tot repeta ea în gând, în timp ce mașina se opri în fața casei! «Nu-mi trebuie prea mult ca să-i cad în brațe. Încă o dată... Așa pătesc toți oamenii...»

Ea tremură ușor cînd Walt îi puse haina pe umeri.

Politicos, el o ajută să coboare din mașină, apoi îi deschise ușa de la intrare. Urcă lîngă ea în lift, păstrînd totuși o distanță respectuoasă. Dar purtarea lui

rece era contrazisă de un zîmbet ușor și de flacăra care îi ardea în privire și care îl făcea suspectibil de cine știe ce gînduri ascunse.

«S-o crezi tu, Sullivan...»

El îi luă cheia din mîină și descuie ușa. Pat spera că nu o va urma în casă.

Zadarnic, însă.

— Vorbește-mi despre cartea ta.

Arată spre dosarul de pe canapeaua bej, pe care se și așeză, picior peste picior și cu mîinile în buzunare. I-ar fi plăcut să-i facă acum o fotografie. Era atît de elegant, atît de sigur pe el...

Pat își aruncă geanta pe un fotoliu, evitînd cu grijă să se apropie de Walt.

— Cartea mea? De unde știi?

— Am aflat din ziar. Mi s-a părut un proiect pasionant. Mă gîndeam să-ți cer pensie alimentară; însă avocatul m-a convins că nu e cazul...

Ea rîse fals.

— Tot fiscul va lua cea mai mare parte din bani.

— Cum merge?

— Greu.

— Va fi la fel de riguroasă ca și autoarea?

Ea privi prin cameră, căutînd cu disperare un alt subiect de conversație. Degeaba, însă. Dacă îi oferea un pahar de vin, nu-l mai putea scoate de acolo.

— Nu mai sînt riguroasă, spuse ea.

— Interesant...

Ea nu îi răspunse și se așeză în fața ferestrei, ca

și cum ar fi fost pasionată de spectacolul străzii. Dar nu avea nimic de văzut, doar câțiva copaci, câțiva trecători întârziați, străzi pustii... Nimic la fel de atrăgător ca Walt Sullivan.

— Ai de gând să faci-dezvăluiri indiscrete?

Ea se întoarse brusc.

— Poftim?

— În cartea ta... Ai de gând să țeși minciuni despre performanțele mele sexuale, de pildă?

— E o carte despre cariera mea, nu despre tine, Walt!

El începu să rîdă. Patricia, încercînd să-și ascundă furia, își aruncă pantofii care aterizară pe o măsuță.

— A fost o glumă...

— Viața ȳa sexuală nu mă amuză deloc.

— Ah! Și pe asta o ȳei în serios?

— Nu crezi că măcar unul dintre noi trebuie să ȳa lucrurile în serios?

— Nu chiar toate.

— Asta așa e. Dar viitorul-lui Casey?

— Pe cuvîntul meu, sînt anumite lucruri care te obsedează!

— Obsedează! Chiar bați cîmpii, spuse ea, traversînd salonul. Sînt la fel de îngrijorată ca orice alt părinte normal.

— Nu ai ulcer?

Ea ridică spre el un deget acuzator.

— Tu ești cel care a schimbat mereu subiectul, care a luat totul în rîs...

Înainte ca ea să termine ce avea de spus, el o prinse de mînă și-i așază un deget pe buze.

— Ssst..., șopti Walt.

Ea încremeni. Fără a-i lăsa pumnul, îi trecu cealaltă mînă prin păr și o trase spre el.

«Oprește-te, ajunge!»

Dar era incapabilă să protesteze. Buzele lor se atinseră. Fără să-și dea bine seama ce face, se trezi că răspunde sărutului lui. O săruta la fel ca odinioară, cu siguranță, cu o apăsare nu lipsită de cruzime. Iar ea, ca și odinioară, răspundea sărutului său, lipindu-se toată de pieptul ceva mai musculos decît își amintea ea. Cu un geamăt surd, femeia îi scoase haina. El o ajută, apoi Pat începu să-i desfacă și cravata.

Își veni în fire doar cînd degetele i se împiedicară în nasturii cămășii.

Patricia se feri cu un gest brusc.

— Pleacă, Walt!

— Chiar nu vrei?

Era inutil să nege.

— Pleacă, totuși...

El se aplecă și-și ridică haina de pe jos. Înainte de a o îmbrăța, luă și haina Patriciei și o aranjă pe un scaun. În clipa aceea, Patricia ar fi vrut să-i spună că se răzgîndise. Dar, cînd să ajungă la ușă, Walt se întoarse spre ea cu un zîmbet irezistibil.

— Îmi face plăcere să constat că unele lucruri nu se schimbă niciodată...

Capitolul 6

Walt nu mai vizitase de ani de zile *Muzeul Lincoln*. Cu zece ani în urmă, n-ar fi pus piciorul în capitală fără să facă un pelerinaj la monumentul din marmură. De obicei, noaptea, după miezul nopții, mai precis.

Fusesé o dată cu Pat și de atunci își promisese să nu mai vină: în cap îi răsună numai râsul fostei soții, parfumul ei care îi gîdila nările.

Conferințele lui îl aduceau cel puțin o dată pe an în Washington, dar pînă acum nu simțise niciodată nevoia să revadă monumentul.

Pînă acum, cînd râsul vibrant și senzual al lui Pat îi reînviase amintirile.

Iată de ce încremenise în fața statuii, cu cravata de mătase neglijent înghesuită în buzunarul vestei, contemplînd chipul de marmură care fusese martorul ultimei nebunii a lui Pat.

1978

Walt se tot uita speriat în jur, convins fiind că va apărea de pe undeva un polițist în uniformă, care să le sugereze, lui și nebunaticii sale soții, că ar fi mai bine să se întoarcă la hotel.

Ora două dimineața nu era chiar cel mai potrivit moment ca să petreci în fața uneia dintre cele mai dramatice simboluri ale națiunii.

Ca răspuns la avertismentele lui Walt, Pat se mulțumi să ridice din umeri:

— Sînt sigură că bătrînul Lincoln nu se supără. De altfel, uită-te la el, nu doarme.

— Așa o fi, dar în cazul ăsta e singurul om treaz din oraș.

Se luă după ea printre coloanele după care Pat se juca de-a v-ați ascuns.

— Toți sînt așa bătuți în cap în orașul ăsta! Mai ales domnul Hodgkins și soția lui cu păr albastru.

Era o afuzie la directorul unui mic canal de televiziune ce tindea să devină tot mai important. Era atît de îngîmfat, iar soția lui atît de artificială, încît Walt se temuse toată seara ca Pat să nu izbucnească în rîs. După un dineu interminabil, la unul dintre cele mai zgomotoase restaurante din Washington, Walt

hotărîse că Hodgkins îi era antipatic, deci nu putea lucra pentru el. Își mai spusese și că Washington-ul, în afară de muzee și evenimente culturale, nu era un loc potrivit pentru a crește un copil.

Aproape că regretase că Pat nu-l împinsese să facă o boacănă la sfîrșitul mesei. Ea se stăpînise cu succes pînă ce se despărțiră de domnul și doamna Hodgkins și plecară către motel pe jos, în loc să mai petreacă încă un sfert de oră cumplit de plictisitoare pe banchetele bej ale imensei limuzine albe.

Imediat ce mașina oficială făcu colțul, Pat renunță la masca de femeie de lume. Își eliberă părul strîns în coadă și porni dansînd pe străzi.

Străbătuse astfel o bucată bună de drum pînă ce Walt își reveni din uimire. În fața lui nu mai stătea adultă responsabilă și ocupată, ci o regăsea pe puștoaica nestăpînită și zăpăcită pe care o cunoscuse la universitate, în ziua de Halloween.

Clătinînd din cap, își urmă soția pe care nu o mai recunoștea.

— Ce te-a apucat?

Plecîndu-și genele, ea îi aruncă o privire piezișă și-i așeză un deget pe buze:

— Sst... Tocmai am evadat! Să nu mă denunți!

Și merse ră așa ceasuri întregi, oprindu-se doar cît să dea un telefon părinților lui Walt ca să afle cum se simte Casey fără mama și tata. În fața Casei Albe, Pat încercase să-l convingă că Jimmy și Rosalyn Carter n-ar avea nimic împotrivă dacă ei ar sări

gardul și s-ar odihni puțin pe peluza lor.

Zăboviră apoi la un bar deschis toată noaptea, băură un ultim pahar de vin și decretară împreună că nu se vor muta niciodată la Washington. Dar Pat tot n-avea chef să doarmă, așa că insistă să facă turul monumentelor istorice. Era mai plăcut noaptea, spusese ea, decît ziua, în mijlocul unor hoarde dezlănțuite de turiști din Kansas și Mississippi, în pantaloni scurți și blindați cu aparate de fotografiat.

Walt o urmă fericit. Ridică în trecere pantofii negri aruncați de soția lui pe peluză și-i vîrî în buzunar. În drum spre monumentul lui Lincoln, ea se opri la marginea unui bazin imens și își lăsa picioarele în apă.

— Ai să cazi, o avertiză Walt.

Pat se întoarse și-i aruncă una din acele priviri senzuale al căror secret doar ea îl stăpînea.

— Și ce dacă? Voi răci!..

— Și vom fi obligați să ne grăbim la motel ca să te schimb.

Ea păru să se gîndească o clipă, apoi scoase un strigăt de luptă și sări în apă. Walt, rîzînd, îi întinse mîna și o ajută să iasă din bazin.

Zgribulită, scuturîndu-se ca un cățeluș, Pat o luă la fugă spre monument și urcă în goană scările de marmură.

Holul era cufundat în întuneric și Walt avu nevoie de cîteva clipe ca să se obișnuiască cu lipsa luminii și să poată zări haina udă azvîrlită pe jos.

— Aici sînt...

Ridică privirea. Ea stătea pe genunchii lui Lincoln și tocmai își scotea cămașa de mătase.

— Pat...

Ea îi aruncă rîzînd cămașa în cap.

— Pat, nu e voie să...

Sînu femeii se ridicară cînd se arcui să-și desfacă sutienul.

— Doar n-ai vrea să răcesc, făcu ea ironică.

Făcură dragoste acolo, pe genunchii lui Lincoln și nu mai ieșiră din motel tot restul week-end-ului.

Walt se îndepărtă de monument și o luă spre hotel. Cine știe? Poate alta ar fi fost viața lor dacă ar fi fost mai înțelept, dacă ar fi înțeles că acel week-end fusese pentru Pat o modalitate de a se sustrage presiunilor zilnice. Întorși în Carolina de Nord, lîngă Casey, Pat redevenise brusc tînăra mamă serioasă ce purta pe umerii ei fragili întreaga responsabilitate a unei familii.

Dar atunci era prea tînăr ca să înțeleagă. Poate și-ar fi putut salva căsnicia... Oricum, nu putea fi sigur. Eșecul lor conjugal avea și alte cauze. Avusese și el vina lui, invidia pe care o simțise în fața carierei promițătoare a lui Pat, femeia care se ocupa din ce în ce mai mult de slujbă, nu de el...

Fusese gelos, da, gelos pe succesul ei, gelos pe timpul petrecut departe de el...

Și mai fusese și Jeanine.

La acest gînd, i se puse un nod în gît.

Tot ce se întîmplase cu Jeanine Dawkins fusese în întregime vina lui și nici măcar nu avusese timp să-i explice totul lui Pat, mai ales că adevărul era mai rău decît și-ar fi putut ea imagina.

Cînd ajunsese la hotel, Tory se și apucase deja de treabă. Telefonase pentru a organiza trimiterea la Charlotte a casetelor cu conferințele sale și a unui ghid pe care îl scrisese cu doi ani în urmă.

— Ai fost grozav! spuse ea închizînd telefonul. Ascultătorii ar fi în stare să mute și munții după conferința asta.

— Mulțumesc.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi se întoarse cu spatele.

— Ce e? insistă ea.

— Nimic, sînt obosit.

— Hmm...

Înțelegînd că nu o prea convinsese, Walt se apropie de fereastra ce dădea spre Pennsylvania Avenue. Era cu totul altceva decît priveliștea care li se oferea de la fereastra micului motel în care locuise, în 1978, împreună cu Pat.

— Îți mulțumesc că îți bați capul cu toate amănuntele astea. Nu știu ce mă voi face cînd vei pleca...

— Nu îți va fi prea greu să găsești oameni competenți care să se ocupe de vînzări...

— Nu numai atît... Ai uitat să pui la socoteală și sprijinul moral. Și înțelegerea...

Toate lucrurile acestea care îi lipsiseră după ple-

care a Patriciei.

Cum Tory tot nu răspundea, se întoarse spre ea. Tînăra era cu nasul în hartă și studia itinerariul.

— Vrei să spui că te simți gata să te dispensezi de mine? se interesă ea pe un ton neutru.

— Nu, dar tu vei fi cea care, în curînd, va fi gata să-și ia zborul.

Ea clătină din cap puțin cam prea vehementă.

— Știu că-ți lipsește..., insistă Walt.

— Sigur că da, răspunse Tory ghemuindu-se pe canapea. Dar nu sînt sigură că sînt pregătită. Aș putea strica totul.

— N-aș crede.

Ea fixa covorul gros, în nuanțe de mov, al săloului.

— Am făcut-o deja.

Walt ar fi vrut să-i aducă și el ceva din pacea pe care i-o dăruise ea, dar în fața suferințelor lui Tory se simțea complet dezarmat.

— Tory, n-ai nimic să-ți reproșezi. Majoritatea nici nu și-ar fi revenit după un asemenea accident. Majoritatea...

— Majoritatea oamenilor nu se agață de Dilandid.

Walt simți că-l încearcă o ușoară enervare. Cînd va termina cu complexele astea?

— Și majoritatea oamenilor, continuă ea, nu au un picior mutilat și n-au trecut timp de 18 luni prin chinurile iadului. Cu toate acestea, aș fi putut să-mi dau seama... Dată fiind profesia mea, ar fi trebuit să

realizez unde pot ajunge.

— Ai reacționat la timp.

Sunetul care ieși din gâtul tinerei fu ceva între rîs și plîns.

— Nu, Walt, ar fi trebuit să reacționez înainte de a mă intoxica, înainte ca tribunalele să-mi retragă tutela copilului meu.

— A fost o greșeală. O vei recîștiga...

Ea tăcu îndelung, apoi se ridică și se apropie de el.

— Nu știu ce aş fi ajuns fără tine, spuse ea sărutîndu-l pe obraz. Nu știu unde aş fi ajuns acum dacă nu mi-ai fi acordat încrederea ta.

Walt, însă, ştia exact unde ar fi ajuns el fără ea. Dacă doctorul Tripton nu s-ar fi gîndit la tînăra terapeută care avea ea însăși nevoie de o a doua şansă și era gata să muncească pe degeaba aproape în schimbul unui acoperiș și a unui colț sigur, ar fi aşteptat cu capul plecat cel de-al doilea atac cardiac și... cine știe...

— Tory, dacă n-ai fi aici, ai fi probabil undeva unde ai cîștiga de două ori mai mult, muncind de două ori mai puțin.

— Nu subaprecia ceea ce ai făcut pentru mine.

Walt ridică din umeri fără a răspunde.

— Bun, reluă Tory, acum spune-mi care e problema.

«Plictisitoare treabă – îşi spuse Walt – să ți se confeseze cineva, ca după aceea să aştepte și de la

tine același lucru!»

— Nu, nimic...

— Walt Sullivan, ți-a crescut nasul! Hai, spune-i tu mamei Tory ce s-a întâmplat.

— Nu știu. Sînt la fel ca tine... Mă simt atît de vulnerabil...

Cu mîinile în șolduri, ea îl măsură sceptică.

— Arăți foarte bine.

— Asta datorită ție.

— Ah, nu, eu doar pocnesc din bici. Restul îl faci singur.

— Nu mi se pare că mai sînt la fel de sănătos ca înainte.

— E și normal. Psihicul e adesea mai fragil decît corpul. Iar al tău e încă traumatizat.

Apoi Tory zîmbi.

— Iar fizicul tău ar trebui să te sfătuiască să te mai uiți în oglindă. Cînd urci pe estradă, publicul feminin te mănîncă din ochi.

Walt își privea mîinile. Erau pătrate și bronzate. La fel ca acum șapte luni. Totuși, i se păreau diferite. Totul se schimbase.

— Poate, mormăi el.

Vocea lui Tory se îmblînzi:

— Din cauza lui Pat?

Îl cuprinse un val de teamă. Nu era pregătit să recunoască acum că îl obseda gîndul că își pierduse aiurea opt ani din viață. Și asta din clipa în care își ținuse în brațe fosta soție.

— Pat? repetă el ca să câștige timp.

— Îți amintești de ea? Blonda al cărei nume e suficient ca să-ți aprindă scînteii în priviri...

Observîndu-i vocea cam seacă, Walt se întrebă dacă nu o dureau cumva șoldul. Nici ea nu părea în apele ei.

— Doar pentru că îmi amintesc de vechile noastre certuri, glumi el.

Dar gluma nu avu efectul scontat, iar Walt o privi încruntat. Spre surprinderea lui, ea își feri privirea.

— Ce s-a întîmplat între voi, Walt? De ce v-ați despărțit?

El se așează oftînd pe un fotoliu.

— Nu, e o întrebare ușoară. Poate eram prea tineri cînd ne-am căsătorit. Maternitatea i-a conferit o anumită înțelepciune lui Pat; eu, însă, am rămas același. Așa că s-a trezit cu doi copii în brațe în loc de unul și, pe deasupra, cît se poate de neastîmpărați.

Se opri. Îi era greu să continue.

— Ce-ar mai fi? Păi... n-am suportat ca Pat să se amestece în treburile mele. Voiam să fiu cel mai bun, dar ea m-a depășit rapid. Nu eram bun decît pentru rubrica de fapte diverse, pe cînd ea era în stare să prezinte un telejurnal.

În ochii lui Tory se citi uimirea:

— Bine, Walt, dar erai una dintre vedetele canalului național. De unde acest sentiment de inferioritate?

— Ți-am spus deja.

— Dar vreau să înțeleg!

— Nu mă mai bate la cap, că mă enervez și am probleme cu inima.

— Nu ține... Ți-am văzut ultima electrocardiogramă, zise ea, îndepărtînd cravata pe care el o mototolise și i-o azvîrlise în cap. Între timp te-ai schimbat, desigur...

Tory nu avea cum să ghicească faptul că își alesese cariera aceasta numai și numai pentru a-și satisface nevoia de a fi cunoscut, pofta de celebritate... Dar nu făcu nici un comentariu pe această temă.

— Deci nu erai decît un soț odios care nu suporta ca soția lui să facă și ea carieră alături de el, reluă ironică Tory.

— Nu! În sfîrșit, poate așa a crezut ea! De aceea Jeanine...

Tăcu brusc.

Privirea lui Tory deveni bănuitoare.

— Continuă.

— Cred că am un junghi în piept.

— Nu scapi așa ușor, dacă tot ai apucat să vorbești de Jeanine.

— Jur că nu mai am nimic de zis.

— Ai avut o aventură cu ușuratica aia?

— Nu! Nici cu ea, nici cu nimeni altcineva...

Dar, ca de fiecare dată cînd își amintea de această perioadă, fu cuprins de un sentiment de vinovăție. Era adevărat că frumoasa secretară a directorului îi

pansase orgoliul rănit de succesul soției sale. Dar fusese doar un flirt nevinovat. Nu avea nici un motiv să se simtă ca un păcătos.

«Dar mai sînt și alte forme de trădare!» îi șopti o voce lăuntrică. Iar trădarea lui fusese cea mai urîță din toate.

— Pat nu te-a crezut?

— Dar tu mă crezi?

— Pari prea încurcat ca să fie ăsta adevărul, doar adevărul, purul adevăr...

— Mă duc să mă odihnesc puțin, spuse el ridicîndu-se și îndreptîndu-se spre camera lui.

— Și nici măcar nu ai stat de vorbă cu fosta ta soție, nu? Dumnezeuule, cum de-ați putut să vă ascundeți astfel și să nu încercați să stați de vorbă?

— Tory, chiar că ești pornită împotriva mea!

— Nu ai ce să-mi faci. Știu prea multe și aș putea să te șantajez, dacă vreau.

Walt închise ușa în urma lui. Da, știa prea multe. De-ar fi știut și el atîtea cînd era de vîrsta ei...

* * *

Lumina pîlpîia pe ecranul calculatorului portabil al Patriciei. Părea că-și bate joc de ea.

Ecranul era gol, deși ar fi trebuit să fie acoperit de cuvinte. Ar fi trebuit să umple pînă acum o dischetă întreagă cu amintirile de la Berlin, Moscova și din Orientul Mijlociu. Ar fi trebuit să conțină exact 75.000

de mii de cuvinte amuzante, spirituale, gata de a fi publicate în cinci luni, o săptămână și două zile.

Patricia reglă contrastul. Ecranul se întunecă și urma cursorului dispăru.

Nu Yasser Arafat și Boris Elțin erau bărbații care îi hărțuiau gândurile. Pentru moment – și chiar de câte-va zile încoace – nu o obseda decît Walter Sullivan.

Brațele lui puternice, buzele arzătoare, sărutările lui pătimăse!

Patriciei îi plăceau oamenii raționali, dar uneori prefera să fie alături de persoane care o surprindeau, care o luau pe nepregătite.

Walt Sullivan avusese întotdeauna acest talent...

1980 Ziua Recunoștinței

Walt veni după ea în baie, în timp ce familia – cam vreo cinsprezece persoane – era adunată în sufragerie și adulmeca miresmele de curcan prăjit ce veneau dinspre bucătărie.

Patricia tocmai își pusese cerceii de opal dăruți de soțul ei și se pregătea să-și împletească părul. Nu avusese timp să se aranjeze din cauza acestei defilări permanente de frați, surori, nepoți, nepoate și altele rude.

Abia acum, înainte de a stropi curcanul și a pune la încălzit sosul cu răchițele, își găsise și ea câteva clipe de răgaz.

Dar, cînd intră Walt și închise ușa în urma lui, știu că masa va fi servită cu o întîrziere de cel puțin un

sfert de oră. Îi ardea flacăra aceleiași dorințe, o dorință mai importantă și mai urgentă decît soarta zburătoarei care se perpelea în cuptor.

— Mulțumesc, șopti el aplecîndu-se și sărutînd-o după ureche.

— Și eu, rosti ea, prinzîndu-și părul la spate și sprijinindu-se apoi de pieptul lui larg, inundată de un sentiment de liniște și de siguranță. Îți mulțumesc pentru lumea fermecată pe care mi-ai arătat-o și pe care eu nu o cunoșteam...

Privirile li se întîlniră în oglindă. Mîinile bărbatului urcau încet de la talia ei spre sîni.

— Și tu pentru ce îmi mulțumești? adăugă ea cu o voce ceva mai răgușită.

— Pentru că ești aici, pentru că mă admiri chiar și cînd mă port ca un puști, pentru că mi-ai dăruit o fată care mă crede în stare să mut munții și un cămin plin de bucurie.

Pat fu profund mișcată de această mărturisire, dar și de dorința care ardea în privirea bărbatului.

— Iar eu mulțumesc cerului că mi-a dăruit un soț care nu se poate stăpîni să nu mă atingă.

El rîse încet și o strînse și mai tare la piept.

— Cui trebuie să mulțumesc că mi-a dat desertul înaintea mesei?

— De ce? Semănă atît de mult cu o plăcintuță cu dovleac?

— Nu știu. Hai să vedem ce gust ai...

O întoarse cu fața spre el și începu să o sărute, în

timp ce mîna îi alunecă pe sub fusta ei. Gemînd ușor, femeia protestă slab:

— Walt, o să ne audă toată casa!

— Am o soluție.

O ridică în brațe, o duse sub duș și deschise robinetele. Apoi se iubiră cu patimă sub jetul de apă caldă.

Toți oaspeții trebuie să fi remarcat că Pat și Walt își schimbaseră ținuta după misterioasa lor dispariție, dar numai Casey se miră cu voce tare.

* * *

Blestemat fie Walt și toate amintirile tandrei lor pasiuni care o hărțuiau zi și noapte de cînd o sărutase acum trei zile! Bineînțeles că femeia avea în minte versiunea ei asupra acelui moment: el fusese cel care începuse, iar ea nu făcuse decît să răspundă din obișnuință.

«Ai încurcat-o rău de tot dacă o obișnuință veche de opt ani de zile are o asemenea putere asupra ta...»

Patricia se ridică de la birou și o luă spre bucătărie: manuscrisul putea să mai aștepte o zi, cum aștepta deja de patru luni! Pe bufet, avea un sac cu pămînt de răsadniță, un ghiveci de plastic și cîteva ierburi aromatice cumpărate în dimineața aceea de la florărie. Era pasiunea ei. Îi plăcea să privească mlădițele cum cresc, găsind astfel o compensație

pentru cuvintele ce refuzau să-i vină în minte.

Nici nu pusese bine pămîntul în ghiveci că sună telefonul. La început, refuză să-l bage în seamă, așa cum făcuse mai toată săptămîna. Dar era posibil să fie Casey și, oricum, nu se putea ascunde la nesfîrșit în spatele robotului. Se șterse pe mîini și porni spre telefon, rugîndu-se în gînd să nu fie Cminski.

— Sper că nu te deranjez!

Auzind vocea caldă și învăluitoare a lui Walt, Pat mai că regreta că la capătul celălalt al firului nu era patronul ei.

— Nu, dar tocmai făceam... niște treburi murdare.

— Singură sau însoțită?

— Singură.

— Aha, bine... Atunci poți să vorbești.

O trecuseră fiori la auzul inflexiunilor catifelate și profunde, dar n-avea deloc intenția să recunoască una ca asta. Pînă și o conversație telefonică cu Walt Sullivan putea fi periculoasă. Așa că era mai bine să o încheie cît mai repede. Îl întrebă brusc:

— S-a întîmplat ceva, Walt?

El păru că ezită.

— Nu.

— Nu pari prea convins.

— Mă gîndeam.

— Ah... Doar nu vrei să te apuci de așa ceva la vîrsta ta, glumi ea.

De fapt, nu avea deloc chef să afle la ce se gîndea: presimțea că nu-i va plăcea deloc ce va afla.

El rîse.

— La fel de directă ești cu toți sau tratamentul ăsta mi-e rezervat doar mie?

— Numai ție, răspunse ea pe un ton glumeț.

— Pat, cum suporti să fii mereu pe drumuri?

Așa deci, asta era! Se plictisea, se simțea singur, și din toate cunoștințele lui nu dăduse decît peste ea. Pat se simți oarecum satisfăcută de gîndul că frumoasa Tory se afla poate în cine știe ce companie galantă, în loc să îl aștepte cuminte pe Walt acasă.

— Îmi place... Și credeam că și ție.

— Da, dar te mai plictisești de unele orașe. Uite, de pildă, Washington...

Washington... *Muzeul Lincoln...*

Patricia strînse receptorul în mînă. Fugise ca de ciumă de orașul ăsta din cauza muzeului care îi trezea atîtea amintiri, dar serviciul tot o obliga să ajungă și acolo din cînd în cînd.

— Ai mai fost ? întrebă Walt.

Ea știu pe dată că nu la oraș se referea el, ci la locurile dragi sufletelor lor.

— Nu, niciodată, rosti ea.

— Ești sigură?

— Da.

— Dacă îmi amintesc eu bine, la ultima noastră întîlnire, nu erai chiar refractară la ideea unei călătorii în trecut.

Ea nu răspunse și luă o mlădiță pe care o așeză

cu grijă în ghiveci. Cine știe? Poate că, dacă nu-l va băga în seamă, se va plictisi de conversație și va închide.

— Pat, nu reușesc să te uit...

I se făcu rușine de încăpățînarea ei de a nu recunoaște același lucru. Era lașă! Căută cu disperare o portiță de scăpare, dar degeaba...

— Mă gîndeam că... dacă tot ești la Charlotte... ne-am putea vedea mai dēs..., reluă Walt. Ce zici?

— Nu cred că e o idee prea bună.

— Mai există și alte cupluri care s-au împăcat... Își dau seama că s-au schimbat, că...

— Dar nu e cazul nostru și ar fi ridicol, oricum, să încercăm măcar să facem așa ceva.

— Nu e niciodată prea tîrziu să faci un lucru bun, Pat...

Și închise brusc.

Patricia izbi receptorul furioasă.

— Sper să pierzi primul avion! Și pe următorul, la fel...

După ce își sădi plantele și le udă cu grijă, se simți puțin mai liniștită. Nu exista ocupație mai bună pentru solitari decît grădinăritul!

Evitînd să se apropie de calculator, dar și de casetele de aerobic pe care le cam abandonase, începu să măsoare salonul în lung și în lat, cuprinsă de un sentiment dureros de gol, de lipsă.

Avea 39 de ani și, în aceste ultime cîteva luni, tot ceea ce, pînă atunci, i se părea important în viață în-

cepusese să se clatine. Prestigiul... Banii... Respectarea obligațiilor... Obținerea respectului și a laudelor celor mai reputați confrăți...

Frumoasă treabă!

Se uită la ceas: ora două și 45 de minute. Lettie era între două jurnale, probabil în biroul ei, consultând pe calculator fișele de la agențiile de presă, asigurându-se că nu uitase nimic, că cei de la canalul concurent nu o vor prinde cu ocaua mică. Un raport de la Bagdad, altul de la Johannesburg, apoi trei minute de machiaj și... era gata să înfrunte iar reflecțiile.

Lettie Gundersen o învățase pe Patricia totul despre televiziune, mai precis, tot ceea ce nu aflase încă de la Walt.

Lettie nu numai că o formase pentru meseria de prezentatoare, dar îi fusese și singurul sprijin moral în perioada despărțirii de Walt. La Atlanta o ajutase, o sfătuisese, iar apoi, când ea plecase la Chicago, o recomandase la *ICN*. Și acum avea nevoie de Lettie. Doar mentorul ei ar putea să o ajute să se limpezească acum.

Formă numărul și, auzindu-i vocea rece și profesională, zîmbi.

— Gundersen la telefon.

— Am auzit că la Charlotte ar fi o răscoală. Puteți confirma?

Vocea interlocutoarei se împlânzi pe dată.

— Sullivan! Deci se poate trăi și fără *ICN*!

— Fără, da. Cu — e mai puțin sigur!

— Scumpo, aici nu e viață, e purgatoriu. Stăm suspendați între iad și...

— Lettie, înainte de a spune *paradis*, gîndește-te puțin că s-ar putea să-ți pierzi credibilitatea de jurnalistă. *ICN*-ul nu e pe aceeași planetă cu paradisul...

Lettie pufni.

— Ce ai de povestit tu, cea care ai schimbat deja planeta?

— Veștile nu sînt grozave.

Patricia îi făcu un raport complet asupra reticențelor ei în ceea ce privește căsătoria lui Casey cu Will, precum și asupra situației lui Walt și Tory. Se abținu totuși să-i spună și că fostul ei soț o sărutase.

— O mică nebunie... Așa cum li se întîmplă tuturor bărbaților care ajung la patruzeci de ani, o consolă Lettie.

— Nu de vîrstă e vorba. El a fost totdeauna cam nebun. Am tot așteptat zadarnic să se maturizeze.

O ascultă apoi politicoasă pe Lettie dîndu-i sfaturi, de la înălțimea celor 49 de ani de experiență. Dar nimic din ceea ce spunea ea nu i se putea aplica lui Walt. Era un caz aparte, iar Lettie se dovedi la fel de incapabilă, ca și Patricia, în ce privește descoperirea mecanismului său de funcționare.

— Sullivan, orice ar fi, evită greșeala numărul unu.

— Care e aceea?

— Nu-i da ocazia să-și amintească de vremurile bune, să reaprindă paiele... E mai dureros cînd îți

pierzi sufletul a doua oară.

Patricia rîse forțat.

— Voi ține minte. Iar tu ce noutăți mai ai?

— Nimic deosebit... Se confirmă zvonul că patronul vrea să-mi ia capul, ca să te pună în fotoliul meu.

Grijile ei legate de Walt îi părură brusc lipsite de importanță.

— Cum adică se confirmă?

— Mi-a spus chiar el, la un dejun la *Printer's Row*. Nu mai sînt bună pentru jurnal. Nu am o înfățișare corespunzătoare, nu mai plac telespectatorului mediu. L-am privit în față și l-am amenințat că-i intentez proces de discriminare față de bătrîni.

Patricia citi, dincolo de tonul glumeț, o dureroasă îngrijorare.

— Ce ți-a răspuns?

— M-a bătut pe spate! Dar fii atentă: dacă tot va trebui să dispar, aș dori ca tu să vii în locul meu. Ești cea mai bună.

— El a zis așa? El m-a propus?

— Da, mai mult sau mai puțin clar. Asta imediat ce îți va veni mintea la cap.

— Atunci va mai trebui să aștepte mult și bine.

— Nu fă asta... Nu-l poți bate pe Cminski la propriul lui joc. Are toate atu-urile. Iar, dacă dă postul unei puștoaice, pe cuvînt că nu mai răspund de mine. Aș fi capabilă să distrug toată stația!

Rîseră amîndouă, în ciuda viitorului lor nesigur.

— Așa că nu-ți fă probleme, Sullivan. Îți voi da

exclusivitate.

— E așa ridicol, Lettie!

— E vina mea... Ar fi trebuit să fac și eu ca celelalte. Puțin machiaj, toalete moderne... Chiar și un surîs fermecător... Aș fi putut să înfrunt poate anii.

— Dar de când competența nu mai joacă nici un rol?

— De când forma are mai multă importanță decît conținutul. Micuțo, de ce ești naivă? Profită de șansa asta!

«Ca să fiu înlăturată și eu peste 10 ani...» își spusese Pat în gînd.

— Și, în legătură cu micuțul, află că iubitul tău va face un infarct, reluă Lettie.

— Truman?

— Da, vrea să știe unde ești. I-ai jurat cumva credință înainte de a pleca? Celibatul nu i se potrivește. E ca un urs în cușcă.

— Spune-i că sînt în Tahiti.

— E reporter, te va găsi pînă la urmă.

— Nu e reporter, e doar un *play-boy*.

— De ce nu vrei să ți-l trimit? Doar așa, ca să-i arăți lui Walt că nu numai el comunică strîns cu tînăra generație.

Ideea că Walt și Casey s-ar putea trezi față în față cu un blond înalt o amuză puțin, apoi se întunecă. Ce o apucase? Truman era insipid, plictisitor. Nu te puteai distra lîngă el mai mult de cinci minute! Ce amintiri comune putea avea ea cu Truman Mattheus?

În mod cert, nu legate de prima emisiune televizată a *Beatles*-ilor sau de noaptea în care primul om pusese piciorul pe Lună.

Acesta era cu putință numai cu un om ca Walt.

Dar, în nici un caz, cu Walt însuși.

Era hotărâtă, gata! Îl va ține de acum la distanță pe fostul ei soț. Fără *dar*, fără *dacă*. Walter Sullivan era un teritoriu periculos. Nu va mai săvârși niciodată greșeala numărul unu!

Capitolul 7

Pregătindu-se să iasă cu Casey, Patricia își spuse în sinea ei că, dacă mai aude o dată «mamă, doar nu vrei să te îmbraci cu așa ceva!», înnebunește.

Privi hainele atârinate pe umerase. Trebuia să existe ceva și pe placul lui Casey. Taiorul gri nu, îl condamnase deja. Nici fusta neagră – haina ei de bază la slujbă. Se opri la o pereche de pantaloni de mătase, în nuanțe de roșu și gri. Așa va face senzație.

Hotărîseră să treacă pe la tipografie să discute despre invitațiile de nuntă. Patricia spera să nu vină și Walt. Prezența lui o agasa. Omul ăsta oare nu muncea niciodată?

Se auzi soneria, iar Pat deschise, plină de încredere. Casey nu avea de ce roși din cauza ținutei mamei sale.

Casey, încântătoare în fusta ei mini și un tricou mulat, de culoarea nisipului, își măsură mama din cap pînă în picioare, dar nu făcu nici un comentariu. Dezamăgită, Patricia își spuse că și lipsa criticilor putea fi un semn că se află pe calea cea bună.

La fiecare pas, brățările, lanțurile și centurile lui Casey zdrăngăneau înfiorător.

— Tata nu a avut cum veni, își cere scuze..., spuse Casey între două baloane de gumă, după ce se instalară în *Mercedes*.

— Și mie îmi pare rău, făcu ipocrită Patricia, încântată de faptul că putea rămîne, în sfîrșit, singură cu Casey.

— Dar vine cu noi la cofetărie. Nu vreau un tort tradițional, alb cu floricele bleu și roz. E o prostie, nu?

— Păi... Așa e... Sigur.

— Am putea comanda un vulcan cu unt de alune.

Patricia se abținu să ceară detalii. Va afla oricum la timpul potrivit.

— Așa că, dacă îl sunăm pe tata peste o oră, va putea lua masa cu noi. Te rog să-mi amintești...

Speranța de a petrece o zi întreagă cu fiica ei se risipi. Nu avea cum acoperi distanța care se crease între ele în ultimii patru ani. Fata părea hotărîtă să-și folosească mereu tatăl ca pavăză împotriva mamei.

«Oare îi este așa greu să stea singură cu mine?» se întrebă cu tristețe Patricia.

Tipografia aleasă de Casey era, după cum ar fi fost de așteptat, un mic atelier artizanal condus de un *hippie* bătrîn, care nu-și mai schimbase blugii din 1972. Iar de tuns, nu se mai tunsese tot de pe aceeași dată.

Dar, sporovăind cu Waco Stephens, Patricia descoperi cu surprindere că e un bărbat politicos și cultivat. Și i se păru cu atît mai simpatic cu cît pletele lui gri răspîndeau mireasma plăcută a unui șampon din ierburi pe care îl folosisese și ea cu 20 de ani în urmă.

Patricia se luptă din greu ca să o convingă pe Casey să nu aleagă o hîrtie bleu.

— Macheta ai pregătit-o? o întrebă Waco pe Casey, după ce fata se opri în sfîrșit la un carton alb cu un soare aurit.

Casey scoase din geantă un plic și i-l întinse.

— Pot să văd și eu? interveni Pat.

Casey păru încurcată.

— Aș vrea să știu pentru ce plătesc, zise Pat în chip de scuză.

— Bine, făcu Casey cu o strîngere de inimă.

Waco întinse foaia Patriciei.

Noile familii sînt mai puternice dacă sînt sprijinite de cele vechi. Patricia și Walt speră că veți fi alături de ei și de Casey și Will pentru a sărbători împreună nașterea unei familii fericite și iubitoare.

Urmau data și ora.

— E frumos spus, dar nu e complet. Nu ai indicat locul ceremoniei.

— Nu m-am hotărât încă... Nu știu, poate voi pune atunci în plic cîte o hîrtie cu toate datele astea.

Patricia își înghiți supărarea, amintindu-și că ea și Walt își anunțaseră telefonic prietenii în ultima clipă.

Pregătirile lui Casey erau așa de aiurite încît, cu puțin noroc, poate nu se vor sfîrși niciodată. Oare fata se gîndise și la certificatul de căsătorie?

Patricia nu adusese vorba de el. Dacă uitase de formalitățile legale, nunta nu putea avea loc.

— Nici măcar nu ai menționat numele de familie.

Casey făcu mutra tipică a adolescenților scoși din fire de prostia părinților.

— Bine, mamă, dar, dacă au nevoie să știe numele noastre de familie, de ce naiba i-aș mai invita la nuntă?

Era un argument de o logică perfectă, dar Patricia nu se lăsă învinsă.

— Nici măcar nu spui că este nunta ta!

— Dar a cui ai vrea să fie?

— Bunica ta...

Casey ridică sfidătoare capul.

— Bunica știe exact ce fac și mă aprobă.

— Serios?

— Da.

Propria ei mamă își dăduse binecuvîntarea! Ea, care îi spusese la telefon Patriciei cu o săptămîină în

urmă:

— Draga mea, fiica ta e cam bizară... Îți doresc să ai mai multă baftă cu ea decît am avut eu cu tine...

Patricia se abținu să o critice pe maică-sa, care se vede treaba că nu leșinase cînd auzise planurile nepoatei.

Cînd ieșiră din tipografie, Casey insistă să-l sune pe Walt. Iritată de încăpățînarea fetei, Pat nu-i înțelese reacția cînd i se spuse că e reținut. Părea mai curînd dezamăgită.

«Nu se poate...» își spuse în sinea ei, lăsîndu-se tîrîtă de Casey într-o dugheană.

— Uite, mamă, ce țoale faine au! Teribile, nu? Exact stilul tău.

— Stilul meu?!

Fata cotrobăia deja printr-un teanc de pantaloni și scoase niște blugi elastici negri.

— Probează-i...

— Dar n-am mai purtat de cînd...

— Tocmai, întoarce-te la rădăcini. Blugii sînt în centrul esenței tale cosmice.

Pat zări o lucire veselă în ochii fiicei sale.

— Cassandra Hilton Sullivan, cred că îți cunosc eu mai bine esența ta cosmică...

Izbucniră amîndouă în rîs, mai aproape ca nicio dată una de cealaltă. Patricia acceptă să probeze blugii, precum și un tricou care îi dezgolea gîtul și umerii.

— Ești superbă! exclamă Casey, în timp ce mama

ei se privea cu un ochi critic în oglindă. Vei face ravagii...

— Crezi?

— Sigur! Nu te-aș lăsa să ieși cu prietenul meu îmbrăcată așa!

— Vrei să spui cu Will?

— Da.

Patricia se întoarse, examinându-și spatele: datorită gimnasticii, avea o siluetă perfect adecvată unei astfel de ținute.

— Tata va cădea pe spate când te va vedea așa...

— Nu e tocmai stilul meu, hotărî Pat îndreptîndu-se spre cabina de probă.

— Ba da, ești o minune cu ținutele astea! Ai și tu încredere în mine! Știi... sînt medium...

Patricia cumpără blugii și două tricouri.

— N-ai decît să-ți pui o bustieră, făcu Casey. Nu știu nimic mai sigur ca să înnebunești bărbații!

— Dar de unde știi tu ce îi înnebunește? o întrebă Patricia, în timp ce se întorceau spre mașină.

— Mami... Am 19 ani. Nu mai sînt un copil. Și apoi, mă uit și la tata...

— Ah! Da, sigur...

— Adică... Nu e ce crezi tu... De cînd stau cu el, s-a cumîntit...

— Sînt sigură că e un model de virtute, făcu Pat pe un ton acru.

— Serios, pe cuvînt... A fost chiar și logodit.

Patricia nu uitase. Dar preferase furia geloziei. I

se păruse mai puțin periculoasă.

— Dar eu eram sigură că nu se va însura cu ea, adăugă Casey.

— Așa... Și de ce, mă rog?

— Semăna prea mult cu tine.

* * *

În sala de gimnastică, luminile erau stinse. Tory, întinsă pe o saltea de cauciuc, își puse o mână la ochi și încercă să facă exerciții de respirație ca să se destindă.

Walt anulasese antrenamentul. Și nu era pentru prima oară. În ultima vreme, părea prins pînă peste cap cu pregătirile de nuntă.

Dar Tory nu se lăsa ușor păcălită. Nunta era un pretext ca să stea mai mult cu Pat. Neluînd în seamă înțepătura surdă din picior, Tory încercă să și-o amintească pe Pat. Blondă, sofisticată, perfectă.

Făcuse o singură greșeală: nu se luptase pentru Walt.

Tory tresări brusc.

Era geloasă! Geloasă pe fosta soție a lui Walt, pe sentimentele lui pentru ea.

— Ești nebună! mîrîi tînăra femeie. Walt ți-e ca un tată!

Da, avea dreptate. Walt era figura paternă ideală. Tory îl iubea în felul ei și știa că și el ține la ea. Și mai știa că ar fi mult mai ușor să-și crească fetița aici, cu

el, decît singură, aiurea...

Fără a mai vorbi de faptul că prezența lui ar influența considerabil hotărîrea tribunalului.

Oare va comite și ea aceeași greșeală ca și Pat? Îl va lăsa să plece pe soțul ideal, pe tatăl ideal, fără să miște un deget?

Va trebui să-l seducă pe Walt.

Ce perspectivă stranie!

* * *

Walt nu era deloc pasionat de organizarea nunții lui Casey. La drept vorbind, puțin îi păsa dacă va purta o rochie de satin sau pantaloni de piele. Nu-și bătea capul nici cu invitațiile. Era sărbătoarea fiicei sale. Iar atîta vreme cît ea era fericită, el era gata să semneze cecurile.

Nu-l interesa decît Pat. Să o vadă, să vorbească cît mai mult cu ea. Să stea cît mai mult în preajma ei. Cît despre Casey, nu se va supăra să-i însoțească ori de cîte ori era și ea liberă.

Dată fiind purtarea fostei sale soții, era clar că numai prin intermediul lui Casey se putea apropia de ea. Pat era hotărîtă să-l evite.

Dar cum va cîștiga jocul?

Cînd Patricia ieși din bloc și se apropie de mașina în care o aștepta împreună cu Casey, hotărî că el va fi învingătorul. Nu era imoral să dorești să-ți recuce-rești fosta soție. Mai ales cînd aceasta purta blugi

mulați și un tricou care îi dezgolea umerii.

— E normal să se vadă chestia asta? o întrebă el, arătînd spre bretelele de satin negru ce se întrezăreau pe pielea albă.

Casey, de pe bancheta din spate, pufni în rîs.

— Mamă, ce ți-am spus eu?

— Nu am să mă mai îndoiesc niciodată de tine, răspunse în glumă Pat. Walt, mergi pînă la căsuța aceea din turtă dulce.

El se întoarse spre fiica lui, care își scosese papucii și își ridicase picioarele pe scaunul lui.

— Te-ai gîndit la un tort de nuntă din turtă dulce? făcu el amuzat.

— Nu știu încă... Hai, șoferule, vezi-ți de condus...

Walt se execută. Parfumul exotic, cu arome de mosc al lui Pat îi stîrni dorința să-și apropie nasul de gîtul ei... De tot corpul ei...

Patricia sporovăia cu Casey: vocea ei îl învăluia ca o mîngîiere. Cînd rîdea, sînii rotunzi pe care îi mîngîiase de atîtea ori, fremătau. Se strădui să se concentreze asupra vocii senzuale și sigure, vocea care odinioară îl liniștea, îl apăra și-i ștergea îndoiele. Vocea care știuse să murmure cuvinte dulci, de iubire...

— Walt!

— Tată, sîntem pe roșu!

Apăsă brusc pe pedala de frînă.

— Îmi pare rău...

— Visezi cu ochii deschiși! Trec eu la volan? se

oferi Casey.

Cu colțul ochiului, o zări pe Patricia aruncându-i o privire peste umăr. Un umăr alb, rotund, dulce.

— La vârsta ta, poate că ți-a slăbit vederea...

— Compania fiicei tale te face așa impertinentă?

Ea se prefăcu că nu-l aude.

— Mă mir că nu ți-ai cumpărat o mașină sport. S-ar fi potrivit mai bine cu restul. O iubită tânără și drăguță... Un bolid...

El era vinovat de această neînțelegere. Walt se simți atins.

— Nu am nici o nouă iubită tânără și frumoasă...

— Tory nu e tânără? Păi, atunci înseamnă că chirurgia estetică a făcut progrese remarcabile.

— Cum?

— Spuneam...

— Am auzit. Tory nu e iubita mea.

— Da, firește, ce naivă pot fi! Cum am putut crede oare una ca asta?

— Sper că nu ești geloasă, nu?

— Tati, spune-i...

— Ce să-mi spună?

— Nu e iubita lui. Este...

— ... antrenoarea mea de sport.

Pat izbucni în râs. Un râs sincer, din adâncul sufletului, ce o întinerea și mai mult. În sinea lui, Walt îi era recunoscător lui Tory că îl ajutase să-și recapete o alură tinerească. Nu i-ar fi plăcut să-l vadă Pat cu câteva luni în urmă. Nu era nici atunci bătrîn sau

ramolit, dar se cam vedea că are peste 40 de ani...
Acum, însă...

— Nu credeam că ai nevoie de astfel de antrenamente, reluă Pat. Dar cu vîrsta, poate te-ai mai anchilozat...

Casey pufni. Walt roși.

— Mulțumesc, Pat. E cel mai drăguț lucru pe care mi l-ai spus în ultimii zece ani.

— Dau Cezarului...

El opri mașina în mica parcare din fața patiseriei. Așteptă să coboare Casey și să dispară în magazin, apoi se apropie de Patricia.

— Dacă vrei să-ți dovedesc ce am învățat..., încep eu el.

Ea ridică bărbia, privind fix un punct de undeva, de pe parbriz.

— Mulțumesc, Walt, dar mă consider suficient de instruită în acest domeniu.

El o urmări coborînd și străbătînd parcare, cu un pas ușor, elastic. Îl enerva gîndul că în acești opt ani se inițiasse în noi tehnici amoroase.

O mică înțepătură în piept îl obligă să se gîndească la altceva mai plăcut.

* * *

— De mult nu m-am mai amuzat să-l înfurii pe taică-tău.

Casey își ascunse un zîmbet, în timp ce mama sa

ceru o masă pentru trei persoane pe terasa micului restaurant spaniol. Femeile se așezară, în timp ce Walt rămase să parcheze mașina.

«Merge la fix...» își spuse Casey. « Într-o bună zi, îmi vei mulțumi.»

— Mamă, știu că faci toate eforturile acestea doar pentru mine, făcu ea, ascunzându-se în spatele meniului pentru ca mama ei să nu se poată îndoii de deplina ei sinceritate.

— E la fel de imposibil ca întotdeauna, dar mă străduiesc să mă stăpînesc.

Încruntându-se, Casey lăsă jos lista. Fu satisfăcută să constate că, în ciuda acestor cuvinte, chipul lui Pat era mai curînd îngrijorat, gînditor și nesigur.

— Ce au bun? se interesă Walt, care tocmai apăruse.

— Supă de legume. Friptură fără sos...

— Fără sos..., repetă el pleoștit.

Dar Casey dădu hotărîță din cap. Era absolut decisă să o ajute pe Tory și să-l determine să-și respecte regimul.

— Am o idee genială, îi anunță ea după ce dădură comanda.

Părinții schimbă o privire îngrijorată. Casey se distra mai bine decît își imaginaseră ei. Ce figuri vor face cînd vor descoperi că toate cecurile pe care le semnaseră erau, de fapt, pentru propria lor nuntă! Sau, în sfîrșit, va fi mai curînd o logodnă, pentru că nu găsise mijlocul de a face rost de un certificat de

căsătorie pe numele lor. Dar timpul nu era încă pierdut. Dacă ar putea să pună mîna pe actele lor de identitate...

Dar hotărî să nu se dea bătută. Deocamdată, spera să-i facă să cadă unul în brațele celuilalt, uniți de aceleași griji pentru fiica lor. La gîndul acesta, fata zîmbi în sinea ei.

— Ar trebui să pregătiți un album pentru primul vostru nepot. Va fi o fată...

Satisfăcută că aruncase bomba, se ghemui așteptîndu-le reacția.

Capitolul 8

Casey nu își văzuse niciodată mama pe punctul de a-și pierde cumpătul – mai ales în public. Cît despre tatăl ei – el făcu o figură de pomină. Nu ar fi crezut că pot fi manipulați așa ușor. Era fantastic!

— Pat, dar mi-ai spus că nu e...

— De unde să știu eu? Doar tu o vezi în fiecare zi! Ar fi trebuit să fii la curent.

— Heil interveni Casey.

— Pat, doar e și fiica ta și sper că știi că pînă și cel mai bun părinte...

— Dacă ar fi locuit cu mine nu ar fi ajuns aici!

— Heil repetă fata.

Se întoarseră spre ea. Ce cuplu frumos... Păcat

că uneori se purtau ca niște copii... Dacă ar ști să se stăpînească! Mai avea multe să-i învețe, dar va trebui ca și ei să fie pregătiți să o asculte.

— De ce sînteți așa tulburați?

Mama sa respiră adînc, tatăl ei înghiți nervos o gură de apă.

— Casey, tatăl tău și cu mine nu sîntem pregătiți să fim bunici!

— Calmați-vă... Nu semănați deloc a bunici și, oricum, nimic nu vă grăbește! Veți avea tot timpul și pentru asta!

— Să avem tot timpul?! făcu tatăl ei cu o voce slabă.

— Păi da... Poate că nu am chef să fac copii decît peste cîțiva ani. Am profitat că vă am aici pe amîndoi ca să vă vorbesc, atîta tot. Ați putea aduna amintiri, fotografii... În sfîrșit, înțelegeți ce vreau să spun.

Patricia îl fulgeră pe Walt din priviri.

— Walt, să știi că e numai vina ta..., începu ea.

— Vina mea?! Care este vina mea?

— Tu ai învățat-o să destabilizeze oamenii, cum ai făcut și tu mereu. Iar acum, fata își face jocul cu noi!

— Casey, spune-i mamei tale că nu ți-am dat decît exemple bune!

— Așa e, mamă...

Se uitară o clipă la ea, apoi schimbă între ei o privire furibundă. Casey nu își mai încăpea în piele de bucurie. Două persoane care făceau atîtea efor-

turi ca să se deteste nu puteau decît să fie îndrăgostite. Sărea în ochi! Pînă și chelnerul trebuie să-și fi dat seama.

— Deci faceți ce v-am propus? insistă fata.

Tatăl reacționează primul.

— Sigur, scumpo... Dacă așa vrei...

Mama ei îl lovește ușor peste mîină cu furculița.

— Walt, nu cred că este o idee prea bună.

— De ce nu?

— Haide, mamă...

— Nu cred... Sînt ocupată, am o carte de scris...

Nu cred că am timp și nici răbdare să mă așez pe covorul din salon și să mă apuc de adunat, de clasat...

— Gîndește-te numai ce mai povești i-am putea spune lui Casey junior...

— Mai tîrziu, poate... Și apoi, ce ne împiedică să facem fiecare din noi cîte un album? Ce zici? Unul de la mine, altul de la bunicul...

La acest ultim cuvînt, Walt se încruntă.

— Poate va dori să știe ce s-a întîmplat în dimineața aceea de duminică, cînd ai năvălit în camera mea și...

— Mă îndoiesc, Walt.

— Și călătoria la Washington?

— Nici chiar eu nu știam că ați fost împreună la Washington! intervine Casey.

— Casey, poate că mama ta nu ți-a spus, dar să știi că e o mare admiratoare a *Muzeului Lincoln*,

roști Walt cu un zîmbet ce îi accentua gropițele din obraji.

Casey ghici că admirația mamei ei pentru mărețul monument ascundea și altceva, dar era de la sine înțeles că nu va afla niciodată ce anume. Cel puțin, nu de la mama sa.

— Mănîncă spanacul, Walt, spuse Patricia concentrîndu-se asupra farfuriei sale.

Zîmbetul lui dispăru.

— Pat, mie mi se pare că fata noastră a avut o idee genială.

— Lasă, tată, mai am eu și altele care o să-ți placă și mai mult! îl asigură Casey.

* * *

Tory își privea fetița prin oglinda fără cositor. Așezată jos, în mijlocul camerei de joacă a Serviciului Social pentru copii, Whitney se chinuia să assembleze două bucăți dintr-un *puzzle*, una roșie și una galbenă, și rîdea în hohote.

«Nici măcar nu îi lipsesc. Are deja trei ani și nici nu realizează că mama ei nu e lîngă ea.»

Unsprezece luni de despărțire era mult pentru un copil sau cel puțin suficient de mult ca să uite de ființa care o iubea mai mult decît orice pe lume.

Tory încerca să se convingă că lucrurile mergeau spre bine, că după 11 luni era prima ei vizită fără supraveghere. Va petrece patru ore singură cu fetița

ei, nu numai o prăpădită de oră în prezența unei asistente sociale.

Ușa se deschise și Tory intră în încăpere cu inima strînsă. Înainte de a o lua pe Whitney, va trebui să suporte întrevederea cu Helen Shepherd, asistenta socială care îi preluase dosarul.

Corpolenta și zeloasa doamnă trînti teancul de dosare pe birou și se sprijini de spătarul fotoliului.

— Domnișoară McIntyre, văd că ați primit autorizația de vizită liberă...

Tory fu sigură că femeia accentuase intenționat cuvîntul *domnișoară*.

— Speram să am mai mult timp. Patru ore nu este suficient.

— Trebuie să încercați să înțelegeți. Pentru un copil așa mic nu este indicat să stea departe de căminul lui stabil prea multă vreme.

— Cînd aș putea să o iau de tot acasă?

Asistenta îi aruncă o privire lungă, ce se voia pătrunzătoare, dar Tory nu își plecă ochii. Femeia își consultă apoi dosarul, mușcîndu-și buzele.

— Cred că va trebui să așteptăm să vedem cum se desfășoară primele vizite, domnișoară.

— M-am săturat să tot aștept.

Asistenta zîmbi politicos.

— Am putea, desigur, să fixăm o dată pentru audiență.

— Audiență?!

— Da, doar tribunalul v-a retras tutela copilului.

Numai el e îndreptăţit să hotărască dacă e sau nu înţelept să o luaţi înapoi.

Tory fu invadată de un val de teamă şi de furie. O clipă, se gândi ce bine ar fi să-i dea una în cap acestei femei, să o ia pe Whitney şi să fugă în lume. Dar ar fi o victorie de scurtă durată. Se strădui să-şi păstreze calmul.

— Atunci, alegeţi o dată.

Helen Shepherd căzu iar pe gânduri.

— Se poate şi asta, domnişoară, dar sînteţi sigură că ar fi prudent?

— E fiica mea şi o vreau lîngă mine.

— Înţeleg, răspunse Helen aşezîndu-se în fotoliu. Nu mai sînteţi intoxicată?

— Nu am fost niciodată cu adevărat drogată, doamnă Shepherd. Am avut un accident de maşină. Mi-au trebuit luni întregi de reanimare şi de suferinţe cumplite...

— Şi v-aţi întors spre droguri pentru a vă uşura suferinţa. Cel puţin, aşa scrie în dosar. Greşesc eu cumva?

— Am luat ceea ce mi-au prescris doctorii...

Tory întoarse capul spre oglindă, ferindu-se de privirea prea cercetătoare a asistentei. În ciuda protestelor, ştia prea bine că asta fusese greşeala ei. Munca de terapeut îi permitea accesul liber la anumite medicamente şi ştiuse cum să profite de acest lucru în favoarea ei. Devenise dependentă de acele medicamente înainte să îşi dea seama ce se în-

tîmplă.

Răspunsul ei nu o îmblînzise pe Helen Shepherd.

— Dar ați ajuns dependentă de medicamente...

Tory își încleștă pumnii, fără să răspundă. Femeia continuă:

— Cît despre tatăl copilului, este...

— ... plecat.

«S-a întors la soția lui.»

Asistenta continua să își răsfoiască hîrțile.

— Ați săvîrșit neglijențe grave. Ați fi putut ajunge în închisoare, dar ați avut noroc că nu ați intrat sub incidența Codului Penal. Raportul menționează că fetița a rămas singură.

— Avea o doică.

Tory își aminti cu groază de ziua în care se întor-se acasă și își găsisse apartamentul invadat de polițiști și asistente medicale. Răsuflase ușurată aflînd că Whitney nu pățise nimic, dar se lăsase cuprinsă de mînie cînd înțeleșese că studenta pe care o plătise ca să stea cu fetița ieșise și lăsase copilul singur.

Inițial, fusese recunoscătoare vecinului pentru ajutorul lui, apoi începuse să-l condamne. Asisten-telor sociale nu le trebuise prea mult ca să înțeleagă că Tory devenise dependentă de medicamentele ca-re o ajutaseră să se restabilească după accidentul de mașină, care era să o coste viața.

Doamna Shepherd bătu cu pixul în masă.

— Dacă credeți că sînteți pregătită, eu aș putea fixa o dată.

— Când? întrebă cu voce tremurătoare tînăra mamă.

— Peste cîteva săptămîni, poate o lună...

În cîteva săptămîni, îşi va putea recupera copilul, o va putea învăţa din nou să-i spună *mamă*! Vă avea grijă de Whitney, fetiţa va uita această lungă despărţire, era sigură! Da, va fi cea mai bună mămică din lume!

Vocea asistentei o readuse în prezent.

— În locul dumitale, aş fi mai atentă, domnişoară McIntyre. Dacă lucrurile nu sînt în ordine, judecătorul ar putea să o dea spre adopţiune.

* * *

Walt îşi începuse ziua într-un ritm infernal, care ameninţa să devină şi mai rău în ceasurile următoare. Pentru moment, era încîntat să poată lucra singur şi nu într-un birou cu muzică drept fundal şi cu o mochetă groasă care să atenueze vacarmul.

Faxul mergea în continuare, iar tipografia îi tot trimitea teancuri de cărţi pentru conferinţa de săptămîna viitoare. Cărţile se îngrămădeau la uşă ca nişte santinele, amintindu-i că cineva va trebui să-şi asume răspunderea ca ele să fie livrate la un depozit, undeva, şi nu la biroul care era, totuşi, locuinţa lui.

Tory apăruse la ora nouă şi 43 de minute. Walt nu putea să se înşele, căci exact din clipa aceea încetase lucrul.

Repetă, următoarea conferință destinată dezvoltării calităților de conducător ale indivizilor, când auzi Volkswagen-ul lui Tory pîrîind pe stradă, apoi ușa de la intrare deschizîndu-se.

Țipetele unui copil umplură casa.

Asta era deci surpriza promisă de Tory: vizita micuței Whitney!

Lăsîndu-și baltă foile, Walt fugi în salon unde o fetiță în salopetă roz fugea de la o mobilă la alta.

Tory, în picioare în cadrul ușii, părea nervoasă, mîndră și gata să izbucnească în lacrimi.

— Ce păpușică dulce! Mă bucur că ai adus-o!

Tînăra clătină din cap.

— Ce e, micuțo? Întrebă Walt cu duioșie.

Ea nu răspunse pe dată, ci mai întîi respiră adînc.

— Nu mai poartă scutece.

— Păi asta este o veste grozavă!

Walt îi luă mîna și o strînse plin de înțelegere. Ce ar fi putut el să-i spună ca să-i aline durerea îndelungatei despărțiri de fetiță? Își aminti ce mult se chinase el ani de zile, departe de fata lui. Și Pat părea la fel de marcată de anii petrecuți fără Casey. Cuvintele erau neputincioase. Doar timpul știa să vindece rănilor.

Între timp, Whitney se cățără pe canapea.

— Vorbește din ce în ce mai bine, reluă Tory, dar nu știe să spună... *mama*...

Walt crezu că tînăra femeie va izbucni în plîns, dar ea își înghiți lacrimile și izbuti să zîmbească slab.

— Va trebui să o învăț din nou, asta e tot.

— Nu îți fă griji. Va învăța imediat.

— Da...

— Mi s-a părut mie, sau am auzit un *dar*?

Ea fixă un punct aiurea de pe covor.

— Asistenta a spus că tribunalul ar putea să mi-o ia definitiv. Doar nu vor face una ca asta, nu?

Walt înghiți în sec.

— Tory... Știi bine că judecătorii fac totul ca să nu despartă copiii de părinții lor naturali.

— Sper... Dar mă tem că nu voi fi în stare să o cresc singură.

El o cuprinse de umeri.

— Ba da, ai încredere în tine.

— Ar fi... mult mai ușor dacă ar avea un tată...

— Dar de un bunic ce ai spune? Un bunic nouț, scos din cutie?

Tory îi aruncă o privire stranie, dar nu-i răspunse. Walt se întrebă dacă nu mersese cumva prea departe.

Se jucară apoi cu mingea și o învățară să spună *cu-cu*, ascunzându-se după pernțele de pe canapea. Când se auzi telefonul din birou sunând, Walt se ridică. Apăru și Anne Winfield, o tânără care lucra uneori pentru el și-și pregătea licența în contabilitate la cursurile serale.

— Nu vreau să știu cine e, mîrîi Walt. Spune-le ce vrei, spune-le că sînt în ședință, că sînt pe Lună...

— E Patricia.

Walt dădu drumul perniței și se feri de pumnul micuț al fetei.

— Ah!

— Și i-am spus că ești aici.

Încruntată, fără a scoate o vorbă, Tory își luă copilul pe genunchi.

Walt se grăbi spre birou. În mod sigur, Pat avea un motiv întemeiat să-l sune. Cu toate acestea, primele ei vorbe îl dezamăgira.

— Am de gând să discut cu Will. Aș vrea să vîlcu mine.

— Will?

— Da, logodnicul fiicei noastre.

— Știu cine e, dar de ce?

— Pentru că fata noastră e pe punctul de a-și strica viitorul, iar eu nu am de gând să mă uit la ea cu brațele încrucișate. Cred că Will ne-ar putea ajuta. Pare un tip rezonabil. Dacă am vorbi cu el ca de la om la om, poate avem noroc. Ce părere ai?

El își trecu o mînă peste frunte și se prăbuși într-un fotoliu.

— Mi s-a părut că nu te opui proiectului ăstuia, Pat.

— Așa ar fi trebuit.

— Bine, și ce s-a întîmplat?

Urmă o clipă de tăcere.

— I-am sugerat lui Casey să luăm masa cu familia lui Will, să-i cunoaștem și noi, să stăm de vorbă...

— Și?

— A refuzat.

Pentru prima oară, Walt fu cât se poate de îngrijorat. Să fi avut Pat dreptate? Oricum, îi va veni foarte greu să o recunoască.

— Poate că are motivele ei.

După lunga pauză ce se instalează, ghici că ochii lui Pat trebuie să se fi îngustat de nervi.

— Mi-a furnizat mai multe motive, unul mai slab decât celălalt. Că mama lui Will are un calendar foarte încărcat, ocupată fiind cu organizarea unei serbări de caritate... și că e prinsă pînă la 15 februarie.

— Înțeleg.

— Așa înseamnă peste zece luni.

— Știu și eu să socotesc.

— Și se pare că Will nu e prea apropiat de tatăl lui...

— Se mai întîmplă, Pat, și...

— Cred, de fapt, că toată familia lui Will a fost practic tărată în bucăți și îngropată în grădină.

Walt izbucni în rîs.

— Bine, Walt, glumeam, reluă Pat. Oricum, serios vorbind, mie tînrul mi se pare suficient de matur ca să ne înțeleagă reticențele.

— Pat, eu cred că faci dintr-un fleac o adevărată istorie.

— Pur și simplu, încerc să apăr interesele fiicei mele. Dacă nu vrei, mă duc singură.

Apoi închise.

Walt se răsuci în fotoliu și-și admiră imensul acva-

riu. Peștele african hărțuia căluțul de mare. Fusese avertizat că cele două specii nu se împacă, dar – cu încăpăținarea lui – nu luase în seamă sfatul specialistului.

Luă receptorul și formă numărul fostei sale soții. Abia după al zecelea apel răspunse.

— Pat, când vrei să mergem?

* * *

— Nu mi se pare șocant ca un tip de vîrsta ta să iasă cu o fată tînă. Personal, nu văd nici un inconvenient în asta, numai că nu prea înțeleg ce aveți în comun. Ce zici, Walt?

Ea făcu o manevră pentru a aduce *Mercedes*-ul în spatele unui *Lincoln* roz, model '70, cu caroseria ruginită. Era nefiresc din partea ei să îl tachineze în legătură cu Tory, își spuse, amintindu-și de Truman.

— Îți repet că între mine și Tory nu este nimic.

Patricia opri motorul și îl privi sceptică.

— E antrenarea mea.

Trebuia să recunoască un lucru: Walt nu știuse niciodată să mintă. Pînă și acum chipul lui reflecta o sinceritate cît se poate de convingătoare. Dar, în același timp, ochii lui se fereau de parcă ar fi avut ceva de ascuns.

— Pat, am patruzeci de ani. Poate tu nu ai nevoie de nici un efort pentru a te menține în formă. Dar eu, da. Înfățișarea contează mult în munca mea. Trebuie

să par tînăr, viguros...

— Vrei să mă faci să cred că de asta ți-ai angajat un antrenor permanent?

Ea își aminti de centrul pentru slăbire unde risipise atîția bani și i se făcu rușine de ironia ei.

— Nu aveam de ales. De altfel, și lui Tory îi convine.

— Nici nu mă îndoiesc!

Coborîră din mașină și se îndreptară spre casa indicată de Will.

— Și nu e nimic între voi? insistă Patricia.

Walt avu o mică ezitare, care nu îi scăpă femeii.

— Nu.

Apartamentul, pe care Will îl împărțea cu fratele său, se afla într-un imobil vechi, din anii '30. Trotuarul era desfundat, peluza era năpădită de bălării și felinarul era spart. Cînd se apropiară, o pisică gri le țîșni printre picioare.

Unde vor locui Casey și Will după nuntă? Dacă exteriorul arăta cum arăta, interiorul era probabil și mai rău. Coridorul lung, străjuit de uși vopsite într-un maroniu mohorît, era luminat doar de un bec slab și o fereastră micuță. Cutiile poștale din metal gri erau mîncate de rugină. Blocul părea nelocuit.

Patricia scoase o hîrtie din geantă.

— La etajul 4, spuse ea, aruncînd priviri speriate spre scara strîmtă și dărăpănată.

Schimbară o privire amuzată și începură să urce încet, unul după altul.

— Ești sigură că asta vrei? întrebă Walt între primul și al doilea etaj.

— Absolut sigură, răspunse ea, fără să se întoarcă.

— Casey va fi mînioasă.

— Doar dacă ai de gînd să îi spui...

— Dar Will ar putea să-i spună el!

— Așa e, dar trebuie să ne asumăm riscul. Asta ar însemna că își vor spune mereu adevărul. Ce concepție romantică!

— Stai o clipă... Și relația noastră se întemeia pe sinceritate! protestă Walt.

Patriciei îi veni în minte imaginea Jeaninei.

— Serios? făcu ea ironică.

— Sigur că da. În orice caz, eu am fost cîstit.

Ajunsa la al treilea etaj, ea se întoarse pentru a-l înfrunta, fără să bănuiască faptul că el era așa de aproape, doar la o treaptă în spatele ei, cu fața la numai cîțiva centimetri de a sa, astfel încît corpul lui mai că îi atîngea haina.

— Vrei să insinuezi că nu am fost corect?

El se apropie imperceptibil de ea, iar vorbele pe care femeia le dorise răutăcioase se transformară într-un murmur slab.

— Nu... și sincer... Uită sinceritatea...

— Așa e. Corect și sincer.

Walt o cuprinse de talie. O trecură fiori, dar se stăpîni. Apoi el îi atîngea încet sîinii, palmele lui îi cuprinseră încet spatele și o trase spre el.

Privirile li se întâlneau. În ochii lui Walt nu mai era ironia obișnuită.

Degetele lui urmau ușor conturul spatelui ei, linia soldurilor, coapsele, zăboviră în dreptul genunchilor pentru a urca mai târziu, îndrăznește, sub mătasea fină a fustei.

Scoțând un sunet înfundat, ca un geamăt, Patricia se feri de el. Apoi urcă în goană până la ultimul etaj...

Capitolul 9

Cînd ajunse la etajul patru, unde Patricia îl aștepta în fața ușii scorojite a apartamentului 416, Walt gîfîia și inima îi bătea violent. Să fi fost din cauza sănătății șubrede, a efortului sau a atingerii lui Pat? Obrajii ei erau roșii ca focul, dar privirea rămăsese glacială.

— Nu prea ai rezistență, ținînd cont că faci sport cu regularitate, spuse ea bătînd la ușă. Îmi pare rău că trebuie să îți spun, dar cred că Tory nu prea face banii, adăugă ea perfidă.

El o măsură atent.

— Și tu pari cam... fără suflare, Pat.

O clipă, crezu că are să-l pocnească, se și pregăti

să îi prindă mîna, dar ușa se deschise înainte ca ea să poată face vreo mișcare.

În timp ce Will îi invita în casă, Walt își reproșa că o lăsase pe Pat să se înverșuneze împotriva lui Tory. Din păcate, era cam târziu ca să înlăture neînțelegerea. În plus, ar fi obligat să-i spună toată povestea și nu era deloc dispus la așa ceva.

«De ce nu?» se întrebă el, în timp ce Pat și Will schimbau cîteva vorbe banale.

«Pentru că acum mă simt bine. Pentru că nu doresc decît să uit accidentul ăsta. Pentru că nu vreau ca Pat să-și bată joc de mine sau, mai rău, să se uite la mine ca la un moșneag rablagit, să-i fie milă!»

O privi cum se așează în fața lui, picior peste picior. Era superbă! Și, ce era mai ciudat, părea la fel de sensibilă la pasiunea care îi unise odinioară. Pat era aleasa inimii lui. Așa fusese și așa va rămîne mereu.

Dar, în ciuda atracției fizice greu de controlat, nu părea să-i acorde nici o atenție, de parcă ar fi rămas același băiat egoist și insensibil de altădată.

Trebuia să găsească o modalitate de a o convinge că se schimbase.

Conversația dintre Pat și Will se împotmolise. Will nu părea în largul lui, privirea îi zbura nervoasă de la el la Pat. Walt îi zîmbi, încercînd să-l liniștească, dar era clar că Pat îl speria pe bietul băiat.

«Un tînăr perspicace...», hotărî Walt. Ar putea fi un soț bun pentru Casey. Peste vreo zece ani... Pat

își tot foia picioarele lungi. Era ciudată la ea această reținere. Oare se schimbase între timp?

— Will..., începu ea, aș dori ca ceea ce-ți spun să rămână între noi.

Walt ghici în vocea ei puțină incertitudine, dar nimeni în afară de el nu și-ar fi putut da seama de acest lucru.

Will se albi la față.

— Păi... eu... nu știu...

Băiatul părea așa speriat, încât Pat se îmblânzi și se aplecă spre el, bățindu-l prietenește pe mână.

— Mai ales, nu dorim să-ți facem necazuri. Nu-i așa, Walt?

Ea se întoarse spre fostul ei soț, căutându-i sprijinul. Walt fu pe punctul de a spune că nu are de gând să se amestece, dar se opri la timp. Avea, în sfârșit, șansa de a-i dovedi fostei sale soții că devenise un bărbat în toată firea, responsabil.

— Are dreptate, Will, rosti el pe un ton patern.

Pat îi mulțumi cu un zîmbet larg.

— Presupun că toți părinții sînt așa..., reluă Pat. Sîntem îngrijbrași pentru viitorul fiicei noastre. Și, pentru că ești un tînăr rezonabil, m-am gîndit că... am putea avea o mică discuție.

— Oh..., făcu Will, ghemuindu-se și mai tare pe canapea.

— Am să merg direct la țintă, Will. Nu credem că fiica noastră e pregătită pentru o căsnicie.

Lui Walt i se păru că fruntea băiatului se îmbrobo-

nise de sudoare..

— Credem că ar fi mai bine să mai așteptați și... ne gîndeam c-ai putea să o convingi și pe Casey să accepte să... amînați puțin data nunții.

— S-o amînăm? făcu răgușit Will.

— 'Da, ca să aveți timp să...

— Să mai creșteți, interveni Walt.

Se lăsă o tăcere grea. Pat zîmbi plină de speranță spre Will, dar acesta își contempla cu încăpăținare genunchii. Era așa moale, că lui Walt îi fu frică să nu leșine.

Se aplecă spre el și, cu un ton patern, de curînd adoptat, spuse:

— Ce zici, fiul meu?

Will îl privi speriat.

— Nu știu, Casey nu va fi încîntată.

— De ce vă grăbiți așa cu nunta asta? interveni și Pat.

Will ezită o clipă:

— Nu cred că a fost o idee prea bună să veniți aici, doamnă Sullivan.

Crescu astfel cu un grad în ochii lui Walt.

— Pat, poate are și el dreptate...

— Întrebarea mea e perfect justificată, replică ea rece. Sînteti tineri, aveți tot timpul... De ce graba asta?

— Știți, cred că ar fi mai bine să discutați cu Casey.

Walt se ridică, iar Will se grăbi să-l imite. Zărind

figura mînioasă a fostei sale soții, Walt își dădu seama că era pe punctul de a pierde terenul pe care tocmai îl cucerise. Era o muncă dificilă și lungă dobîndirea blestematei ăsteia de maturități!

— Îți mulțimesc că ne-ai primit, Will, spuse el, strîngîndu-i mîna tînărului.

Ușurarea ce se citea pe chipul lui îl făcu să surîdă. Bietul! Probabil că Pat avea dreptate. Căsătoria se anunța dezastruoasă. Dar ce puteau ei face? Nici unul nu era suficient de puternic pentru a o înfrunta pe Casey.

Pat se ridică și ea.

— Mai gîndește-te, Will... E tot ce-ți cer.

Se îndreptară spre ușă. Pat ieși prima, Walt mai zăbovi o clipă.

— Știu că nu am dreptul să-ți cer să păstrezi secretul acestei întrevederi. Dar ar fi bine să nu îi spui lui Casey. Nu aș vrea să vă certați din cauza asta.

— Nici eu, domnule.

Walt o urmă pe Pat, avînd grijă să păstreze tot timpul o distanță respectuoasă, mai ales între etajele trei și patru. Nu fu deloc greu, iar în mașină nici atît.

Căci și Pat părea a dori exact același lucru.

* * *

Boyd Crosby intră în biroul lui Walt cu o propunere ce îl luă pe nepregătite. Era chiar preocupat de altă idee.

Nu îl înțelese pe dată pe bătrînul Boyd. Cele două zile de conferințe la Denver și la Omaha îl obosiseră peste măsură. La întoarcere, îl așteptase o listă de telefoane de dat și o întâlnire cu agentul său pe tema politicii sale de marketing.

Cererea lui Boyd, vechi prieten și confrate din televiziune, semăna mai degrabă cu o obligație de care nu știa cum să scape, în așa fel încît să nu jignească pe nimeni.

— Cu plăcere, Boyd, dar poate alții s-ar descurca mai bine ca mine.

— Walt, nu te știam așa de modest. Și apoi, ești mai apropiat de Ralph Waters decît oricare altul dintre noi. El ți-a oferit prima slujbă la televiziune. Comitetul s-a gîndit că Ralph ar fi încîntat dacă tu te-ai ocupa de serbarea organizată pentru pensionarea lui.

Pînă și Walt se miră cît de greu îi venea să accepte. Doar cu puțină vreme în urmă ar fi fost încîntat de această ofertă, doar se simțea așa de bine în lumina reflectoarelor! Dar vremurile acelea erau demult apuse! Acum nu-l mai interesa să se maimuțărească în fața telespectatorilor. Prefera să-i învețe pe oameni, nu să-i distreze.

Dar, pentru Ralph, merita să facă o excepție.

— Ai putea găsi un animator mai cunoscut, Boyd, mai făcu el o încercare.

Boyd își privi o clipă mîinile.

— Nu e tot, Walt. Mai e ceva...

— Ce?

— Păi... știi... Am auzit că Pat este în oraș. Ralph v-a văzut acum o săptămână la restaurant. Ne-am gândit că ar fi grozav să-i avem cu ocazia asta pe *minunații Sullivan*. Pat e acum celebră și vă stă așa de bine împreună... Ar fi ca în vremurile bune. Am putea vinde mii de bilete, iar banii vor ajunge la centrul nostru de educare.

Boyd continua să-și pledeze cauza, dar Walt nu îl mai asculta.

Asta era deci toată treaba! Celebra vedetă locală, Walt Sullivan, nu mai rezista în capul afișului. Spre deosebire de Patricia Sullivan, de la *ICN*. În plus, întâlnirea pe platou a celor doi foști soți, va stârni multe bîrfe. Altădată, Walt s-ar fi simțit jignit. Acum, însă, descoperi că ideea îl atrăgea.

Cine s-ar fi gândit acum cincisprezece ani că tînăra care roșea în fața camerelor va face o asemenea carieră? Era mîndru de ea.

Și propunerea lui Boyd cădea la țanc. Era un pretext grozav să stea mai mult cu femeia pe care dorea să o recucerească.

— S-a făcut, Boyd...

După plecarea lui Boyd, Walt puse mîna pe telefon. Nu avea decît cîteva săptămîni la dispoziție pentru organizarea serbării. Scenariul era deja scris, dar nimic nu-i împiedica să adauge cîteva pasaje, să-l ajusteze după bunul lui plac, să strecoare aluzii la timpurile de odinioară. Publicul se dădea în vînt

după așa ceva. Și apoi, vor trebui să și repete.

Pat nu era acasă, așa că îi lăsă un mesaj. Dimineața trecu fără ca ea să îl sune. Încercă iar după-amiază. Degeaba. Vocea înregistrată îl sfătui iar să lase un mesaj, ceea ce și făcu. Dar, spre sfârșitul după-amiezii, așteptarea începu să îl apese.

Inventînd o scuză – magazinul cu articole de golf din vecinătatea casei ei – hotărî să încerce marea cu degetul și să-i facă o vizită. Dacă lucra cumva la carte, nu era nimic, avea doar nevoie și de o mică pauză.

* * *

Patricia apăsă pe butonul de înregistrare. Așa! Sfârșitul capitolului doi. Suspinînd, se întinse, ca să-și mai destindă mușchii încordați ai spatelui. De cît timp stătea pe scaun? Se uită la pendula de cristal de pe etajeră. Cinci jumătate. Ultima oară se uitase la ceas la prînz, cînd stomacul îi dădea ghes și fusese obligată să-și ia un iaurt cu biscuiți.

Se gîndi cu nostalgie la jambonul și clătitele pe care le înfuleca Casey la ultimul lor mic dejun. Se întrebă dacă la *Anderson's*, un restaurant bine-cunoscut în Charlotte, nu se servea cumva toată ziua micul-dejun.

Oare și Walt își permitea mici abateri de la regim?

«Uită-l pe Walt!»

În ultimele două zile, aproape că reușise. La în-

ceput, nu prea putea să se concentreze asupra manuscrisului. Amintirea mâinilor lui pe șoldurile ei îi turna foc în vene. După ce alungă această reacție fizică, se strădui din greu să uite clipele petrecute alături de Walt când fuseseră în vizită la Will – nu prea multe, trebuia să recunoască. Îi plăceau și micile lor dispute. Rareori un bărbat avea suficient simț al umorului pentru a suporta ca o femeie să îi răspundă cu aceeași monedă.

Ce bine era când se uita în ochii lui și știa că se află amîndoi pe aceeași lungime de undă! Nu i se mai întîmplase cu nimeni așa ceva în ultimii opt ani. Opt ani interminabili... Îi lipsise mult Walt...

Dar și mîngîierile lui...

Încercase din greu să uite de el, dar, când reușise să se concentreze și să mai scrie două paragrafe, se auzi telefonul.

Era editoarea ei.

— Nu voiam decît să știu unde ești, spuse Hilary Seinfeld, tînăra pe care Pat nu o cunoștea decît telefonic. Am auzit că ai fi dispărut de pe suprafața pămîntului și am vrut să fiu sigură că nu te-ai înecat. Contractele sînt ca un cuțit în gîtul scriitorilor și mulți chiar aleg soluția asta...

— Toate sînt bune, răspunse ea, evitînd să-și privească chipul reflectat în ecranul calculatorului. Cum ai dat de mine?

— Am chinuit treisprezece oameni de la ICN și, pînă la urmă, Lettie Gundersen mi-a vîndut pontul.

Apoi sună Truman.

— Știi ce tare mă excită misterele! șopti el. Am auzit că amorul prin telefon dublează plăcerea. Vrei să încerci?

Ea se încruntă. De ce fostul ei soț își putea permite astfel de replici fără să o supere, în timp ce în gura lui Truman ele sunau vulgar?

— Mă doare capul, răspunse ea sec.

El rîse.

— Ia o aspirină. Îți trece pînă ajung eu...

— Nici să nu te gîndești să vii! i-o reteză ea scurt.

Se întrebă dacă Lettie îi spusese lui Truman. Nu, imposibil! O fi auzit cineva discuția cu Hilary și i-o fi dat raportul lui Truman.

— Iubito, nu pot să stau fără tine... Nu sînt decît un biet bărbat. Dacă nu te strîng mai repede în brațe, mă întorc la starea primitivă!

Cum se lăsase prinsă în cursă de omul ăsta? Din cauza privirilor jucăușe care îi aminteau de Walt?! Oare de ce nu se mulțumise cu o idilă scurtă? Doar, după cîteva săptămîni, se lămurise suficient cu el! Entuziasmul și încăpățînarea tinerilor ăstora nu se va transforma oare niciodată în maturitate?

— Sînt ocupată, Truman. Am venit aici să lucrez. Nu am vreme să tî văd.

— Lasă că te fac eu să îți schimbi părerea, se alintă el.

Apoi urmă telefonul patronului.

Cînd îl auzi mîrîind în receptor, Patricia simți că o

apucă durerea de cap.

— Sullivan, întoarce-te rapid la Chicago... Trebuie să iau niște hotărâri și am nevoie de tine aici...

— Cminski, sînt în concediu, cu asentimentul tău!

— Păi, ce să-ți fac? Acum nu mai sînt de acord. Nu e momentul s-o faci pe zăpăcita. Ai patru luni de vacanță la anul, în loc de două, dar întoarce-te chiar mîine!

— Nu.

— Nu?!

Patricia recunoscuse intonația atît de familiară. Semnul premergător exploziei... Mutra patronului trebuie să fi fost purpurie.

— Te avertizez, Sullivan! Dacă nu vii pe loc, găsesc pe altcineva... Cineva care să își ia muncă în serios.

Patricia știa că lui Cminski îi plăcea să amenințe. Dar mai știa că nu e gata să renunțe la ea.

— Mai dă-mi puțin timp, Cminski.

— Bine. Pînă mîine...

— Vreau să spun, ceva mai mult timp.

— Atunci, o săptămînă.

— Ce-ai zice de o lună?

— O lună! Sullivan, se apropie săptămîna alegerilor! Știi ce înseamnă asta? Vreau să fii la post! Vreau să bat recordurile *Audiomat*-ului!

— Ia-o pe Lettie. Lumea o iubește...

— Nu, Lettie este terminată.

— Te mai sun eu.

— Ai tot interesul. Ți dau o săptămână, Sullivan! Nici o zi în plus!

Blestemîndu-și patronul, Pat închise telefonul și-și jură să nu mai răspundă, pînă nu va mai scrie cîncizeci de pagini.

Iar asta îi lua exact două-trei zile. Lumina roșie îi indica clar că avea mesaje și se întrebă cu groază cît timp îi va lua pînă ce le va răspunde tuturor. Dar, nici nu se apropie bine de aparat cu agenda în mînă, că auzi soneria.

Înjură în gînd, căci, în clipa în care se ridică, spațele ei protestă dureros împotriva tratamentului la care fusese supus în ultimele 48 de ore. Se frecă la șale și se duse să se uite printre jaluzele.

Walt.

În salon nu exista nici o oglindă, dar Patricia nu avea nevoie de așa ceva ca să își dea seama că arăta jalnic. Șuvițele dezordonate de păr îi cădeau pe frunte. Nu se mai machiase de două zile, iar pe nas tronau ochelarii fără de care nu mai putea citi. Treningul suflecat deasupra genunchilor lăsa vederii șosetele de un alb imaculat. Trăgîndu-și în grabă pantalonii, tresări cînd auzi iar soneria.

— Pat, știu că ești acasă! Deschide sau sparg ușa!

— Ce te face să crezi că sînt acasă? Întrebă ea deschizînd.

— Am ghicit.

Fără a aștepta vreo invitație, trecu pe lîngă ea și

intră în salon.

— Ce s-a întâmplat, Walt?

Ea își încrucișă brațele, hotărâtă să nu se arate plăcut surprinsă de vizita lui.

— Te-am sunat toată ziua și nu ai răspuns.

Se așeză pe canapea și își întinse brațele pe spătar. Cămașa gri deschis îi scotea în evidență tenul bronzat. Patricia se surprinse admirându-i mușchii umerilor.

— Nu te-ai gândit nici o clipă că puteam fi plecată, sau ocupată?

Ea vru să se așeze în fața lui, în fotoliu, dar un junghi ascuțit în șale o făcu să se răzgîndească.

— Ba da. Dar m-am gândit că mă eviți cu bună știință.

— Dar asta nu te-a împiedicat să vii, rosti ea, măsurînd salonul în lung și în lat.

Se opri în fața lui, uîindu-se la el cu o privire care se voia severă, dar, după zîmbetul bărbatului, ghici că nu-i reușise.

— Voiam să te văd.

O cuprinse de încheieturile mîinilor și o trase spre el. Cum ea se aplecase, auzi un zgomot sec la nivelul colonanei vertebrale. Pat încremenise așa, cu picioarele îndoite, scoțînd un țipăt de durere.

— Pat! Ce ai pățit?

Ea voi să facă o mișcare, dar o durere și mai ascuțită o opri.

— Mi-ai frînt șalele, mîrîi ea printre dinți.

— Șalele?

Îi lăasă mîinile și o prinse de talie, sprijinind-o.

Zări în ochii lui o lucire ironică. Fantastic! Cheltuise o avere ca să își impresioneze fostul soț și să-i demonstreze ce bine poate arăta la 39 de ani, ca el s-o surprindă în halul ăsta, nemachiată, necoafată și, pe deasupra, frîntă în două ca o bătrînică prăpădită! Jalnic!

Cum se va putea mișca, se va răzbuna ea într-un fel sau altul...

— Nu e amuzant, Walt!

El își înăbuși rîsul.

— N-am zis că mi se pare amuzant.

— Nici nu e nevoie, se vede pe fața ta.

— Îmi pare rău, spuse el, chinuindu-se zadarnic să-și compună o figură serioasă.

— Nu crezi că e mai bine să pleci înainte de a-mi mai aduce și alte pagube? întrebă ea iritată. Ar fi drăguț din partea ta.

— Nu te pot lăsa în halul ăsta!

— Ba da! Te duci la ușă, o deschizi, ieși și o tragi după tine. Asta e tot!

— Nu fi ridicolă! Lasă-mă să te duc în pat.

Zis și făcut: Walt o cuprinse de talie.

— Pleacă, Walt! N-am nimic. Am stat prea mult așezată pe scaun.

— Poți merge?

— Da, dar...

Autoritar, o conduse încet spre dormitor, apoi, cu

delicatețe, o ridică în brațe și o așeză pe pat.

— Pat, poate nu e momentul potrivit să te întreb, dar nu ți se pare că ești mai grea decât ultima oară când te-am cântărit?

— Nu, tu ești cel care a îmbătrânit. Nu știi că bărbații, după 35 de ani, pierd ceva din tonusul lor muscular? Eu sînt la fel ca la 20 de ani. Tu, nu!

El rîse. Dar, cum ea stătea pe burtă, nu avu cum să-i vadă zîmbetul.

La insistențele lui, îi permise să-i caute prin trusa de machiaj și să-i dea pastilele analgezice. O obligă să înghită trei.

— Dacă mor intoxicată, ai încurcat-o, mormăi ea.

— Te dai cu toate chestiile astea pe față? De când, mă rog?

— Cum crezi că aș fi rămas atît de sexy?

El ridică din umeri și-i luă paharul cu apă.

— Natura ne joacă feste urîte, uneori, nu?

— Tocmai...

Nedorind să se chinuie și mai tare, Pat nu mai ridică nasul din pernă ca să-l urmărească din priviri pe Walt. El duse trusa la baie și se întoarse lîngă ea.

— Unde te doare?

— Nu te privește!

El destupă un flacon. În cameră, se răspîndi un puternic miros de camfor.

— Doar nu vrei să mă dai cu așa ceva! protestă ea.

— De ce l-ai cumpărat dacă nu vrei să-l folosești?

— Ba îl folosesc pentru a-mi încălzi mușchii înainte de gimnastică.

— Nu mai bate cîmpii și spune-mi unde te doare!

— Jos.

— Încă?

— Mai jos.

— Interesant... Ai putea fi ceva mai precisă sau va trebui să explorez toată zona?

Ea se mișcă greu și indică un punct între talie și sold.

— Exact acolo.

— Pat, va trebui să recurgem la cîteva ajustări vestimentare, dar fără nici o altă intenție, te asigur. N-aș vrea să mă judeci greșit și să-mi faci o demonstrație de karate!

— Nu promit nimic. Așa că fii cuminte...

În cîteva secunde, el îi dădu jos pantalonii și începu să-i maseze cu grijă șalele. Încetul cu încetul, mușchii începură să-și revină, să se destindă.

— Mai bine?

— Mult mai bine, răspunse ea, sperînd în sinea ei să nu se oprească.

Dorința ei fu îndeplinită.

Mișcarea regulată a mîinilor lui mari, dar blînde, o cufundară într-o toropeală plăcută. Dar mîinile bărbatului nu se avîntară nici o clipă pe teritoriul interzis.

Patricia rămase dezamăgită.

Capitolul 10

Cu un suspin de satisfacție, Pat se ghemui pe perna de puf pe care o ținea uneori noaptea la șale.

Înainte de a adormi, remarcă o stranie senzație de căldură ce nu se putea datora pernei. Nu o simțea doar în regiunea spatelui, ci îi învăluisese tot corpul, iar o răsuflare călduță îi gîdila ceafa.

— Walt, sper că nu ai de gînd să profiți de starea mea, șopti ea, pe jumătate adormită.

— Sînt aici ca să te încălzesc. Acum, culcă-te la loc.

Tandrețea vocii bărbatului trezi în ea o dorință ce era mai mult decît o simplă atracție fizică – lucru cu atît mai periculos. Dacă nu era atentă... Atît i-ar mai

lipsi, să se îndrăgostească iar!

— Am pături pentru asta, Walt...

— Nu vei avea niciodată una atît de caldă. Și doar nu vrei să te trezești cu spatele înțepenit, nu?

Ea voi să se îndepărteze, dar mîna lui Walt o reținu ferm, menținîndu-se sub sînii ei.

— Haide, haide... Doctorul Sullivan vă recomandă evitarea mișcărilor bruște, dacă nu le faceți sub directa lui supraveghere.

Ea încercă să îl privească în față. Făcu astfel prima greșală. Ochii negri îi amintiră de vremurile bune, cînd se trezea dimineața în brațele lui. Sînii ei făcură din nou cunoștință cu pieptul puternic și muscular al fostului ei soț.

— Îți mulțumesc, doctore, șopti ea pe un ton răutacios.

Dar corpul o trădă. Era imposibil ca el să nu-și fi dat seama.

— Cred că mă simt suficient de bine, adăugă ea, rugîndu-se ca Walt să nu-și dea seama cît de excitată era.

El se mulțumi să zîmbească. Pentru întîia oară în ultimii opt ani, Patricia era suficient de aproape de el pentru a-i remarca firele albe de la tîmple.

Întinse instinctiv mîna pentru a-l mîngîia, dar văzîndu-i expresia, gestul ei se opri la jumătate. El întredeschise buzele, vrînd să-i muște vîrfurile degetului.

— Walt...

— Pentru ca vindecarea să fie deplină, doctorul recomandă o mișcare lentă și regulată.

Ea ezita, neștiind ce să facă cu mâinile. Oriunde le-ar fi pus, dădea de pielea lui caldă și mătăsoasă.

— Gimnastică? reluă ea, făcând un efort de voință.

— Da, pentru întărire. Vrei să știi la ce se gîndește doctorul?

— Nu...

— Cine e doctor aici, doamnă Sullivan? Eu sau tu?

Ea rîse. Nu avea rost să mai lungească vorba. El o întoarse scurt pe spate.

— În primul rînd, trebuie să restabilim o circulație bună, iar — pentru asta — vă trebui mai întîi să vă scoatem hainele.

Cu un deget pe sub elasticul pantalonilor de trening, trase încet jos, peste șolduri. Hainele căzură cu un foșnet ușor. El continuă — în sens invers, de astă dată — cu tricoul și sutienul.

Patricia nu scoase nici un sunet, nu opuse nici o rezistență.

— E mai bine, nu? Cred că problema este pe jumătate rezolvată, spuse el.

O privea cu o senzualitate grea de dorință, ce o făcu să se cutremure.

— Acum, doctorul va trece la o examinare complementară.

— Sper că doctorul se va grăbi. Pacientul începe să se simtă... cam stingherit.

— Așa... Foarte bine... Atunci, să începem...

Îi cuprinse sînii în palme și îi atinse sfîrcurile, care se întăriră pe loc. Apoi mîinile lui coborîră spre talie și ea închise ochii, gustînd din plin mîngîierea senzuală, lentă. Era evident că nu-i uitase corpul în toți acești ani.

Patricia nu dorea să se oprească. Febra ce o devora era dublată de anii lungi de lipsă. Îi scăpă un geamăt surd.

— Oh, doamnă Sullivan, dar ești într-o stare mai gravă decît credeam! șopti el.

— Walter Calhoun Sullivan, dezbracă-te imediat! ordonă ea cu o voce răgușită.

El zîmbi. Patricia îl privea pe furiș. Vîrsta îl făcuse și mai seducător. Ar fi vrut să i-o spună, dar se răzgîndi.

El se lăsă lîngă ea și femeia îl simți ezitînd. Știa că, dacă nu-l va privi în ochi, nu va merge mai departe. Privirea lui era rugătoare, dar în ea se citea ceva mai mult decît o simplă dorință fizică.

— Pat, nu vreau să regreti mai tîrziu...

Pentru Walt, a face dragoste nu însemnase nicio dată numai contactul dintre două corpuri. Aici era pericolul!

— Singurul lucru pe care îl vei regreta *tu*, Walt, va fi că m-ai făcut să aștept atît...

El nu o mai lăsă să aștepte, dar îmbrățișarea lor nu fu nici frenetică, nici violentă. Din contra, fu impregnată de o imensă tandrețe, de o căutare ce

mergea dincolo de potolirea simțurilor. Satisfacția Patriciei se amestecă, în cele din urmă, cu un sentiment de teamă, de îngrijorare.

* * *

Walt luă din dulap două pahare, o sticlă cu apă minerală din frigider, bucurându-se din plin de senzația de sănătate deplină, de confort.

Întorcându-se în cameră, savură aerul rece ce-i biciuia pielea și își ascultă bătăile regulate ale inimii.

De la atacul cardiac, făcea pentru prima oară dragoste, iar corpul nu-l trădase. La fel ca odinioară, Pat îi dăduse curajul să-și asume riscurile.

Ce plăcut era să se știe încă bărbat în putere!

Ce bine era să fie iar cu Pat!

Umplu paharele cu apă și se strecură lângă ea. Era un gest familiar și nici nu-i venea să creadă că nu-l mai făcuse de opt ani. Dar ceva lipsea totuși sau, mai bine zis, acum exista o incertitudine care nu o cunoscuse înainte.

Pat își trase cearceaful peste sîni, apoi luă un pahar.

— Am mai auzit povești cu perechi divorțate, începu ea, dar credeam că oamenilor întregi la minte nu li se poate întâmpla.

El se întrebă cînd avea de gînd să lase garda jos și să termine cu înțepăturile acestea.

— Atunci, hai să bem pentru o clipă de nebunie!

făcu el, înălțînd paharul.

— Doar dacă e doar o clipă..., răspunse Pat ciocnind.

Fragila intimitate ce se înfiripa între ei îi dădu curaj: se aplecă și o sărută pe gură. Ea îi puse o mîină pe piept, apoi îl cuprinse de ceafă. Walt ezita. Putea risca să-și forțeze trupul să-și depășească limitele?

Se îndepărtă și respiră adînc.

— Mmm! Ce parfum plăcut! Cred că îmi voi schimba părerea despre frecții și unguente.

— Toate femeile șic folosesc camfor, zîmbi ea.

— Îmi amintesc... Ții minte jocul nostru *Monopoly* pe dezbrăcate? o întrebă el, știind că nici ea nu uitase nici un moment din viața lor în comun.

Le venea greu să creadă acum că fuseseră tineri odinioară și jucaseră *Monopoly* așezați pe covor, dîndu-și jos cîte o haină la fiecare lovitură greșită de zaruri.

— Trișai tot timpul, spuse ea.

— Deloc. Numai că nu aveau simțul afacerilor. Eu cumpăram toate terenurile posibile, iar tu mizai totul pe străzile îndrăgite. Și atunci era evident că eu încasam chiria.

Ea făcu o figură sceptică.

— Nu mi-au plăcut niciodată interpretările acestea ale tale.

Walt se abținu cu greu să nu tragă cearceaful de pe ea, dar gestul lui putea strica totul.

— Ne distram mai bine înainte de nașterea lui Casey, reluă el.

Ea rămase o clipă tăcută.

— Da...

El înțelese că atinsese un punct sensibil, așa cum își închipuise demult. Dar ea nu se plînsese niciodată, așa că nici el nu o întrebase nimic. Erau prea tineri ca să înțeleagă că sentimentele neexprimate puteau distruge un cuplu. La gândul anilor pierduți, îl inundă un val de tristețe.

— De ce?

Întrebarea o luă prin surprindere. Ea își privi o clipă paharul, la fel de melancolică, de tristă ca și el.

— Pentru că a trebuit... să devenim adulți.

— Iar adulții nu au voie să se distreze?

— Nu, după cîte știu eu...

El se gândi la tînăra serioasă ce luase locul studentei zăpăcite pe care o cunoscuse la universitate. Sigur că știuse de la început, imediat ce îi cunoscuse familia, că Pat putea fi și gravă. Nu avusese parte de o copilărie prea fericită lîngă o mamă divorțată, ce nu-și vedea capul de treburi și trei frați de supravegheat.

— Ar fi trebuit să înțeleg..., suspină Walt.

— A fost vina amîndurora. Eram prea naivi, prea tineri. Habar nu aveam ce se întîmplă cu noi. Cum aș putea acum să te condamn doar pe tine?

— Bine, dar după aceea...

— După aceea, rolurile erau deja stabilite. Eu

eram mama serioasă și responsabilă, iar tu cel care era hotărât să nu se maturizeze.

El observă că era o constatare, nu un reproș.

— Pat! Vrei să spui că eram hotărât să nu-mi asum nici o răspundere, nu?

— Acum ce importanță mai are?

Ea îl măsoară sceptică.

— De ce? Pentru că am evoluat?

— Nu crezi?

— În ce te-ai schimbat tu, Walt?

Îi veni să spună tot, să-i povestească prin ce trecuse, dar încercă să și analizeze ce merita spus și ce nu.

— Majoritatea bărbaților își pierd părul. Eu, însă, mi-am pierdut propriul ego...

— Chiar?

— Da, dar nu mai am nevoie de încurajări. Am suficientă încredere în mine.

«Cel puțin de 7 luni încoace...» adăugă el în gând.

— Așa se explică de ce-ți place să te urci pe scenă și să fii aplaudat?

— Nu, așa se explică de ce am părăsit televiziunea. Îmi place să-i învăț pe alții, să fiu util, nu să le arunc oamenilor praf în ochi.

— Pentru tine televiziunea e praf în ochi?

— Emisiunile mele, da. Oricum, așa mi se părea când le comparam cu ale tale. Ce s-a întâmplat, Pat? Întrebă el, văzându-i chipul asprindu-se.

— Nimic.

— Nu-ți mai place munca ta?
— Ba da, în mare măsură.
— Pot să te țin aici și să te torturez pînă spui tot adevărul.

Ea zîmbi și-și puse paharul pe noptieră.

— Ei, al cui rînd e acum? glumi ea.

Walt nu avea nimic împotriva să glumească, dacă ea așa dorea.

* * *

Nici unul dintre ei nu se gîndi să ridice receptorul. Făcură dragoste ca în tinerețe, cînd erau liberi și fără griji. Mîncară prăjituri stropite cu sirop de arțar.

Pat își aminti de plăcerea demult uitată de a face dragoste sub duș.

Nu jucară *Monopoly* – lucru pe care Walt își promisese să-l repare cu următoarea ocazie – dar găsiră un pachet de cărți și făcură un *poker* pe dezbrăcate, pînă ce Pat îl prinse cu un as ascuns sub pernuța pe care stătea.

El îi făcu încă un masaj, dar de astă dată cu un lapte parfumat, din trusa ei de machiaj.

Ea îi dovedi că bărbații în floarea vîrstei nu aveau de ce să-i invidieze pe cei tineri în ceea ce privește apetitul sexual.

Amîndoi se abținură din greu să nu pronunțe cele două cuvinte magice ce le stăteau pe buze de opt ani de zile.

A doua zi dimineață, Pat se trezi cu neplăcuta senzație că e singură în pat. Cu ochii închiși, se încruntă, întinse mîna, căută. Nimic... Gol...

«Doamne, ce mi s-a întîmplat?»

«Ai făcut dragoste cu fostul tău soț.»

«Greșit. Am avut relații sexuale cu el. Diferență de nuanță.»

Mîrri înfundat, se rostogoli pe burtă și-și înfundă fața în pernă. Orice ar zice, tot vinovată era. Curios lucru, dar nu regreta deloc acele ore.

Îmbrățișările lor fuseseră și mai minunate ca odinioară. Ce bine era să facă din nou dragoste cu Walt! Și uneori fusese mai mult decît o îmbrățișare fizică, fusese o comuniune spirituală. Îi reveni în minte imaginea lui Walt aplecat deasupra ei, privirea lui intensă.

— Spune-mi că nu te-ai simțit așa cu nici un bărbat. Spune-mi că, pentru tine, ca și pentru mine, e o experiență unică.

— Da, Walt, șoptise ea, cu ochii aproape închiși.

Patricia se răsuci pe spate și fixă tavanul. Ce va face acum?

Se gîndi să se poarte ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Dar își dădu seama că va fi imposibil. Walt era în salon și, cu un pahar cu suc de portocale, îi citea manuscrisul. Zîmbi și schiță gestul să vină spre ea să o sărute, dar Pat se hotărî să pună punct anotimpului dragostei. Așa că îi zîmbi fals și se așeză în partea opusă a mesei.

Walt înălță din sprâncene, apoi își reluă lectura.

— Mi se pare interesantă. Cum merge?

— Bine.

— Nici nu mă mir. Mereu ai fost o bîrfitoare. Cîte pagini ai scris? Două sute, trei sute?

Ea vru-să-i spună că nu scrisese nici 52, dar se răzgîndi. Butonul roșu al robotului telefonic îi furniză pretextul să scape de răspuns.

— Doamne, am uitat de telefoane! spuse ea, apăsînd pe butonul de redare.

Majoritatea apelurilor erau din ajun. Walt, Casey, iar Walt. Apoi o voce feminină mai puțin cunoscută: Cindy Riesling, tînăra ei discipolă de la *ICN*.

— Mă bucur că te-am găsit. Am nevoie să stau de vorbă cu cineva și doar cu tine aş putea să... Cred că m-ai putea ajuta... Domnul Cminski a... Nu-i prea grav, dar nu sînt sigură că... În sfîrșit, ai putea să mă suni? Am nevoie de sfatul tău...

Auzind-o, Patricia se gîndi la valurile pe care le stîrnise fugind din Chicago. Mesajul speriat al lui Cindy o trezi brusc la realitate.

— Cine este Cminski? întrebă Walt, în timp ce robotul reda ora și data mesajului.

— Patronul.

— Nu pari prea încîntată. Iar femeia cine este?

Din fericire, caseta se derula în continuare și o scuti de răspuns. Nu era pregătită să discute problemele sale profesionale cu Walt. Mai ales de cînd el îi spusese că reușise să scape de sentimentul

apăsător de incertitudine.

— Doamnă Sullivan, la aparat Tory McIntyre. Aș dori să știu dacă aveți vești de la Walt.

Patricia încremeni. Iubita lui Walt avea ceva tupeu dacă îndrăznește să sune la ea!

Tory continua cu o voce îngrijorată.

— A ieșit după cumpărături și încă nu s-a întors. Am fost pînă la imobilul dumneavoastră și am văzut mașina în față. Dar eu... Spuneți-i că aș dori să-l văd.

Patricia avu impresia că a primit o căldare cu apă rece în față. Tory îi cunoștea adresa! Era culmea! Cine știe ce-i mai povestise Walt despre ea! Oricum, era clar că puștoaica nu avea deloc mîndrie, dacă fusese în stare să-i lase un asemenea mesaj!

— Presupun că ai lipsit de la ultimele antrenamente, spuse ea pe un ton ascutit.

Walt înconjură masa, veni lîngă ea și o prinse de umeri.

— Ascultă-mă...

— Nu.

— Nu, ce?

— Scuzele tale nu mă interesează.

— Nu vreau să mă scuz. Vreau să mă crezi. Tory nu e amanta mea. E angajata mea și atîta tot.

Afirmația lui suna fals, iar Patricia, simțindu-se trădată, se închise și mai mult în sine.

— Ar fi mai bine să pleci, Walt. Tînăra părea îngrijorată pentru sănătatea ta.

Capitolul 11

Era pentru prima dată cînd Tory îl vedea pe Walt mînios.

— Îmi pare rău, dar...

— Nu trebuia să suni, spuse el împingînd cu violență halterele. Doar nu sînt sub supraveghere permanentă!

Strategia lui Tory se clătina din temelii. Fusesse cu Pat și îl deranjase amestecul ei.

Cînd intrase în casă, ceva mai devreme, nu scolese o vorbă și plecase glonț în camera lui. Cînd venise după ea la subsol, Walt o fulgerase din priviri.

— Ești mulțumită? mormăise el.

Tory își dădu seama că trebuie să se miște mai re-

pede, altfel chestiunea cu Pat risca să ia proporții alarmante.

— Dar nu poți să dispari așa, Walt!

— Sînt mare, Tory! Nu am nevoie de dădacă!

— Nu sînt așa sigură.

De ce făcea ca lucrurile să fie și mai dificile? De ce fusese așa îngrijorată? Din pură solitudine sau din gelozie?

Luă o greutate mai mare ca de obicei și o ridică încet.

— Ei bine, eu sînt sigur.

Ea îl privea cum ridica încet, cu fața roșie de efort. Și se temu. Poate că el nu mai avea nevoie de ea, dar ea avea încă nevoie de el.

— Da, mi-am făcut sînge rău... Și nu spun asta ca să mă scuz... Dar ți s-ar fi putut întîmpla ceva...

El îi aruncă o privire, apoi lăsă jos halterele.

— Îmi pare rău... Nu am fost prea politicos.

Regăsea amabilitatea cunoscută a lui Walt, ceea ce nu-i micșora cu nimic supărarea, se vedea clar.

— Asta așa este... Intri aici ca o furtună și îți verși nervii în capul meu!

Suspînînd, Walt se prăbuși pe o bancă, cu coatele pe genunchi.

— Ai dreptate. Sînt un idiot.

Ea se așeză în fața lui, simțindu-se vinovată că-i dăduse planurile peste cap. În fond, nu avea nici un drept asupra lui!

«Dar nu o faci doar pentru tine! O faci mai ales

pentru Whitney!» își spuse în sinea ei.

— Deloc! rosti ea cu blîndețe.

Walt zîmbi.

— Totuși, îți mulțumesc.

Se ridică și se îndreptă spre alt aparat. Tory se gîndi să-l imite – puțină gimnastică ar ajuta-o să se destindă – dar o cam durea cicatricea. Se așeză pe bancă privindu-l pe Walt ce părea la fel de răvășit ca și ea.

— Poți să-mi explici de ce ești supărat pe mine?

El dădu din umeri fără să răspundă.

— Unde ai fost?

— Tory...

— Ai fost cu Pat, nu-i așa?

El nu răspunse, dar se înroși. De data asta, nici de furie, nici din cauza efortului. Tory simți că spaima ei crește.

— Deci ți-ai oferit o mică aventură cu fosta soție? Întrebă ea, știind totuși că nu era deloc stilul lui Walt.

— Poate..., mormăi el fără convingere. Nu, nu e tocmai așa.

— Atunci cum e?

El ridică privirea. Tory se întrebă cum ar reacționa dacă l-ar săruta acum, dar nu, nu era nici ea pregătită. Mai avea nevoie de timp. Nu că Walt nu ar fi fost seducător, dar îi venea greu să se închipuie în pat cu el. Totuși, va trebui să facă eforturi în acest sens. Și încă repede.

— Cred că pot să o recuceresc, Tory.

Tînăra fu inundată de un val de teamă. Va trebui să renunțe la planul ei? Nu, în nici un caz! Situația ei ar fi prea nesigură dacă Pat ar reveni în viața lui Walt. Nici o femeie nu și-ar suporta rivala sub același acoperiș, o rivală mult mai tînără, pe deasupra. Și atunci ce se va alege din viața ei? Se va trezi în stradă tocmai acum, cînd trebuia să se lupte să obțină o audiență la tribunal!

Îngrijorarea ei se amesteca și cu o anumită afecțiune față de Walt. Îi văzuse împreună și Casey făcuse de multe ori aluzie la disputele lor. Era doar o pace relativă, liniștea dinaintea furtunii. Pentru Walt ar putea fi fatal!

Pînă acum, nimeni nu apăsase pe butonul roșu.

Dar noua atitudine a lui Walt putea să ducă familia Sullivan la un dezastru definitiv.

Salvîndu-se pe ea, îl va salva și pe Walt.

Dar trebuia să fie atentă! Pășea pe un teren minat.

— Vrei să o recucerești?

— Nu ar fi trebuit să ne despărțim.

— Oh...

— Am iubit-o mereu și cred că nici ea nu a încetat să mă iubească.

Tory se simți pe buza prăpastiei.

— Și toate astea pentru că ți-a acordat două zile?

— Nu. E... ceea ce s-a întîmplat între noi. Nu e o simplă atracție fizică.

— Ți-a spus-o ea?

— Pat? Dumnezeu, nu! Dar sînt sigur. În orice caz, ştiu exact ce simt eu.

— Walt, nu are rost să-ţi faci iluzii, adăugă Tory disperată. Poate că în focul acţiunii... Ar trebui să...

— Ştiu ce spun, Tory. A fost altceva decît un scurt divertisment.

Ea îi recunoscuse hotărîrea din voce, cutele dintre sprîncene.

— De acord, spuse agasată. Încă o iubeşti. Poate că şi ea. Dar nu a mers niciodată. De ce crezi că ai avea mai mult noroc acum?

— Pentru că m-am schimbat.

— Serious? Cum? Eşti în stare să analizezi cauzele primului eşec?

Pe chipul lui apăru o expresie sfidătoare, înlocuind nesiguranţa pe care Tory i-o pîndise încă de la începutul discuţiei.

— Au trecut opt ani de zile, Tory!

— Nu e aşa de mult. Şi, oricum, nu poţi şterge totul cu buretele doar pentru că v-aţi simţit bine împreună o zi.

Ea se ridică, cu inima sfîşiată între remuşcare şi tristeţe.

— Priveşte lucrurile în faţă, Walt. Şi nu uita că eşti dator să eviţi emoţiile prea puternice.

Se dispreţuia că îi vorbise astfel, dar avea motivele ei, suficient de întemeiate. O făcea pentru binele lui Walt, pentru Pat şi pentru ea însăşi.

Şi pentru binele lui Whitney.

* * *

După antrenament, Walt se așeză la birou, privind trist teancul de mesaje și de scrisori care se adunaseră în timpul absenței sale.

Absența sa... Ca și cum ar fi fost vorba de o delegație sau de o distracție fără consecințe... Aceste două zile însă îi răsturnaseră întreaga viață.

Și ce conta dacă toți păreau convinși că nu e așa?

În primul rînd, Pat, care nu avea deloc încredere în el. Se închisese în sine cum auzise vocea lui Tory pe casetă. Dar, în adîncul sufletului lui, Walt știa că Tory nu fusese decît un pretext. Pat se depărtase de el încă înainte de a intra în salon.

Apoi Tory. Tory care îl cunoștea atît de bine, care îl încurajase să caute aventuri sentimentale. De ce se răzgîndise? Părea convinsă că o împăcare cu fosta lui soție nu i-ar aduce nimic bun, poate doar un al doilea atac cardiac.

Gîndul îl duse iar spre Pat. Trebuia să fie sincer cu ea de acum încolo. Ce risca? Nu avea cum să-i poarte pică. În cel mai rău caz, îl va privi cu alți ochi și va deveni conștientă că nu mai este chiar așa de tînăr. Ceea ce era cît se poate de adevărat. Oricum, nu avea de ce să-și închipuie că și-ar fi pierdut virilitatea. Doar îi dovedise contrariul!

Hotărît, era timpul să-i spună adevărul!

Deocamdată, trebuia să întărească bazele noii și fragilei lor relații, înainte ca mesajul lui Tory să nu se

transforme într-o problemă de stat. Tocmai se pregătea să pună mîna pe telefon, cînd auzi soneria.

— Walt? Boyd la telefon. Ai vorbit cu Pat? Redactorul mă tot bate la cap, vrea și el să știe ce să scrie.

Walt simți nevoia bruscă să-i trimită lui Boyd două duzini de trandafiri. La urma urmelor, lui îi datora acele zile de fericire atît de intensă, încît își uitase pînă și misiunea.

— Îmi pare rău, Boyd... Am uitat cu desăvîrșire... Dar nici o grijă, acum vorbesc cu ea...

* * *

Patricia nu mai putea aștepta menajera. Trebuia să șteargă toate urmele trecerii lui Walt, în speranța că va reuși să-l uite.

Spală cu mîna ei toate paharele, toate lingurițele, toate furculițele pe care le folosiseră. Prosoapele le luă și le înfundă în sacul cu rufe murdare pe care îl tîrî la subsol, pentru a fi dus la curățătorie. Întorcîndu-se în apartament, se hotărî să se ocupe de dormitor. Starea patului o făcu să roșească. Trase cearceafurile răvășite și le expedie pe urma prosoapelor. Păstrau încă mirosul parfumului lui Walt și o undă de camfor.

Îi veni să arunce unguentul la toaletă.

«Hai, Sullivan, nu fi ridicolă...»

Se mulțumi să-l arunce în trusa de machiaj.

Toată dimineața se învîrți ca un leu în cușcă. Walt

era peste tot. Îi auzea vocea. Îi vedea zîmbetul. Îi simțea mîngîind-o. Îi respira mirosul. O îngrozea ușurința cu care i se dăruise. Ca și cum, focul pasiunii reaprins, vechile legături ar fi cît se poate de ușor de reluat.

Avea nevoie de o voință supra-omenească pentru nu a săvîrși cea mai grosolană greșeală: să-l sune. Închise calculatorul, se îndreptă spre dormitor și-și scoase valiza.

— Fată dragă, dacă mai stai un minut aici, vei regreta toată viața...

Dar, înainte să apuce să-și aranjeze hainele, se auzi soneria. Încremeni. Apoi ieși din dormitor, închizînd cu grijă ușa în urmă. Pe vizor o zări pe Casey.

Răsufală ușurată și deschise. Fata intră în salon, arborînd o ținută strălucitoare, în contrast cu tonurile sobre ale salonului.

— Ei, ce mai e nou? începu detașată Casey, îndreptîndu-se spre bucătărie și privind curioasă în jur, ca și cum ar fi căutat pe cineva.

Cu intuiția ei de jurnalistă, Pat pricepu că întrebarea fetei ascundea ceva.

— Nu mare lucru.

Se îndreptă spre canapea încercînd să o tragă pe Casey după ea, dar fata părea hotărîtă să nu se așeze. Foșnea din mătășurile care o învăluiau și continua să inspecteze camera cu meticulozitatea unui inspector de poliție. În final, se opri în fața dormitorului.

- E aici?
- Patricia se făcu roșie ca focul.
- Cine ar trebui să fie aici?
- Tata.
- Ea deschise ușa, fără să-i aștepte răspunsul.
- Casey!
- Fata păru dezamăgită.
- A plecat deja?
- Ce te face să crezi că a fost aici?
- Casey zîmbi ironică: zîmbetul lui Walt.
- Hai, mamă, doar tu m-ai învățat că nu e frumos să mint. I-am văzut mașina aseară parcată în fața blocului.
- Atunci ai fi putut să remarci că acum nu mai e aici.
- Da... Oricum, a fost frumos din partea mea că nu am năvălit aseară peste voi... Deși... Ar fi putut ieși o chestie nostimă...
- Casey, orice ai crede tu, vreau să-ți intre în cap că...
- Te rog, mamă, mai las-o baltă!
- Decepția de pe chipul fetei o tulbură pe Pat, care se prăbuși sfîrșită pe canapea.
- Casey mai aruncă o privire gînditoare prin cameră, apoi se așeză și ea în fotoliu, cu picioarele sub ea și cu fusta din tul multicolor așezată în jurul ei ca o floare.
- Nu-mi închipuiam că e stilul tău, începu ea.
- Cum adică?

— Păi... să-ți pierzi așa mințile... dacă vrei să știi exact.

Patricia nu știa cum să se apere. Toate răspunsurile care îi veniră în minte i se păruseră prea puțin convingătoare.

— Oh, nu sînt supărată pe tine..., reluă Casey. Nimeni nu e perfect. Ai vrut și tu să te distrezi puțin...

— Nu, Casey, nu e vorba despre asta.

Tînăra înălță din sprîncene.

— Zău? Vrei să spui că chestia cu tata e ceva serios?

— Păi... nu... Nu chiar, dar...

— Așa credeam și eu. Și nu mai căuta scuze, mamă, că oricum le cunosc pe toate.

Dacă Patricia ar fi fost în apele ei, ar fi rugat-o pe Casey să nu se amestece unde nu-i fierbe oala, dar acum se simțea lipsită de vlagă.

— Sper doar să nu faci o prostie, adăugă Casey.

Și Patricia spera același lucru, dar nu-i făcea plăcere să audă ecoul propriilor sale temeri în gura fiicei sale.

— Casey, fie că mă crezi, fie că nu, vîrsta îți aduce o oarecare înțelepciune.

— Mărturisesc că mă cam îndoiesc.

— Te înșeli, răspunse ea, gîndindu-se că n-ar fi o afacere proastă dacă ți-ai putea schimba înțelepciunea pe un trup zvelt și o față fără riduri.

— Oricum, mamă, dacă lucrurile nu merg cum vrei tu, te poți baza pe mine. Voi fi mereu alături de

tine.

Cerul să o mai înțeleagă! Ce preț trebuia să plătească pentru că petrecuse două zile în brațele unui bărbat care o făcuse să se simtă atrăgătoare și dorită!

— Nu aștept nimic, Casey, nu doresc nimic. Tatăl tău și cu mine...

«Ținem unul la altul...» Dar cum să-i explici asta fetei care îi văzuse certându-se opt ani încheiați?

— Cu atât mai bine că nu-ți faci iluzii. În fond, are obligații și față de Tory...

— Chiar?

— Eu țin la ea. Are nevoie de un acoperiș stabil ca să-și recupereze fiica, dar... Dar la urma urmelor, tata nu e singurul care i-l poate oferi, continuă ea.

— Eu...

— Nu e datoria lui. Cel puțin, așa cred eu, dar îl știi pe tata... E un dulce. Ar fi în stare să intre în povestea asta înainte de a ști exact ce face.

— Înțeleg...

Patricia își jurase să nu pună nici o întrebare, dar curiozitatea învinse.

— Ești sigură că nu el este...

— Tatăl fiicei? A, nu! Sigur nu! Nici nu se cunosc de multă vreme! Dar știi și tu cum e tata.

Casey se ridică și porni spre ușă, lăsând-o pe Pat mută de uimire.

— Dar chiar, mamă, unde vrei să pleci? Întrebă fata înainte de a ieși.

- Cum așa?
- Păi, e o valiză pe pat. Pleci?
- Să plec? Nu... nu...

* * *

În timp ce urca în rabla lui Will și părăsea parcare, inima lui Casey bătea nebunește.

De două zile tot analiza ce comportament să adopte. Evident, Will o pusese la curent cu vizita părinților ei, iar dacă ar fi avut într-adevăr de gând să se mărite, ar fi fost firesc să le facă scandal. Dar putea să se poarte ca și cum Will nu i-ar fi spus absolut nimic.

După ce se gândi bine, își spuse că un mic scandal i-ar uni mai mult pe ai ei. Dar, când ajunsese lângă blocul mamei cu gând să-i ceară o audiență, zărise mașina tatălui său parcată în față. Poate că, la urma urmelor, scena ei era inutilă.

Își văzu de drum, spunându-și că probabil acum nu aveau nevoie de ea. Plănuise să se întoarcă seara. Zis și făcut.

Bronco-ul lui Walt nu se mișcase din loc. Toate mergeau ca pe roate. Cel puțin, așa crezuse pînă ce văzuse valiza de pe patul Patriciei. Oare mama ei era pe cale de a pleca din Charlotte?

Se impuneau măsuri radicale.

Va fi oare suficient grăuntele de gelozie pe care îl semănase în inima Patriciei? Fata spera din suflet

ca Tory să nu afle nimic. Tînăra antrenoare nu ar fi fost încîntată că se folosise de relația ei cu Walt, chiar dacă atașamentul ei față de el era cît se poate de real. În plus, era puțin probabil ca Walt să-și fi dat seama de sentimentele reale ale lui Tory.

Exact bucățica aceasta de adevăr care o aruncase în grădina mamei sale va fi cea care va declanșa scînteii.

Casey hotărî ca atunci cînd va ajunge acasă, să ardă tămîie pentru zeița re-căsătoriilor, dar și pentru zeița minciunilor.

Capitolul 12

Vocea lui Walt șopti în urechea Patriciei:

— Ce-aș putea face ca să te răzgîndești?

Uimitor cît de convingător putea fi chiar și la telefon! Patricia își lăasă stropitoarea lîngă ghiveciul cu flori și se sprijini de bufet, încercînd să fie cît mai fermă pe poziții.

— Nimic, Walt... Nu am de gînd să pun pe tapet relația noastră în fața camerelor doar ca să iasă bine petrecerea lui Ralph.

— Dar, Pat, nu are nici o legătură cu divorțul! Și, apoi, nu uita că el ne-a adus în televiziune. Eu cred că ne-am distra bine.

Pentru o clipă, ea se închipui pe estradă, în pi-

cioare lîngă Walt, străduindu-se să pară spirituală și strălucitoare. O imagine cam învechită, după părerea ei.

— Nu.

— Sper că nu ți-e teamă!

Teamă! Ce eufemism! Era de-a dreptul îngrozită!

— Sigur că nu! replică ea degajată.

— Nu sînt chiar mult mai bun ca tine, Pat! Cred că te-ai putea descurca.

Nu avea nevoie să-i vadă fața, pentru a-și închipui zîmbetul ironic.

— Nu ești mai bun ca mine, Walt Sullivan! rosti sigură de ea.

Ciudat lucru, dar, după ce se întorsese în Charlotte, își recăpătase încrederea în sine. Ar putea crede că, datorită lui Walt, își amintise că avea talent, că era încă o femeie atrăgătoare.

— Așa? Atunci totul devine o problemă personală! Te temi să nu cazi în mrejele mele, dacă stai prea mult cu mine?

— Numărul tău de seducție nu mai ține, afirmă ea pe un ton prea puțin convingător.

— Atunci riscă.

— Nici vorbă!

— Pot veni imediat la tine. Să vorbim față în față!

Fiorul ce o străbătu la auzul acestor vorbe îi confirmă încă o dată că trebuie să evite cu orice preț o discuție între patru ochi cu el.

— Nu!

— În cinci minute ajung.

— Am spus *nu*!

— Atunci, lăsăm pe mâine? Redactorul zice să-i mai dăm câteva idei. Am putea fixa o întâlnire la tine ori la mine...

A te bate cu un Sullivan – hotărât lucru! – era ca și cum ai sta cu mâinile goale în fața unui tanc. Ai toate șansele să ieși zdrobit, în timp ce el nu s-ar alege decât cu câteva zgîrieturi.

— La tine, Walt. Mâine dimineață.

— Nu în seara asta?

— Să nu exagerăm.

El rîse încet.

— Renunță, Pat! Nu ai nici o șansă.

— Cum adică?

Dar el închisese deja.

* * *

Cînd se urcă în mașină ca să plece spre Walt, Patricia tot mai cocheta cu ideea de a nu participa la emisiunea în cinstea lui Ralph. Perspectiva de a petrece ore întregi cu Walt nu o încînta deloc.

În plus, era capabil să anime singur serata fostului mentor și patron.

«Ce scuză e asta? Mărturisește că ți-e teamă...»

Îi deschise o tînă ră necunoscută. Purta o fustă cu o palmă deasupra genunchiului, un taior sobru și avea chipul încadrat de plete roșcate – o figură

proaspătă și profesională, în același timp.

Hotărât lucru, Walt întreținea un harem.

— Trebuie să fii Pat, începu fata, strângându-i mîna. Eu sînt Anne Winfield, responsabilă de marketing a lui Walt.

— Mi-a vorbit despre tine, minți Patricia scrutîndu-și interlocutoarea, fără să se simtă jenată de acest lucru.

— Și eu am auzit vorbindu-se despre tine.

Urmînd-o de-a lungul holului dreptunghiular, Pat nu se abținu să nu remarce că Anne avea șolduri fine și picioare perfecte.

Biroul lui Walt era confortabil și elegant. O bibliotecă din stejar masiv ocupa un perete întreg. Mobile din lemn, tapisate cu piele răspîndeau un miros proaspăt, care se amesteca în aer cu mirosul tutunului de pipă.

Pat căută din ochi fotografii de-ale lui Walt în compania unor diverse celebrități, fotografii la care ținea ca la ochii din cap.

Dar singurele fotografii din birou erau cu Casey la diverse vîrste. Casey făcînd primii pași, Casey căzînd de pe bicicletă, Casey în uniformă de liceu...

Ca și cum ar fi dorit să o facă să creadă că își schimbase prioritățile.

Walt stătea într-un fotoliu de piele, ceva cam prea degajat ca să fie natural. Nici el nu era în largul lui. Constatarea aceasta o încîntă.

O urmări pe Ann din priviri pînă ce fata îi lăsă sin-

guri. Și trecu la atac rapid, înaintea lui Walt.

— Deci, câte mai sînt? întrebă ea, prefăcîndu-se că examinează fotografiile.

— Ce?

— Femei... în haremul tău.

Se întoarse spre el zîmbindu-i sardonice, căci bărbatul era chiar în spatele ei, atît de aproape că îi putea vedea venele zbătîndu-i-se la baza gîtului.

— Mai rămîne destul loc pentru încă una, răspunse Walt.

— Ar fi trebuit să te strîng de gît cînd am avut ocazia.

— De exemplu, în timpul somnului.

— De exemplu...

— Am să-ți ofer încă o șansă.

— Nu prea cred în a doua șansă...

Cînd încercă să se depărteze de el, sîinii i se atinseră de brațul lui și speră din tot sufletul ca bărbatul să fie la fel de stîmjenit ca și ea.

Nu-și închipuise însă că propria sa reacție va fi atît de vizibilă sub corsajul de mătase roșie. Se așeză pe canapea, ignorînd evidențele, ba accentuîndu-le chiar, întinzînd mîna după un dosar.

— Putem începe? întrebă ea, așezîndu-se picior peste picior, descoperindu-și, cu o voită încetinelă, coapsele.

— Dacă vrei..., răspunse Walt cu mutra pofticioasă a unui pisoi în fața castronului cu smîntînă.

Patricia scoase din geantă un reportofon, neluînd

seama la bătaile accelerate ale inimii.

— M-am gândit că nu ar fi rău să ne înregistrăm discuția și să dăm caseta reporterului.

El trase un fotoliu și se așeză în fața ei. Genunchii lor se atingeau acum, ea îi simți căldura și trebui să se lupte cu ea însăși ca să nu se ferească și să-i dea lui Walt satisfacția că o tulburase.

— Bine... Tu ce îți amintești? Întrebă ea pornind aparatul.

— O mulțime de lucruri... Că deasupra genunchiului ai o zonă erogenă, că dacă...

— Mă refeream la Ralph, reluă ea răbdătoare.

— Aha! Ralph...

Își mîngîie gînditor bărbia. Privindu-l atentă, Pat observă că era proaspăt ras. Pentru ca la șase seara să nu semene cu omul peșterilor, Walt era obligat să se radă de două ori pe zi. Asta își amintea ea...

— Îmi amintesc de ziua cînd a început să ne facă semne în timpul emisiunii pentru că tocmai trecea circul prin oraș.

Izbucniră în rîs.

— Iar cimpanzeul scăpat i-a întors biroul cu fundul în sus, adăugă Patricia.

— Dar nimeni nu a știut unde s-a ascuns pînă nu a răspuns la telefon.

Walt se aplecă, arătînd spre reportofon.

— Ești sigură că merge?

— Absolut sigură, confirmă ea, respirînd împotriva voinței sale parfumul bărbatului.

El aplecă fruntea. După expresia lui, ghici că dorea să o sărute.

— Pat...

Ea începu repede să debiteze prima anecdotă care îi veni în minte.

— Presupun că au uitat cu toții Crăciunul în care s-a ocupat de partea tehnică pentru ca toată echipa să-și poată lua liber...

— Glumești... Cum aş fi putut uita? Două ceasuri întregi ecranul a fost negru şi a fost nevoie de jumătate din personalul canalului ca să se repare defecţiunea. Îmi amintesc şi de telefonul...

Patricia îşi amintea şi ea de telefonul din mijlocul după-amiezii. Casey avea nouă ani şi adormise. În jurul ei, era răspîndit conţinutul unei truse de machiaj pentru vampiri, iar imenşii canini din plastic erau încă în gura copilului.

Walt şi ea începuseră să strîngă prin cameră, făcuseră dragoste în mijlocul hîrtilor de ambalaj cînd, deodată, sunase telefonul.

— Erai superbă cu panglicuţele tale roşii, cu...

Patricia opri aparatul.

— Nu cred că este cazul ca redactorul să afle şi aceste lucruri!

— Atins!

El îşi încrucişă picioarele. Genunchiul lui drept îl atinge pe al ei, dar Pat era hotărîtă să nu-i dea atenţie. La urma urmelor, nu era mai greu să lucrezi cu trupe defilînd prin Piaţa Roşie.

Își amintiră o mulțime de întâmplări ce puteau fi povestite la o astfel de festivitate: eforturile lui Ralph pentru a se converti la informatică, preferința pentru vestele în carouri și conspirația echipei pentru a i le sustrage...

Dar amîndurora le venea greu să se concentreze.

Walt atinse mîna Patriciei, dorind să asculte din nou un pasaj înregistrat. Ea se ghemui și mai bine pe canapeaua de piele, dar mobila părea că se micșorează din ce în ce mai mult. Desigur, era o festă pe care i-o juca imaginația, dar faptul că știa acest lucru nu ajuta la nimic.

După ce terminară de înregistrat toată banda, se gîndi că era cazul să plece, înainte de a fi prea tîrziu.

— Am putea termina în seara asta, începu Walt, zărindu-i privirea fixată pe aparat.

— Cred că avem deja destule materiale.

— Atunci, hai să luăm masa împreună.

Propunerea era mai mult decît tentantă. Și ce dacă va sfîrși seara în brațele lui? Doar exact asta își dorea!

— Nu pot, spuse ea, aruncînd reportofonul în geantă.

— Hai, Pat, doar ce a fost mai rău a trecut... Doar ai recunoscut și tu că mă dorești la fel de mult ca în trecut.

Ea se ridică.

— N-am spus niciodată una ca asta! protestă ea, conștientă totuși de ridicolul situației.

— Ba da... La fel de clar ca și cum ai fi spus-o cu voce tare.

O privea în așa fel încît se gîndi că o va răsturna acolo, pe canapea, să facă dragoste cu ea. La drept vorbind, trebuia să recunoască, totuși, că nu i-ar fi displăcut.

— Ai profitat de un moment de slăbiciune. Nu mai sînt cea care am fost.

Gura lui era la cîțiva centimetri de a ei.

— Viața nu e un teren de joacă! protestă ea slab.

El o sărută încet, cu senzualitate. Patricia simți că o lasă picioarele.

— Credeam că în tot timpul ăsta ai învățat și tu ceva de la viață, Pat...

— Tu ești cel care mai are încă de învățat, gîfii ea scurt, căci mîinile bărbatului îi frămîntau acum sîinii.

— Pat, fii și tu impulsivă! Măcar o dată...

Ea ezita... I-ar fi arătat că este în stare să facă încă o nebunie, numai că ușa biroului se deschise înainte să aibă vreme să se îndepărteze de Walt.

— Ah, scuzați-mă..., spuse Tory.

— Te rog, răspunse Walt fără a o slăbi din ochi pe Patricia. Pat era pe punctul de a arăta ce a învățat în acești opt ani.

Patricia remarcă decepția de pe chipul lui Tory, înainte de a apuca să-și compună o mască zîmbitoare. Cum putea Walt să fie atît de crud? Și cum de uitase ea însăși de Tory?

Îi fu rușine de purtarea ei. Zîmbi cu simpatie către

Tory.

— Oricum, noi tocmai am terminat. Walt, să mă ții și pe mine la curent cu datele repetiției.

Ieși din birou și o luă de-a lungul holului, rugându-se în gând să nu se întâlnească iar cu Anne sau cu oricare altă tânără ce i-ar aminti că e prea bătrână ca să se mai poarte ca o școlăriță.

Ploaia de afară era exact pe măsura dispoziției sale. Coborînd din mașină, în loc să fugă spre bloc, mai zăbovi o clipă în ploaie. Apa îi ștergea machiajul, îi lipea părul de față, dar nu-i păsa. Se simțea lipsită de vlagă.

Poate Walt și Casey aveau dreptate. Dacă toți fugeau de reponsabilități și se distrau, ea de ce nu ar face la fel?

Nici nu intră bine în casă și își azvîrli pantofii uzi, haina, fusta. Cînd ajunse lîngă telefon, nu mai avea pe ea decît combinezonul din mătase, pe care îl îmbrăcase special pentru vizita la Walt.

Și el nici măcar nu aflase!

«Pentru că ești prea deșteaptă, ca să faci de două ori aceeași prostie!»

Ea mormăi dezgustată și apucă receptorul.

«Ești plictisitoare... Asta ești...»

Făcu numărul lui Lettie, încercînd să nu se simtă vinovată că nu o sunase pe Cindy Riesling. Dar nu îi răspunse Lettie, ci Truman.

— Ce surpriză să dau tocmai peste tine! se prefăcu ea încîntată.

— Te-ai lămurit, în sfârșit, că ți-e dor de mine...

Ea preferă să nu răspundă. Să flirteze, da. Dar să mintă, în nici un caz.

— Aș putea veni în seara asta..., adăugă el.

Deși se simțea meschină, admise în sinea ei că nu îi dis plăcea ideea ca Walt să o vadă în brațele unui tânăr.

— De fapt, mă întrebam dacă nu ți-ar face plăcere să vii la o nuntă..., răspunse ea.

— Când? Sper că în curînd, nu? .

Nerăbdarea lui s-ar fi convenit să o flateze, dar nu fu deloc așa. Îi spuse data și îi sugeră să vină cu cîteva zile mai devreme. Dar nici nu-l invită bine, că o și cuprinseseră regretele.

— Pot veni și mai repede, spuse el.

— Nu, e inutil.

— Nu e o problemă de utilitate, ci de dorință.

Ce reacție va avea Casey cînd îl va vedea pe tipul ăsta cu o ținută așa de sofisticată? Oricum, nu avea nici o importanță. O interesa doar reacția lui Walt. Închizînd telefonul, Patricia își imagină rîsul sardonice al lui Walt în fața figurii destul de șterse a lui Truman.

«Uite unde te duce impulsivitatea... Acum ai intrat într-o încurcătură din care nu mai știi cum să ieși...»

Capitolul 13

Patricia consulta indicațiile rutiere pe care i le mîzgîlise Casey pe o bucățică de hîrtie. La dreapta, după garajul ars. Cam trei kilometri de-a lungul liniei ferate. În față, îi apărură ruinele unei clădiri arse. Pat semnaliză și o luă la dreapta. După intersecție, șoseaua nu mai era asfaltată. Unde o chemase Casey? Acum ar fi trebuit să termine capitolul cinci și să-l înceapă pe al șaselea... Numai că fiica sa — care lăsase șase mesaje în numai cinci minute — fusese foarte intransigentă.

— Ai încredere în mine, mamă... Pur și simplu, urmează indicațiile mele...

— Scumpo, dacă ai de gînd să mă răpești ca să

capeți o recompensă...

Fata pufni în rîs.

— Noi ajungem acolo în jumătate de oră. N-am să te iert niciodată dacă nu vii.

Noi însemna că Walt va fi și el. Patricia suspină enervată, luînd-o pe ultima străduță care o despărțea de locul întîlnirii. Două zile reușise să-l evite pe Walt.

De fapt, nici nu fusese prea greu, pentru că, după ultima lor ședință de lucru, Walt nu-i mai dăduse nici un semn de viață. Nu-și cuplase robotul la telefon și nu de puține ori se întrebuse dacă nu cumva sunase în timp ce făcea duș sau era la cumpărături. Dacă nu, însemna că se dăduse bătut. Numai că o făcuse puțin cam prea repede.

Micul steag roșu, ce flutura într-un copac, îi arătă că e pe calea cea bună. *Mercedes*-ul coti pe un drum noroios și se înfundă în pădure, oprindu-se apoi în mijlocul unei poienițe. Tufișurile înflorite formau adevărate perdele de dantelă albă în jurul ierbiilor înalte, ce se îndoia sub bătaia vîntului. Armonia naturii îi strecura în suflet liniște.

Așezați pe un ponton din lemn, Walt și Casey se bălăceau cu picioarele în apă.

Pat își opri *Mercedes*-ul lîngă ceea ce nu putea numi *mașina* fiicei sale, ci — mai degrabă — rabla ei. Coborî și se apropie de ponton. Casey îi făcu semn cu mîna, Walt îi zîmbi și întoarse iar capul spre lac.

— Ce zici?

— Sper că ai o scuză valabilă, dacă tot m-ai adus pînă la capătul lumii, zîmbi Patricia, sărutîndu-și fiica ce îi ieșise în întîmpinare.

Lipsa de entuziasm a fostului ei soț n-o deranja deloc. Sau, cel puțin, așa îi plăcea să creadă.

— Capătul lumii?! exclamă Casey. Te înșeli, asta e paradisul curat! E cel mai frumos loc pe care îl știi!

Pat clătină din cap.

— E foarte frumos...

— Uite ce vom face, încep Casey, arătînd spre pontonul pe care Walt se întinsese cu o mînă sub cap. O barcă va veni și ne va lua de aici.

— Pe noi?

— Da, pe noi. Dacă vrei, putem decora barca cu flori și dantelă. Apoi plecăm în mijlocul lacului și invitații ne vor urmări de pe mal. Va fi fantastic, nu?

— Vrei să-ți celebrezi nunta aici?

— Da. Nu-ți place? E terenul unui prieten de-al lui Will și a fost de acord să-l folosim.

Deși primul ei gînd fusese să critice planul acesta cam neortodox, Pat reuși să se abțină. De cînd venise la Charlotte, reacționase numai pe dos, refuzînd să ia nunta în serios. Ca și cînd, negînd-o, ar reuși cumva s-o împiedice.

Dar data fatidică era fixată, iar proiectele tinerei viitoare mirese prindeau contur. Casey devenea pe zi ce trece din ce în ce mai agitată.

Dacă nunta tot trebuia să aibă loc, Patricia se ho-

tări să se încline în fața destinului, în loc să sape o prăpastie de netrecut între ea și fiica ei.

— E încântător! spuse ea.

Pentru prima oară, văzu o umbră de îngrijorare pe chipul lui Casey.

— Serios? Chiar îți place?

— Da.

— Nu spui asta doar ca să-mi faci plăcere?

— Nu, ai dreptate, e un colț de rai.

Casey îi sări de gât și o strînse atât de tare, că aproape îi tăie răsuflarea.

— Mami, te ador! Știam eu că îți va plăcea!

După ce o eliberă pe Pat, Casey își luă tatăl de mână și-l obligă să se ridice.

— Vezi, tată, ți-am spus eu! exclamă ea. Acum aș vrea să discutați despre organizare, că eu trebuie să o șterg.

— Cum?

— Am puțină treabă. Îl duci tu pe tata acasă? De altfel, aș prefera să hotărâți voi cum va fi cu bufetul... eventual un cort... Știți voi mai bine...

— Dar, scumpo, e nunta ta! Tu ar trebui...

— Oh, mamă, dar eu habar nu am! Sînt sigură că tu te descurci mai bine decît mine. Pa!

Și o luă spre mașină, lăsîndu-și părinții pe ponton.

— Fiica noastră e o-nebună, murmură Pat. E total lipsită de simț practic.

— Da, dar cîtă vitalitate are!

Pat trebui să-l aprobe, dar nu fără o umbră de mîn-

drie și încântare în priviri.

— Mulțumesc, Pat, spuse Walt.

— Pentru ce?

El arată spre lac.

— Pentru că ai fost de acord cu ea.

— Ca și cum, pentru ea, ar avea vreo importanță părerea mea!

— Ba da, are!

Amintindu-și reacția fiicei sale, Pat se gîndi că poate Walt avea dreptate.

— Am face bine să inspectăm împrejurimile și să vedem ce putem să facem. Altfel, Casey ne taie bucăți.

Făcură ocolul poienitei. În iarbă sclipeau iriși firavi, clementine și narcise.

— Am putea pune cortul aici, propuse ea, arătînd un spațiu între două tufe de mirt. Închiriem și scaune pliante și le aranjăm pe mal.

— Poate prietenii lui Casey vor prefera să stea pe jos.

— Așa e. Nu e nimic, facem economii.

— Dar nu e tocmai genul de petrecere pe care îl visai pentru fiica ta...

— Nu, nu tocmai... Dar poate că nu te-ai înșelat cu totul..., adăugă ea după o scurtă ezitare, ca și cum mărturisirea aceasta o costă scump. N-are rost să mă amestec. E viața ei...

— Iată o zi care trebuie însemnată cu roșu în calendar. E prima oară cînd îmi dai dreptate.

— Nu te baza pe acest lucru! Poți să fii sigur că nu se va mai repeta!

Rîseră amîndoi și își continuară cercetările.

— Pat, te-ai gîndit vreodată să... să te recăsătorești?

— Dumnezeu, nu!

— De ce?

Cum să-i explice că, în afară de el, nu găsise nici un alt bărbat pe măsura ei? Optă pentru o jumătate de minciună.

— Am fost prea ocupată. Și tu?

El clătină din cap.

— Era cît pe ce...

— Și ce s-a întîmplat?

— Păi, semăna prea mult cu tine.

Răspunsul lui o jigni, dar se strădui să-și păstreze zîmbetul.

— N-ai vrut să repeți aceeași greșeală?

— Nu, am înțeles că nu era cea mai bună soluție de a repara prima greșeală.

— Aceea de a te însura cu mine?

— Nu, aceea de a te lăsa să pleci.

Pat rîse nervos. Casey spusese același lucru, iar Walt era atît de convingător, încît mai că-i venea să-l creadă. Îl regăsea acum pe cel care o înconjurase cu iubire, care o învățase să se bucure de plăcerile simple, care o inițiasse în tainele televiziunii.

Dar era tot același Walt, care nu voise să lupte pentru căsnicia lor pentru că munca ei l-ar fi obligat

să-și schimbe modul de viață.

— Ar trebui să ne întoarcem, spuse ea.

El se opri și o privi în ochi.

— Pat, nu poți să fugi la nesfârșit. Ne-am schimbat mult, dar sentimentele noastre...

— Nu știi ce simt eu. Și te rog să nu mai faci planuri pentru mine.

— Totuși, am dreptate. Tu ești cea care refuză să înțeleagă.

Scoțându-și cheile de la mașină din geantă, Pat îi aruncă o privire plictisită.

— Eu mă întorc. Dacă nu vrei să mergi pe jos trei kilometri în plin câmp, te sfătuiesc să taci din gură și să mă urmezi.

Walt tăcu, dar o prinse de mână.

— Ce faci? întrebă ea.

— Îți fur cheile. Poate le arunc în lac... sau îți fur mașina. N-am de gând să-ți ascult predicile tot restul drumului.

— Walt Sullivan, n-o mai fă pe deșteptul cu mine!

Își trase brusc mîna, își luă cheile și le ascunse în poșetă.

— Joci tare..., glumi Walt făcînd-o pe gangsterul.

— N-o face pe prostul!

Dar, cînd îl văzu venind spre ea, cu umerii ridicați și mersul legănat, ca un gangster din filmele de duzină, izbucni în rîs. Cînd ajunse destul de aproape de ea ca să o prindă, Pat făcu primul gest care îi veni în minte: îl împinse în lac. Dar pe Walt nu-l pu-

tea lua prin surprindere. El se clătină, o prinse de mână și căzură amândoi în apă.

— Zăpăcitule! protestă Patricia tușind și rîzînd.

— Neatento!

Ea ar fi jurat că intenționat o trăsese și pe ea în apă. Se tot chinuia să ajungă la mal, dar picioarele i se afundau tot mai mult în nisip.

— Am impresia că faci tot posibilul să nu mai ieșim de aici! spuse ea gîfîind.

— Ah, sigur că nu! Mă străduiesc din toate puterile!

Și, ca pentru a-și întări vorbele, o strînse la piept. Îi simți trupul fremătînd de dorință. Nu mai avu puterea să lupte cu el. Walt o sărută lung, iar trupul femeii refuză să se mai supună rațiunii. Îi scăpă un geamăt surd de plăcere, cînd el îi ridică fusta pînă la talie.

— Ai să mi-o plătești! murmură ea în timp ce Walt o mușca de ureche.

— Nu mă sperie amenințările, mai ales cînd nu sînt decît vorbe în vînt.

Patricia atinse cu degetele cureaua pantalonilor.

— Te-am prevenit, șopti ea.

— Sînt la dispoziția ta.

Înconjurîndu-i mijlocul cu picioarele, ea începu să-și pună în aplicare amenințările.

După un timp, stăteau întinși în iarbă, cu hainele puse la uscat în jurul lor. Walt își lăsase capul pe umărul Patriciei care își lipise obrazul de părul lui ud.

— N-am mai făcut dragoste afară de cînd am fost la Washington, șopti el.

— Uiți de puntea de la *Grand Lather Mountain*.

— Așa e... Întotdeauna ai fost cam impulsivă.

Apoi se ridică într-un cot să o privească. Avea ochii pe jumătate închiși și o expresie visătoare și ușor obosită ce o făcea mai frumoasă ca de obicei.

— Doi oameni rezonabili în aceeași familie, e deja prea mult...

— Niciodată nu s-a întîmplat așa ceva.

— Ba da, cînd a avut Casey ořeion.

— Nu pusesem la socoteală. Te molipsisei și tu.

— Așa ziceam și eu... Întotdeauna știi să ieși basma curată.

Nu se mai sătura să o admire. Era la fel de frumoasă și de proaspătă ca la 20 de ani, dar avea acum o senzualitate pe care doar vîrsta i-o putea oferi. Era o femeie, o femeie adevărată, iar el n-o iubise niciodată așa mult ca acum.

— Îți amintești cînd ai vrut să spargi cauciucurile mașinii profesoarei lui Casey pentru că a zis că e prea încăpățînată? Întrebă el.

Ea rîse încet.

— N-am făcut-o.

— Nu sînt așa sigur.

— Ne-am distrat bine și ca părinți, nu-i așa, Walt? Întrebă ea gînditoare.

— Ne distrăm bine întotdeauna cînd eram împreună, o corectă el.

— Presupun că nu are rost să lupt cu inevitabilul.
— Ce vrei să spui?
— De cînd am venit aici am tot fost obligați să ne
întîlnim. Și dacă tot ne simțim așa de bine împre-
ună... nu are rost să nu profităm de zilele astea.

Lui Walt îi displăcu tonul ei neutru, detașat.

— Ce înțelege prin asta?

Ea făcu ochii mari. Nu mai era deloc visătoare.

— Mai stau aici o lună. Spui că sînt prea serioa-
să. Prin urmare, pot să mă destind puțin.

— Încă patru săptămîni?

— Ai altă idee? întrebă ea, măsurîndu-l rece.

Nu era momentul să grăbească lucrurile. Realizase totuși ceva, dacă ea acceptase să nu-l mai res-
pingă. Iar, într-o lună, poate, reușea s-o cucerească
din nou.

Cel puțin, așa spera.

Se aplecă spre ea să o sărute.

— Ce mai facem acum?

— Mai curînd tu ar trebui să-ți pui întrebarea asta.

— Oh, Pat... Pot să fac tot ce vrei tu.

— Deja?

— E unul din efectele tale asupra mea.

Ea îl simți fremătînd sub atingerea ei.

— Ia te uită! Mă impresionezi...

— Sper din suflet. Doar cu tine mi se întîmplă așa
ceva.

O clipă, privirea ei deveni gravă.

— Adevărat?

— Da, Pat.

— Atunci, dovedește-mi.

El se execută cu dragă inimă.

— Știi de ce îmi place aici? Întrebă el după ce se îmbracă.

— Nu.

— Pentru că îmi amintește de Latta Park.

Amintirea parcului din tinerețe o tulbură. Lacul, liniștea, soarele strecurându-se printre ramuri... Și culorile, miresmele și promisiunile primăverii.

Locul semăna perfect cu parcul în care își celebraseră odinioară nunta.

Pat îl măsură pe Walt puțin speriată de faptul că și ea se gândise la Latta Park de cum pusese piciorul în poiană. În privirea lui gravă, nu citi nici o urmă de ironie.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, zise ea.

— Știam că asta ai să spui.

O enerva pretenția lui că o cunoștea așa de bine. Numai că acum, începu să se teamă că nu e cazul să se mai enerveze.

Capitolul 14

«Acum sau niciodată!»

Acesta era gândul care o obseda pe Tory. Dacă voia să-l seducă pe Walt Sullivan, trebuia să preia inițiativa, înainte ca el să reușească să reintre în grațiile lui Pat.

Totul era gata. Luminile difuze din salon, muzica în surdină, vinul la rece, brânza la temperatură potrivită.

Numai că ea avea un nod în stomac.

Dacă Pat n-ar fi stat departe de Walt două zile, Tory nu ar fi continuat aventura asta. Dar, judecând după proasta dispoziție a lui Walt, pricepuse că fosta lui soție hotărâse să pună capăt relației lor.

«Iar tu îi vei fi consolarea...» își spuse Tory privind-se în oglindă.

O uimi femeia în capot subțire, negru și cu unghiile lăcuite, pe care o vedea în oglindă, precum și mireasma ce o învăluia. Anna Winfield îi spusese că parfumul acesta îi înnebunește pe bărbați.

«Riscurile îți aparțin în întregime!» își spuse ea, fără să se gândească deloc la identitatea victimei.

Cînd auzi mașina pe alee, lui Tory îi veni să fugă în camera ei și să se încuie de două ori cu cheia. Dar își aminti că în joc era viitorul lui Whitney, așa că se postă în pragul salonului. Pînă ce Walt intră în casă, ea încercă în oglinda ovală cîteva zîmbete: unul sugestiv și seducător, stil Mae West – prea provocator; altul naiv și seducător, stil Marilyn Monroe – nu suficient de sincer; ultimul, senzual și seducător, stil Greta Garbo – prea evident!

Ceva nu mergea ca lumea.

— Bună seara..., rosti ea cu o voce scăzută.

— Bună, Tory... S-a întîmplat ceva?

Ea încercă să se apropie de el. Ce trebuia oare să facă? Să-i sară de gît? Nu, era prematur. Așa că se limită să-l ia deocamdată de braț.

— Nimic. Totul e în regulă, Walt.

Nu era prima dată cînd îl atingea pe Walt, dar niciodată nu simțise nici cea mai mică dorință fizică. Sperase că în seara aceea va fi altfel. Zadarnic...

«Totuși, chiar tu spuneai că e frumos!»

— Ești sigură? insistă Walt. Ai o voce curioasă.

Doar n-ai de gînd să te îmbolnăvești!

Ea se așază pe canapea lîngă el. Coapsele lor se atingeau, iar Tory abia rezistă dorinței de a se îndepărta. Și doar la antrenamente îl atingea zilnic. Atunci, de unde reticența asta?

— Nu, nu, mă simt bine. Ce-ai făcut azi? Vrei un pahar cu vin, o bucățică de brînză?

Walt o privi intrigat. Ea îl măsura printre gene, adoptînd ceea ce credea a fi o postură de vampă.

— Vin?

— Nu, mulțumesc.

— Eu am să iau un pahar.

Zis și făcut. Își turnă puțin vin, apoi, enervată, umplu tot paharul. Alcoolul îi va da curaj.

Dar, după prima înghițitură, un val de sudoare rece îi acoperi fruntea.

«Dumnezeule, de ce e așa de greu?»

— Pari obosit, reluă ea. Ai avut o zi grea?

Walt se luminează la față.

— Se poate spune și așa...

— Dă-mi voie să te masez.

Se ridică și se postă în spatele lui. Îi puse mîinile pe umeri și începu să-i masăze mușchii crispați ai gîtului. Cel puțin, acum se afla în elementul ei.

Spre marea ei satisfacție, îl simți destinzîndu-se, ca de fiecare dată cînd îi făcea masaj.

— De fapt, a fost o zi minunată...

— Serios? șopti ea, accentuînd presiunea dulce a degetelor.

— Da, cred că am reușit tot ce mi-am planificat.

Tory încremeni o clipă, apoi se strădui să-și continue masajul.

— La ce te referi? întrebă ea cu o voce gîtuită, deși cunoștea perfect răspunsul.

— La`Pat.

— Ah!

— Am făcut-o să înțeleagă că m-am săturat să mă mai joc...

Tory zîmbi. În sfîrșit, o veste bună. Îi răvăși părul brusc și se aplecă, murmurîndu-i la ureche.

— Foarte bine, Walt.

— Nu-i așa? Mă gîndeam că va fi înspăimîntată de după-amiaza asta pe malul lacului, numai că...

Tory se ridică, iar mîinile îi căzură pe lîngă corp, fără vlagă.

— Ați petrecut după-amiaza acolo? Amîndoi?

— Hei! Continuă masajul...

Tory își încleștă pumnii ca și cum ar fi avut de gînd să-l lovească, apoi reluă masajul.

— Da, acolo vrea Casey să-și organizeze petrecerea.

— Ah!

— Casey a plecat, iar noi am rămas... cercetînd împrejurimile. Mi-am amintit de parcul în care ne-am căsătorit noi.

— Ce romantic!

— Hei! Mai încet! Mă doare! Orice ar fi, mă teameam să nu par prea sentimental, dar mă înșelam.

Am renunțat să ne tot înțepăm și...

Lui Tory i se puse un nod în gât.

— Și?

— Pe scurt, am lăsat gluma la o parte și am mărturisit că doresc s-o recuceresc. Și am ceva șanse, să știi! Acum jocul devine serios...

— Zău?

— Îhî...

Vocea lui Walt se stinse într-un murmur surd.

Tory rămase nemișcată. Capul bărbatului se prăbuși pe spătarul canapelei. Walt Sullivan adormise în timpul mării ei scene de seducție, iar ultimele lui vorbe fuseseră despre fosta lui soție.

Putea, cel puțin, să se felicite că reușise să-l ajute să se relaxeze. Și nici pe ea n-o mai durea stomacul. Ridicînd din umeri, îl acoperi cu o pătură și fugi în camera ei. Ajunsă aici, își scoase în grabă capotul negru din dantelă și-și trase peste cap cămașa de noapte din bumbac.

* * *

Patricia nu prea reușea să fie atentă la flecăreala lui Casey în timp ce conducea pe Providence Road, ceva mai liberă la această oră a dimineții. Lumea era deja la lucru și ora mesei era încă departe. Strada, plină de magazine elegante și de restaurante șic, era aproape pustie.

Gîndurile îi zburau mereu la Walt. Mîngîierile lui o

tulburaseră mai mult decît cele ale oricărui amant nou. Și mai erau și amintirile zilelor lor bune, cînd sufletele lor se uneau, cînd el o învățase să stea pe pîcioarele ei, să se bucure de viață.

Tot mai des, Pat avea nevoie de eforturi serioase ca să-și amintească exact cauza eșecului lor conjugal. Gelozia profesională a lui Walt, lipsa de seriozitate... Trebuie să fi fost și alte motive căci acestea i se păreau insuficiente și, mai ales, nu mai erau de actualitate. «Nu e adevărat!» își spuse în sine ea. Walt fusese mereu un iresponsabil. Altfel de ce, la vîrsta lui, s-ar înconjura de fete tinere ca Tory și Anne? Și de ce încerca acum să o seducă pe femeia pentru care nu se îndurase să-și sacrifice opt ani din viață, casa și serviciul?

Această interpretare a divorțului lor o indispușe, așa că preferă să se gîndească la altceva.

La ICN și la Cminski, de pildă. În acea dimineață, patronul îi făcuse cinstea de a-i da unul din acele telefoane stresante al cărui secret îl deținea în exclusivitate.

— Hotărăște-te, Sullivan! Sau accepti postul, sau zbori!

— Dă-mi un motiv valabil pentru ca să n-o păstrez pe Lettie ca prezentatoare.

— Nu sînt obligat să mă justific. Sînt patron, ce naiba!

Era în fața unei dileme chinuitoare. Pe de o parte, nu putea da cu piciorul unei cariere pentru care se

luptase din greu, pe de altă parte, nu putea fi instrumentul înlăturării celei mai bune prietene a ei.

— Ce zici, Sullivan? Lettie e oricum terminată. Ce părere ai?

— Peste cît timp voi fi considerată și eu bătrînă?

Cminski dădu drumul unui șir de înjurături.

— Cam în zece ani... Îți acord încă două săptămîni. Dacă nu te prezinți aici, postul va fi al unei puștoaice de 20 de ani. Priceput?

Priceput...

* * *

— Mamă! Oprește! strigă agitată Casey.

Patricia apăsă pînă la capăt pe ambreiaj, crezînd că era gata să facă un accident. Casey, însă, îi arăta spre o parcare.

— Acolo... la magazinul de discuri.

— Ceee...?!

— Îți place muzica, nu?

În fața dezamăgirii lui Casey, Patricia își blestema în gînd viitorul profesional și sentimental atît de nesigur. Ziua aceasta era consacrată fiicei ei.

— Sigur că-mi place muzica... *Heavy Metal*...

— Oh, dar nimeni nu mai ascultă așa ceva! E depășit!

Intrară rîzînd în magazin și ieșiră cu o plasă plină cu CD-uri ale unor cîntăreți, de care Pat nici măcar nu auzise vreodată și cu o carte de credit ușurată de

vreo sută de dolari.

— Mi se pare că mai am multe de învățat, spuse ea și Casey o aprobă.

— Poți să mai zici o dată... Ce părere ai despre o înghețată?

— O înghețată?

Își aminti de toate orele în care transpirase din greu la centrul de slăbire, la banii azvîrliți pe fereastră...

— Îți amintești cu ce seamănă? întrebă Casey rîzînd. E chestia aceea care se topește în gură și se mănîncă din cornet.

Gîndindu-se că oricum existau și înghețate fără calorii, Patricia se luă resemnată după Casey. Studiind lista, Casey scoase un strigăt de entuziasm, descoperind că aveau creme de ciocolată cu glazură caramel.

Patricia se hotărî pentru o banală înghețată de vanilie și, în timp ce o savura, avu impresia că i se rotunjesc șoldurile.

Și ce dacă! La televizor n-o să se vadă. În cadru nu e prins decît bustul.

Casey o luă apoi prin magazin și o obligă să-și cumpere tot felul de toalete mulate pe corp, pe care le putea purta oriunde, numai la serviciu, nu.

Dar, cel puțin, se distră. Și Casey la fel.

Nu mai rîseseră așa din ziua în care lui Casey îi fusese frică să se dea în topogan, iar mama trebuia s-o ia în brațe și să se dea cu ea.

— Da, și eu am fost cea care m-am mînjit de nisip, comentă Pat cînd fata își aminti întîmplarea.

— Da, dar de atunci nu mi-a mai fost niciodată frică de necunoscut.

— Serios?

— Serios..., răspunse Casey ridicînd din umeri cu o neașteptată timiditate adolescentină. Dacă ție nu ți-a fost frică, atunci mie de ce să-mi fie?

Patricia înghiți în sec și întoarse capul.

— Casey...

— Da.

— Și mie mi-a fost frică uneori...

Tînăra o privi intrigată.

— Dar nu foarte tare, nu? Adică... nu te-am văzut niciodată înspăimîntată...

— Ba mai des decît crezi.

— De ce? De ce ți-a fost frică?

— Păi, că n-am să fac ceea ce trebuie. Mamele nu trebuie să greșească niciodată.

Pé chipul adolescenței, se citea o neobișnuită seriozitate.

— Mamă, n-ai făcut decît o singură greșeală.

— Ah, care?

— Acea că le-ai făcut întotdeauna prea bine pe toate, răspunse fata, cu un zîmbet care mai atenua puțin reproșul.

Ochii lui Pat se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău...

Casey își cuprinse neîndemînatic mama de umeri.

— N-ai de ce. Nimeni nu e perfect. În afară de tine, bineînțeles.

Gluma fetei risipi norii de pe fruntea mamei.

— Atunci mă faci să regret că nu te-am molipsit și pe tine.

Rîzînd, urcară în mașină și o porniră spre florăria aleasă de Casey.

— Ai mai făcut încă o greșeală mare de tot, începu fata cu ochii întredeschiși și cu capul sprijinindu-se de geamul mașinii.

— Care?

— N-ar fi trebuit să te desparți de tata. A fost o tîmpenie...

Cînd opriră în fața florăriei, Patricia încă se mai întreba de ce se despărțise, de fapt, de Walt. Dar, cînd, își zări fostul soț în fața florăriei, sprijinit de mașină și citind ziarul, se strîmbă.

Ar fi trebuit oare să renunțe la o carieră promițătoare ca să-și salveze căsătoria? Dar de ce să se fi sacrificat ea? Nu, doar el fusese vinovatul! Sau poate amîndoi în egală măsură! Poate că erau prea tineri ca să facă față unei astfel de situații..

Walt se îndreptă spre ele. Văzîndu-l pe bărbatul pe care îl iubise atît și îl mai iubea încă, o trecură fiori. Cu regret, trebui să admită că, alături de el, riscul și neprevăzutul nu erau vorbe goale. Iar ea se dădea în vînt după așa ceva!

După ce o sărută fugitiv pe Casey, o cuprinse pe Pat de umeri și o sărută prelung. Îi mîngîie pomeții

cu buzele, apoi coborî spre urechea stîngă.

— Bună! spuse el în cele din urmă, făcînd un pas înapoi și privind-o sfidător.

Pusese în acest cuvînt întreaga intimitate a unui iubit, care tocmai se ridică din cearceafurile moto-
tolite. Pe Pat o inundă un val de căldură, dar reuși să
zîmbească de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Sper că ai repetat pentru serata lui Ralph, o
provocă el, conducînd-o spre magazin.

— Voi fi pregătită, Walt...

Se tot întreba cum să scape de mîna ce o cuprin-
sese de umeri, dar în cele din urmă se resemnă s-o
accepte.

Magazinul o cuceri pe dată. Fiecare bucățică din
casa aceea în stil *Tudor* adăpostea cîte o grădină în
miniatură. Într-un loc, se ivea un fel de junglă înțe-
sată de liane și de orhidee. În altă parte, creștea o
grădină cuminte, în cel mai pur stil englezesc.

Urma un deșert arid, decorat cu pleduri indiene
țesute de mînă, cu o întreagă varietate de cactuși,
iar apoi o grădină pietroasă, cu o pagodă în mijloc.

Pat mergea de la o grădină la alta, fără să-și dea
seama că Walt și Casey o urmăreau în tăcere. Ce
fericire să sapi și să sădești pămîntul cu mîinile tale
și să te îngrijești de sărbătoarea aceasta de culori și
parfumuri!

— E încîntător...., șopti ea.

— Mulțumesc, rosti micuța doamnă care i se pre-
zentase drept Caroline Bablington. Vă mărturisesc

că sînt mîndră.

Patricia zîmbi femeii cu chipul aureolat de un păr alb.

— Vă înțeleg, doamnă. Aș putea spune că vă și invidiez.

Privirea bătrînei se înturtecă.

— Îmi va lipsi.

— Cum asta?

Caroline arată la panoul din față.

— Plec la fiul meu, în California. Magazinul e de vînzare.

Perspectiva aceasta o întrista pe bătrîna doamnă. N-o putea consola decît gîndul că va fi lîngă fiul ei.

— Are trei fete, reluă ea. Margaret, cea mai mare, așteaptă un copil la toamnă. Voi fi străbunică. E avocată și va avea nevoie de ajutor. Nu credeți?

— În mod sigur!

— Dar nu sînteți aici ca să vorbim despre mine, spuse ea, invitîndu-i pe o terasă unde se afla o masă și cîteva scaune.

— Trebuie să punem la cale o nuntă. Herbert și cu mine ne-am căsătorit cu mulți, mulți ani în urmă...

În timp ce analizau cum ar putea spori frumusețea naturală a locului ales de Casey, Patricia își lăsă privirea să rătăcească prin grădină, încercînd să și-i imagineze pe Caroline și Herbert tineri.

Casey și Caroline vorbeau despre trandafiri. Pat întîlni privirea lui Walt. Și, oricît de smintit ar părea, sentimentul ei de liniște interioară spori.

— Ți place? o întrebă el.

Nu era chiar o întrebare, ci o constatare. Lucru ce demonstra încă o dată cât de bine o cunoștea. Ea ridică din umeri, încercînd să-și ascundă uimirea.

— Da, e un colț frumos.

El îi atinse mîna lăsată leneșă pe spătarul scaunului.

— Nu fă asta, Pat...

Ea îl privi și regretă pe dată. De ce era așa sensibilă la vocea, la atingerea lui?

— Nu mă respinge..., adăugă el.

Ea respiră adînc, fără a-și muta privirea. El o contempla ca și cum ar fi vrut să-i citească pînă în adîncul sufletului, iar ea nu i se putea opune, cel puțin nu aici, în decorul acesta impregnat de seninătate și iubire.

— Așa e... Adevărat... Mă simt în elementul meu aici...

El zîmbi fără ironie, cu o blîndețe potrivită cu starea ei de spirit.

— Ar trebui să-l cumperi.

Sugestia lui o luă pe nepregătite. Se uită în jurul lui, încercînd să se închipuie aici. Fără obligații. Fără întreceri. Fără cineva care să o împingă mereu de la spate. Se gîndi că avansul de la editură ar putea să o ajute să cucerească acest colț de rai. Dar asta ar obliga-o să recunoască, în fața lui Walt, că toată zbaterea ei de pînă acum fusese zadarnică.

— E un yis frumos, dar nu prea realist.

— Pentru a fi fericită trebuie să faci, totuși, cîteva eforturi.

— Walt...

— Mai gîndește-te...

Discuția o derută atît, încît nu se mai simți în stare să o urmărească pe Casey. Se miră cînd o auzi alegînd o combinație atît de simplă și de bun gust, încît nu se opuse și îl lăsă pe Walt să achite nota.

Nu avea chef să se certe cu el acum.

Apoi se ridicară. Mulțumiră bătrînei doamne pentru buna primire și pentru sfaturi. Walt se hotărî atunci să se amestece încă o dată în viața Patriciei.

— Doamnă Bablington, aș fi curios la ce preț ați vinde grădina dumneavoastră?

Dar, după figura Patriciei, pricepu pe loc că săvîrșise o greșeală de neiertat.

Casey însăși rămase fără grai.

— Aș vrea să vă pot spune, domnule, dar nici eu nu știu. Am dat magazinul fiului meu care e agent imobiliar și el se ocupă de toate... Nu îl interesează casele particulare, dar în situația asta...

Ea vorbea înainte, dar Walt n-o mai auzea. Era prea concentrat asupra Patriciei, care îl fulgera cu privirea.

— Domnul Sullivan nu vorbea serios, interveni ea aruncîndu-i încă o privire amenințătoare.

— Ba da, vorbeam cît se poate de serios, protestă Walt.

— Tată! exclamă și Casey, regăsindu-și vocea.

Bătrîna se uită mirată, cînd la unul, cînd la celălalt.

— Dacă doriți adresa agenției...

— Nu, mulțumim, i-o reteză Pat.

Walt zîmbi.

— Chiar vă rog, doamnă...

Bătrîna scoase ezitant o carte de vizită din buzunarul bluzei.

— Vă dați seama, cred, că e un magazin de excepție.

Walt întinse mîna cu o fracțiune de secundă înaintea lui Pat și puse adresa la loc sigur, în buzunarul din spate al pantalonilor.

— Vă asigur că *Grădina Raiului* va fi pe mîini bune cu doamna Sullivan.

Casey îi dădu un ghiont în spate. Dar bătrîna doamnă părea încîntată.

Pat, însă, fierbea ca un cazan sub presiune.

— Sullivan, dă-mi imediat cartea de vizită, mîrîi ea printre dinți.

— Vreau să-l caut, răspunse el suav.

Casey presimți furtuna.

— Vreți sau nu să mergem la masă?

— Walt, îți interzic să-l cauți!

— E un bistrou drăguț în colț, spuse împăciuitoare fata.

Dar mama ei n-o auzi.

— Dacă îmi mai spui o dată doamna Sullivan, am

să...

— Au niște salate grozave și...

— Nu ești îngerul meu păzitor și nu ai dreptul să hotărăști în locul meu! Nu îți permit!

— Nu îmi permiți? Ca și cum aș fi...

— Mă duc înainte să rezerv o masă, spuse Casey, dar nimeni n-o auzi.

— Nu vorbi așa cu mine, Walt!

— Cum?

Casey ridică dezgustată ochii spre cэр și se depărta clătînînd din cap.

— Cu atîta nevinovăție, ca și cum nu aș avea nimic să-ți reproșez.

— Așa și este. Poate sînt vinovat de multe, dar nu am hotărît niciodată în locul tău.

— Oh, lămurește-mă și pe mine cum vine asta, te rog.

Walt se înroși. Făcea aluzie la legătura cu Jeanine?

— Pat, știi foarte bine că...

— Nu știu nimic. Explică-mi tu!

Discuția luase o întorsătură neplăcută.

— Pat, te îndepărtezi de subiect. Calmează-te o clipă și poate că...

— Sînt calmă!

Iar el comise a doua greșeală: izbucni în rîs. Cu colțul ochiului, o văzuse pe Casey întorcînd capul după ei.

— Walt Sullivan, nici măcar nu mă iei în serios!

El îi puse mîinile pe umeri și o obligă să se uite în

ochii lui.

— Greșești, eu te iau în serios, numai că tu păcătuiești printr-un exces de seriozitate.

Ea deschise gura ca să protesteze, dar nu reuși decât să pufnească, bîlbîindu-se.

— Eu... tu... nu...

— Ba da, și de asta ești nefericită. Nu vreau decât să fii fericită.

— Sînt, articulă ea fără convingere.

— Ca să fiu mai exact, vreau ca eu să te fac fericită, reluă el cu blîndețe.

Pe chipul ei apăru îndoiala și nesiguranța.

— Nu, Walt, nu e...

— Lasă-mă, cel puțin, să încerc.

— Ești nebun!

— Și tu erai așa odinioară! zîmbi el.

Ea nu se stăpîni să nu zîmbească.

— Nu mai am optsprezece ani.

— Cu atît mai bine, răspunse el, mîngîind-o pe obraz. Și vîrsta de patruzeci ți se potrivește.

— N-am de gînd să te las să mă seduci.

— Nu e cam tîrziu ca să te opui?

— De acord, n-ar fi trebuit să mă culc cu tine, dar...

— E cel mai bun lucru pe care l-ai făcut în ultimii opt ani.

Ea se opri locului. Îl măsură cu gravitate, apoi suspină.

— De ce faci lucrurile mai grele decât sînt?

— Tu ești cea care complică totul. Lasă-te în voia

firii. Acordă-mi o șansă.

— Nu.

— Nu? repetă el în culmea disperării.

— N-ar fi trebuit niciodată să...

El o opri, punându-i un deget pe buze.

— Nu spune asta, te rog... Nu vreau să aud...

Ea închise ochii.

— Nici n-o credeam cu adevărat.

— Sper din suflet.

— N-o să se mai repete.

El încercă să-și ascundă dezamăgirea, în spatele unui zîmbet slab.

— Nu trebuie să spui niciodată: «Fîntînă nu voi mai bea din undele tale.»

— Vorbesc serios, Walt.

— Și eu.

În ochii ei, luci o undă de regret, care se stinse repede, lăsînd locul unei hotărîri glaciale.

— Mai există cîeva în viața mea, Walt.

În clipa aceea, Walt realizează că era pe deplin restabil. Altfel ar fi făcut, în mod sigur, un atac de cord.

— Un alt bărbat?!

Ea își feri privirea.

— Da.

În timp ce Walt căuta disperat o scăpare amuzantă, vocea lui Casey răsună înfundat.

— Mamă, ce tot spui acolo? Vrei să faci un al doilea infarct?

Capitolul 15

Pentru Patricia, fiica sa putea la fel de bine să vorbească și în chinezește.

«Un infarct? Ce mai era și cu povestea asta?»

Privi spre Walt, așteptându-se să fie la fel de mirat ca și ea. Dar nu se întâmplă așa. Părea încurcat și se albise de tot.

Își vârî apoi mâinile în buzunare.

— La naiba, Casey!

Fata făcu o strîmbătură nostimă, pe care o exersase de-a lungul anilor și o practica ori de câte ori făcea cîte o boacăna.

— Poate-mi spune și mie cineva despre ce e vorba! încep Patricia.

Walt își fulgeră fiica din priviri.

— Cred că s-a și rezolvat, spuse el.

— Dar...

Ea tăcu brusc. Lacrimile o împiedicau să vorbească. Îi venea să-l ia în brațe și să-l strângă la piept.

«Un infarct? Dă Doamne să fie o glumă!»

— E o... farsă, nu-i așa?

Walt porni spre bistrou.

— N-ai de ce să-ți bați capul. Da, am avut un atac cardiac acum șapte luni. S-a terminat. Și acum, putem merge la masă?

Patricia îl urmări din priviri cum se îndepărta. Avea spatele drept, umerii lați, părul la fel de des. Și-l imagină prăbușindu-se, cu mîna crispată la piept și o cuprinse spaima.

Fugi după el și i se așeză în față.

— Cum te simți?

El suspină exasperat.

— Foarte bine.

Pat privi întrebătoare spre Casey.

— Se simte bine?

Fata își ghionti tatăl, apoi lipi urechea de pieptul lui.

— S-ar zice că da.

— Vorbesc serios, insistă Pat.

— Asta ziceam și eu. Ai fost mereu prea serioasă, zise el văzîndu-și de drum.

— Nu schimba subiectul, rosti Pat speriată. A fost grav?

El privea fix înainte, continuând să meargă.

— Nu chiar, răspunse Walt.

Casey tuși.

— Doctorii au fost de altă părere.

Patricia își duse mîna la inimă: acum va face ea un infarct.

— De ce nu m-a anunțat nimeni? Walt, cum ai putut?

— Nu mi s-a părut ceva important.

Își aminti de tandrețea cu care se iubiseră în apartamentul ei. Crezuse atunci că iubirea lor depășea simplul contact fizic. Dar, dacă o iubea așa mult, de ce nu-i telefonase? Aveau o fată, trăiseră împreună mai mult de zece ani și, totuși, nimeni n-o anunțase că fusese la un pas de moarte.

Era sfîșiată între dorința de a-l pocni și aceea de a-l strînge în brațe.

Pat dori să stea pe terasă, așa că se așezară la o masă, sub o umbrelă mare, albă. Patricia continua să-l analizeze. Părea sănătos. Bronzat și puternic.

— Nu te mai uita așa la mine, Pat, zise el rece. N-am să mă prăbușesc sub masă.

Enervarea lui îi dovedi că nu era complet restabilit.

— Dacă ți s-ar întîmpla una ca asta, m-ai anunța și pe mine?

El nu răspunse și se apucă să analizeze meniul. Patricia îl imită și nici unul nu mai scoase o vorbă, pînă ce nu apăru chelnerița să le ia comanda.

— Un sandwich cu carne de rață și brînză.
Casey și Patricia scăpară meniul din mîină.
— Tată! exclamă Casey prima, cu reproș.
— Ești sigur că e rezonabil? făcu și soția lui.
— Cu maioneză, completă Walt.
— Strici totul! exclamă Pat, după ce își comandă o salată.

— Oh, Pat! Destul...

Walt nu se enerva ușor, dar, cînd i se întîmpla, era de preferat să te ferești de el.

Iar Patricia nu dorea să-l enerveze.

Dacă ar fi știut, l-ar fi menajat, deși el nu dăduse pînă acum nici un semn de slăbiciune.

Nu suporta ideea că se putea să moară. Una era să trăiască fără Walt, dar alta era lumea fără el. O invadară lacrimile. Dar el continua să discute cu Casey programul conferințelor.

— Draga mea, fi liniștită. Voi fi aici la nuntă.

— Dar tată, șase orașe într-o săptămîină e prea mult.

— Sînt obișnuit.

— Walt ești sigur că e bine? Ar trebui să mai încetinești ritmul.

— Asta și fac, doctore.

— Și, oricum, Tory merge cu el.

— Ce liniștitor! îl ironiză Pat. Ai citit vreodată ce periculoase pot fi pentru un bărbat de vîrsta ta relațiile sexuale cu o femeie tînră? Se întîmplă tot felul de accidente...

— Tată, spune-i...

— Nu o privește.

Casey se întoarse disperată spre Pat.

— Tory nu e amanta lui.

— Am zis că asta nu...

Pat își azvîrli șervețelul pe masă și împinse salata de care abia se atinsese.

— Ba mă privește, dacă asta te va omorî!

Pentru prima dată de la începutul acestei discuții, Walt zîmbi.

— Chiar te-ar durea, Pat?

Conștientă că se trădase, ea căută o modalitate de a scăpa.

— Nu doresc să arăți ca un prost bătrîn.

— Ce modalitate grozavă de a-ți asigura o ieșire bună.

— Tory e antrenoare. Doctorul i-a băgat-o pe gît, nu-i așa, tată?

— Dar e ridicol! exclamă Pat.

Îi era deja destul de penibil să știe, că fostul ei soț o sedusese în timp ce se culca și cu o tinerică oarecare.

— Crede-mă, mamă, o imploră Casey. Cînd a ieșit din spital, nu și-a schimbat obiceiurile. Doctorul Tripton l-a avertizat că-l paște un al doilea infarct, așa că i-a trimis-o pe Tory.

Walt lăasă sandwich-ul în farfurie.

— Adevărat? întrebă Patricia, din ce în ce mai enervată. Și m-ai lăsat să cred că...

— Stai o clipă, eu n-am nimic să-mi reproșez. Ți-am spus de la început că Tory e antrenorul meu!

— Te-ai distrat, lăsându-mă să îmi închipui că...

— Că am o conduită imorală, zîmbi ghiduș Walt.

— Egoistule...

— Mamă, calmează-te!

— Casey, eu n-am o inimă fragilă.

Înăbușindu-și o înjurătură, Walt se ridică brusc, răsturnînd scaunul.

Toți consumatorii de pe terasă îl priviră cum aruncă pe masă cîteva bancnote și pleacă furios.

— Uite ce-ai făcut, mamă! îi spuse Casey cu reproș.

— Eu? Eu?

Pat sări de pe scaun, fugi după el și-l smunci de braț.

— Nu fugi, Walt Sullivan!

El se întoarse spre ea: era roșu de mînie și o venă i se zbătea la baza gîtului.

— Nu eu fug!

— Nu e cazul să-ți dai aere. S-ar putea...

— Să mai fac un atac?! Nu, nu sînt invalid.

Și, înainte ca Pat să-și dea seama ce face, Walt și sărise pe capota din spate a mașinii și începuse să țopăie.

— Walt Sullivan nu e un invalid! urlă el. Singurul necaz a lui Walt Sullivan este că are o fostă soție care îl înnebunește!

Văzîndu-l țopăind pe mașină, pe Pat izbucni în rîs.

Dar își aminti că el trecuse, totuși, pe lângă moarte, așa că trebuia să facă ceva! Și cât mai repede! Experiența o învățase că cea mai bună soluție era să coboare și ea în arenă.

Așa că se cățără pe capotă și-și puse mâinile în șold.

— Walt, lumea va spune acum că ai înnebunit.

— Și ce dacă? Mai bine așa decît să mă creadă un biet bătrîn handicapat.

— Walt, dacă faci un atac de cîrd în parcare, asta, te strîng de gît. Îți jur că te strîng de gît!

— Tată! Mamă! Nu se poate! Coborîți imediat de pe mașină! se auzi vocea lui Casey.

— Nu cobor fără el.

— Iar eu nu cobor dacă maică-ta continuă să creadă că am nevoie de dădacă!

— Walt!

— Hei! Voi de acolo! Coborîți de pe mașina mea! se auzi o altă voce.

— Pe malul lacului n-aveam nevoie de doică! o tachină Walt.

— O să-ți pară rău, dacă nu mă ascuți!

— Ți s-a părut că m-am descurcat binișor...

— Gata! Doar n-ai să te lauzi în fața tuturor!

— Tată, nu-mi vine să cred! Ce vor crede oamenii? Vă purtați ca niște copii!

Jena evidentă a lui Casey sfîrși prin a o uimi pe Patricia. Fata clătină amărîtă din cap și se îndepărtă.

— Ți-ai imaginat vreodată că fiicei noastre îi va fi

rușine cu părinții ei?

El chicoti la început ușor, apoi izbucni într-un hohot de râs care o molipsi și pe Patricia.

Cînd se mai calmară puțin, coborîră de pe mașină și cerură scuze proprietarului acesteia. Omul îl bătă pe spate și continuă să-și examineze caroseria.

— Lasă, bătrîne... am și eu o fostă soție. Nu sînt bune decît să te înnebunească. Definitiv...

* * *

Casey se sprijini de fereastra ușii, pîndindu-și părinții care, pe scenă, se pregăteau să prezinte spectacolul în cinstea lui Ralph.

Nu-i mai văzuse zîmbind de trei zile, de cînd se dăduseră în spectacol în parcul din Providence Road.

«Ah, părinții!»

— Ești sigură că toate merg cum ai plănuit? o întrebă Will la ureche, încercînd să acopere aplauzele spectatorilor. Nu par prea prietenoși.

Ea îi aruncă o privire ce se voia disprețuitoare. Doar nu putea recunoaște în fața lui că se temea și ea.

Părinții ei nu se arătau deloc cooperanți. Probabil, făcuseseră dragoste în apartamentul mamei sale, poate chiar și pe malul lacului, dar asta, în loc să-i apropie, îi îndepărtase și mai rău.

Casey sperase ca Pat, aflînd de infarct și de rolul real al lui Tory, să-și dea seama în sfîrșit că-l iubește

pe Walt. Cel puțin, așa pățise ea când tatăl său fusese la un pas de moarte.

Dar, între ei, părea că nu se schimbase nimic. Din contra, aveau un motiv în plus de scandal.

— Dacă se mai uită așa la mine, mă arunc de pe clădirea O.N.U., mormăi Walt înainte de ultima intrare în scenă.

— Și ce ai demonstra cu asta? îl întrebă iritată Casey, care îl credea în stare de orice, mai ales după ce îl văzuse topăindu-se pe capota unei mașini.

— Că n-am nevoie de doică!

Sincer vorbind, vinovatul era numai el. Îngrijorarea Patriciei era un semn bun, dar Casey știa bine că, în astfel de situații, solitudinea poate deveni sufocantă.

Părinții ei se evitau de trei zile, dar la petrecere veniseră cu aceeași mașină. Să fie un semn bun?

— Taré bine arată, șopti admirativ Will.

Casey reveni în prezent. Era încă mică atunci când divorțaseră ei, dar își amintea cum se transformau în fața camerelor, cum știau să creeze impresia că veneau dintr-o lume aparte.

Apoi, asociația lor se distrusese și ani de zile fata se tot întrebase dacă înțelegerea lor nu fusese decât o căsnicie destinată publicului. Apoi, într-o zi de Crăciun, ea surprinsese pe chipul Patriciei o expresie necunoscută. Mama ei vorbea atunci la telefon cu Walt.

Casey o cunoștea bine. Și la fel i se întâmpla și ei

cînd auzea vocea tatălui său. O aceeași afecțiune se citea și pe chipul lui Walt, cînd se afla în preajma Patriciei.

Atunci ea înțelese că nu jucau deloc teatru pe vremea cînd prezentau împreună emisiunile televizate.

În seara aceea, magia fu din nou evidentă. Dar cînd își vor da și ei seama?!

— Hai, Will, să mergem! spuse Casey depărtîndu-se în culise.

— Dar trebuie să ne întoarcem cu ei, cu mașina!

— Sînt destul de mari să se descurce și fără noi.

Părăsind scena, sub un ropot de aplauze, Walt regăsi euforia care îl cuprindea ori de cîte ori prezenta o emisiune cu Pat.

Nici o altă femeie nu-l făcuse să simtă o asemenea bucurie.

Se luă după ea în culise, căutîndu-i pe Casey și pe Will. Era așa de aproape de ea, că îi simți parfumul și căldura trupului strîns într-o rochie argintie, mulată.

— Cum ți s-a părut? întrebă el.

Ea îl privi muștrător, dar întreg chipul femeii respira bucurie și încîntare.

O dorea mai mult ca oricînd și ar fi vrut să o iubească atunci, pe loc, în culise.

— S-a cutremurat pămîntul, Walt...

— La fel mă gîndeam și eu, zîmbi el.

Casey le lăsase un mesaj după oglindă. Ocupat să încuie ușa, Walt nu remarcă grimasa lui Pat, decît

În clipa în care ea îi întinse biletul cu vârful degetelor.

Casey îi anunța că plecase și lăsase cheile mașinii pe măsuta de machiaj. «Poate că e totuși o zână bună...» își spuse Walt, așezînd biletul lîngă chei.

— Presupun că s-a tot săturat să ne dădăcească.

— Chem un taxi.

Văzînd-o cum se chinuie cu șalul de mătase, Walt se grăbi să o ajute.

— Mă eviți? Începu el.

— E mai bine așa.

Sub mîna lui uitată pe sînul ei, inima femeii se zbătea nebunește. Pat voi să se îndepărteze, dar cabina era prea strîmtă. Așa că se mulțumi să înalțe bărbia și să-și arunce părul pe spate.

Walt iubea gestul acesta care îi trăda mîndria, încrederea în sine și capacitatea de a face față oricărei situații.

— Pat, n-am făcut niciodată dragoste într-o cabină.

— Dar poți să fii sigur că nu vom începe astăzi.

— De ce nu?

Walt îi trase șalul de mătase de pe umeri.

— Pentru că nu mi se pare o idee bună.

— Pentru că ai pe altcineva?

Aflarea adevărului despre atacul lui cardiac minimalizase importanța mărturisirii ei, pe care – de altfel – o regreta din clipa în care o rostise. Acum Walt era măcinat de gelozie.

El o văzu ezitînd. Îl mințise? Sau așa ar fi dorit el

să fie? Orice ar fi, voia să știe adevărul.

— Ai făcut dragoste cu el într-o cabină? se interesă Walt pe un ton voit degajat.

— Nu te privește...

— Ba da, vreau să știu. Înainte să te iubesc, vreau să știu cine e!

Capitolul 16

— Vreau să fac dragoste cu tine, Pat...

Femeia își ținu răsuflarea, în timp ce bărbatul îi scotea un cercei.

— De ce ești ridicol? răspunse ea, fără prea multă convingere.

El însă îi desfăcu și al doilea cercei. Simpla atingere a degetelor lui o electriza.

— Vrei să păstrezi medalionul? întrebă el. Cred că ar fi bine. Nu există ceva mai erotic decât un diamant pe un trup gol.

Ea vru să-și ducă mîna la gît, dar se opri la jumătatea gestului, cuprinsă de o slăbiciune stranie.

— Acum, povestește-mi despre bărbatul acela, în

timp ce eu te dezbrac.

— Nu... nu e nimic de povestit.

Walt îi dădu jos bretelele rochiei. Buzele lui fierbinți îi mîngîiau umerii. Pat auzi fermoarul desfăcîndu-se și rochia alunecă foșnind pe podea.

— Walt...

— Ce e?

— Eu... eu nu l-am inventat, șopti ea, în timp ce el îi atinge ușor sîinii și talia strînsă într-o bustieră de satin și dantelă.

— Cu atît mai bine dacă nu e mare lucru de spus. Chestia asta mă scoate din sărite mai mult decît aș fi crezut. Cum îl cheamă?

— Tr...

Fremătînd toată, Pat închise ochii, în vreme ce el își trecu un deget pe sub o jartieră. O uimea gîndul că Walt ar putea fi gelos, dar, pentru moment, era incapabilă să raționeze.

— Numele nu are nici o importanță, articulă ea.

— Travis? Trenton?

El zîmbi, ridicîndu-i bărbia și obligînd-o să-l privească în ochi.

— Ba nu, știu... Truman Mattheus, reporterul de la *ICN*, nu-i așa?

Ea încercă să-l împingă, dar era atît de lipsită de vlagă, încît mîna i se lăsă moale ca o cîrpă pe pieptul lui Walt.

— Nu are nici o importanță, repetă ea, străduindu-se să-și adune puterile.

— E tînăr..., continuă el să vorbească, în timp ce, cu mîinile febrile, o mîngîia pe sub desuurile de satin.

Ea simți că o lasă de tot puterile; era prea tîrziu ca să se opună.

— După părerea mea, ai nevoie de un bărbat în toată puterea vîrstei, îi șopti el la ureche.

Cum putea să nege? Ardea toată de dorință.

— Te sperie întrecerea, Walt? întrebă răgușită.

El chicoti.

— Mai vedem, răspunse el, așezîndu-se în genunchi în fața coapselor ei. Te voi face eu să-l uiți!

Suspînînd adînc, Pat murmură:

— Pe cine să uit?

* * *

Avea oare de gînd să-l tortureze? Adevărul este că Pat insistă să meargă împreună cu ea la o serată, în cinstea lui Ralph, ce avea loc la hotelul *Radisson*, spre marea disperare a lui Walt care ar fi preferat să rămîină singuri.

Ar fi vrut să-i spună atîtea lucruri, s-o convingă că s-a schimbat, că merită încă o șansă.

Dar era clar că Pat avea alte planuri.

— Grayson, ce plăcere să te revăd! De cînd nu ne-am mai văzut?

Salutîndu-l pe directorul spitalului din localitate, Pat atinse ușor cu mîna smokingul lui Walt. La această atingere, el se cutremură aproape dureros de

puternic.

Apoi, ascultînd cu grație complimentele unui grup de bătrîne, se întoarse suavă spre el:

— N-ai văzut cerceii mei pe undeva, Walt? Cred că i-am uitat...

Amintindu-și de îmbrățișările lor pătimașe, îl cuprinse un val de căldură.

Se uita la ea cum conversa cu ceilalți și, din cînd în cînd, îi arunca și lui cîte o privire senzuală care îl înnebunea de dorință.

Plecă să mai caute o cupă de șampanie. Simțea nevoia să bea, ce mai! Cînd se întoarse, Pat era singură și crispată într-un colț. Se uita fix la cineva.

Walt îi urmări privirea: Jeanine Dawkins.

Asistenta lui Ralph Wathers, o brunetică seducătoare, dar cam vulgară, care tocmai ținea un toast.

Primul impuls al lui Walt fu s-o ia pe Pat de acolo, ca să evite o întîlnire din care, în mod sigur, ar ieși scîntej.

La fel de naiv ca majoritatea bărbaților în fața unor probleme sentimentale, aflase pe pielea lui ce egoistă și ce intrigantă putea fi Jeanine. Ce noroc că nu căzuse în mrejele ei și menținuse relația în limitele amicitiei! Între ei, nu fuseseră schimbate decît cîteva priviri – deși, trebuia să recunoască, nu tocmai nevinovate! – și atît!

Cînd se pusese problema depășirii unui simplu flirt, el dăduse înapoi, pentru că inima nu-i prea dăduse ghes.

Dar asta nu îl împiedica să se simtă vinovat, căci nu fusese tocmai un înger. La urma urmelor, căutase, alături de Jeanine, să-și regăsească încrederea în sine, zdruncinată de fulgerătoarea ascensiune a lui Pat.

Nu-și dorea deloc ca fosta lui soție să afle adevărul pe care îl ascunsese cu grijă toți anii aceștia. Se uită îngrozit la chipul Patriciei care o fixa cu ură pe cea pe care o considera parțial vinovată de eșecul căsniciei lor.

Cînd o văzu făcînd un pas spre Jeanine, Walt se hotărî să acționeze. Luă două cupe de șampanie de pe un platou și-și croi drum pînă la Pat, ajungînd la ea înainte ca aceasta să o abordeze pe Jeanine. Inima îi bătea nebunește. Bine măcar că doctorul îl asigurase că s-a refăcut!

— Pat, sînt sigur că ai nevoie de un întăritor.

Ea luă cupa, atență să nu-i atingă mîna, dar tot cu ochii lipiți de Jeanine. Walt se prefăcu că nu o vede.

— Am o idee..., începu el.

— Și eu.

El înghiți o gură de șampanie, însă gîtul îi rămase uscat. Pat se pricepuse întotdeauna să complice lucrurile.

— Cred că ar trebui să rămîi la Charlotte.

Reacția ei nu îl dezamăgi. Ochii lui Pat se îngustară ca la pisici, dar continua să privească în aceeași direcție.

— Ca să mă alătur haremului tău? întrebă ea de-

gajată.

— Credeam că am lămurit neînțelegerea asta.

— Poate...

— Fii sinceră, Pat!

— Sînt întotdeauna.

— Întotdeauna?

— Aproape...

— Tipul ăla, Truman, e important?

— Fata aia, Tory, e importantă?

Conștient că Tory devenise cea mai mărunță dintre grijile Patriciei, el o luă de braț și o conduse la ușa ce dădea spre terasă.

— Sînt serios, Pat.

— Și eu.

— Țin la Tory, dar nu e ceea ce crezi tu.

Zîmbetul ei dispăru.

— Atunci ce e?

— M-a ajutat să-mi recapăt încrederea în mine, să mă conving că nu sînt un moșneag cu un picior în groapă.

El respiră adînc și începu să-i povestească despre răbdare și perseverența de care dăduse dovadă Tory cu el. Datorită încurajărilor și sprijinului ei moral, se refăcuse în întregime, nu doar fizic, ci și psihic.

Pentru prima oară de cînd o zărise pe Jeanine, vocea lui Pat se împlînzi.

— Mi se pare o persoană remarcabilă. Mai ales la vîrsta ei.

— Chiar și este.

Ea îl scrută cercetătoare, lăsându-și cupa pe o masă.

— Chiar te-ai simțit dărîmat după infarct?

— Da.

— De ce nu m-ai chemat?

Îi năvăliră în minte imagini din spital: el întins pe o targă, vocile speriate din jur, frica imensă.

— Am vrut, numai că...

— Că ce?

— N-am vrut să mă vezi în halul ăla.

Ea clătină din cap.

— Experiența asta m-a schimbat, Pat, reluă el cu o undă de speranță în glas. Dar vorbește-mi și tu despre Truman.

— E... drăguț. Atenția lui mă flatează, dar nu e important pentru mine.

— Există altcineva mai important?

Ea întoarse capul, admirînd orizontul.

— A trebuit să mă gîndesc la altceva. Cariera mea...

— Iar acum? insistă Walt.

— Nu mai știu... uneori o urăsc... mereu numai întrecere... bătăi de cap cu aspectul fizic... La Chicago stăteam toată ziua în fața oglinzii...

— Totuși, n-ar fi trebuit să fii îngrijorată.

— Știi, de cînd am venit aici, nu m-am mai gîndit la fizicul meu. Dar, cum mă voi întoarce la slujbă, o voi lua de la capăt. Mă întreb dacă merită într-adevăr

toate eforturile acestea. Mi se pare așa de lipsit de importanță totul...

— Nu, Pat, așa e viața... evoluăm cu toții și uneori sîntem obligați să schimbăm direcția. Poate că nu e timpul pierdut... Mai poți merge și pe alte căi...

— Ce îmi propui?

— Să te gîndești la viitorul legăturii noastre.

— Walt, relația noastră ține de trecut, nu de viitor.

— Nu sînt de acord. Necazurile, da, țin de trecut. Cred că sîntem suficient de maturi acum ca s-o putem lua de la capăt.

Ea îl privi neîncrezătoare. Oricum, pînă la nunta lui Casey mai rămîneau cîteva săptămîni, în care avea să facă orice ca s-o convingă să nu plece.

Peste o jumătate de oră, cînd urcară în mașină, Walt auzi un zgomot de pași pe pietrișul din spate. Pașii se opriră exact lîngă ei.

— Ei... și eu care venisem la o petrecere de adio! Nu-mi închipuiam că voi asista la o petrecere de re-găsire..., răsună o voce de femeie.

Walt înlemni. Jeanine Dawkins.

Mormăi un răspuns politicos, apoi porni grăbit motorul. Drumul se desfășură într-o tăcere apăsătoare. Walt nu știa ce să spună. O blestema în gînd pe Jeanine, care încă o dată reușise să semene vrajbă între ei.

Cînd ajunseră în fața blocului lui Pat, ea nu mai așteptă să-i deschidă el portiera. Se grăbi spre lift și apăsă nervoasă pe buton. El îi opri mîna.

— Nu are rost să mă conduci. Sînt în deplină siguranță, spuse ea agitată.

— Pat, te rog...

Ea îl măsură lung.

— Chiar te-ai schimbat, Walt?

El îi susținu privirea fără să clipească.

— Da.

Ușile ascensorului se deschiseră, dar ei nu făcură nici o mișcare.

— De ce n-ai venit la Atlanta, cu mine?

Ea vorbise așa de încet, că abia o auzi, însă nici chiar dacă ar fi avut un microfon, întrebarea nu putea să aibă o rezonanță mai mare în sufletul lui Walt.

Da, asta fusese marea lui greșală. Restul era nesemnificativ. Celelalte divergențe și-ar fi găsit ușor o rezolvare.

— N-am avut suficient curaj să-mi sacrific cariera pentru tine.

Era o parte de adevăr. Nu se putea hotărî să vorbească de Jeanine. Pe atunci, Pat o considerase răspunzătoare de despărțirea lor. Și nu se înșelase, numai că motivele fuseseră altele. În realitate, lui Walt îi fusese atît de rușine, încît fusese convins că o merită.

«Oare te va crede? Și, dacă te va crede, te va ierta?»

Ea nu îl întrebă însă nimic, iar Walt nu avu curajul să se explice.

Patricia se urcă în ascensor. Singură.

Walt se întoarse acasă. Singur.

* * *

Săptămîna următoare, Walt se purtă de parcă i-ar fi făcut pentru prima dată curte.

Cînd lipsea din Charlotte, o suna în fiecare seară; cînd era în oraş, întîlnirile lor interminabile începeau cu îmbrăţişări pătimaşe şi se sfîrşeau cu mese regeşti.

Era o gravă abatere de la regimul Patriciei, însă Walt îi tot spunea că îşi poate permite cîteva kilograme în plus.

— Cum de-ai făcut că ai rămas atît de slabă? întrebă Walt într-o seară, cînd stăteau întinşi pe o saltea pneumatică, în piscină şi sorbeau o băutură rece.

— Secret profesional.

— Te-aş prefera cu 5 kilograme în plus.

Era greu de rezistat unui bărbat ce voia să te vadă îngrăşîndu-te.

— Domnul să te binecuvînteze..., spuse ea sorbind din pahar.

Acesta să fie bărbatul care o făcuse să sufere acum opt ani? Încercă să-şi amintească durerea pe care o simţise la apariţia Jeaninei, dar pe zi ce trecea suferinţa îşi pierdea tot mai mult din intensitate.

— Sînt gelos, îi spusese Walt, cînd hrăneau lebedele, după un picnic în parc.

— De ce?

— Acum faci dragoste mai bine decît atunci cînd eram căsătoriți.

— Și de ce să fii gelos?

— De unde ai căpătat experiența asta?

Era o cursă, iar ea se lăsă prinsă de bună voie.

— Walt, e o experiență foarte limitată...

El îi răvăși părul.

— Te iubesc, Pat! N-am încetat niciodată să te iubesc.

* * *

Cînd se aplecă să-și ia cumpărăturile din bătrîna ei mașină *Coccinelle*, Tory nu-și dădu seama că era urmărită.

În sacoșă, se zărea o sticlă cu suc de mere, fulgi și *Hot-dog*. Avea acolo tot ce îi trebuia pentru o zi cu Whitney. Încerca să-și stăpînească agitația. Avocatul lui Walt îi telefonase dimineață și o anunțase că data audierii fusese fixată peste șase zile. Atunci judecătorul va hotărî dacă își va putea recăpăta fiica.

Auzind o portieră izbindu-se, întoarse capul și zări o mașină oprind lîngă ea. Alături de mașină, apăru o femeie în rochie galbenă, cu obrazul ridat și cu părul brun răvășit de vînt.

O fixa cu răutate pe Tory. Ceva din atitudinea necunoscutelor o sperie.

— Da. Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea.

Femeia păstră tăcere pînă în clipa în care apăru

lîngă ele un *Mercedes*.

— N-o vei lua.

Tory se cutremură.

— Acum e a mea, continuă necunoscuta. Nu mi-o vei lua!

— Cine ești? articulă cu greu Tory.

Femeia tăcu. Era cea căruia îi fusese încredințată temporar Whitney. Din *Mercedes* coborî cineva. Auzind zgomot de pași, femeia întoarse capul, apoi i se adresă din nou lui Tory.

— Nu ești demnă să-i fii mamă. N-am să-ți dau voie să-i faci iar rău.

Apoi, cu gesturi sacadate, de păpușă mecanică, se așază la volanul mașinii ei și demară scîrțîind din pneuri.

Tory, încremenită, o privea îndepărtîndu-se, fără măcar s-o vadă pe Pat, care se apropiase de ea și-i luase din brațe sacoșa ce stătea să cadă.

— Eu...

Nu era în stare să scoată nici o vorbă, să facă nici un gest. Reproșul acestei femei se adăuga la propriile sale temeri că nu e în stare să fie o mamă bună. Ca prin vis, se simți apucată de braț și auzi vocea autoritară a lui Pat.

— Tory... Tory... Cine era?

Ea încercă să se adune.

— Nu știu.

— Cu atît mai bine. Parcă era nebună!

Disperată, Tory se sprijini de mașină.

— Te rog să nu spui nimănui ce s-a întâmplat.
— Cum? Ce vrei să zici?
— Copilul meu e la ea și nu vrea să mi-l dea înapoi.

Pat se încruntă, apoi o luă pe Tory în brațe și o târî spre casă.

— Hai înăuntru să-mi povestești...

* * *

Pat rupse o frunză de mentă și-i savură mirosul proaspăt și înțepător, în vreme ce în suflet i se așternea liniștea, în ciuda recentelor tulburări emoționale.

Unde era Walt astă seară?

La Portland sau la Walla Walla?

Plecuse de două zile doar, dar ei i se părea că trecuse un veac. Senzația de vid o cuprinsese chiar din clipa plecării lui; imediat după aceea, avusese parte de neașteptata întâlnire cu Tory.

Măcar acum știa exact care e povestea lui Tory McIntyre. După ce îl conduseseră pe Walt la aeroport, cele două femei îl sunaseră pe avocatul lui. Patricia clătina neîncrezătoare din cap, umplîndu-și cana cu ceai. Nu-și închipuise niciodată că va ajunge s-o ajute pe Tory.

— Nu pot să cred că faci asta pentru mine, spuse Tory, în timp ce așteptau la cofetăria din fața tribunalului.

Părea tînără, înspăimîntată, vulnerabilă și nu

corespundea deloc imaginii de femeie fatală pe care și-o făcuse Pat despre ea.

— Mă bucur că te pot ajuta. Walt nefiind aici...

Tînăra coborî privirea.

— Știu, dar... la început am fost geloasă pe tine.

— Chiar?

— Înainte de a veni tu, Walt stătea mai mult cu mine.

Pat se întreba dacă n-ar fi mai bine să nu mai afle nimic.

— Era ca un tată pentru mine, reluă Tory. Nu că ar fi bătrîn, dar...

— S-a ocupat de tine.

— Da, chiar cînd aveam mai multă nevoie! Nu aveam pe nimeni altcineva. Sigur că am procedat greșit... Apoi ai venit și...

— Și te-ai simțit părăsită.

— Da, răspunse Tory, privind-o în ochi.

— Dacă asta te consolează, află că și eu am simțit la fel.

Tory își plecă fruntea, jucîndu-se cu lingurița de plastic.

— O clipă, am sperat că, dacă Walt... În fine, am încercat să-l seduc...

Patriciei i se opri răsufarea.

— Dar n-a mers, zîmbi tînăra femeie.

— Adică?

— Nici nu m-a băgat seamă. Se gîndea doar la tine. Acum mă bucur că a fost așa.

Pat luă pachetul cu ceai și-l puse în chiuvetă. Ce s-ar fi întâmplat dacă Tory ar fi reușit?

Avocatul lui Walt nu le fusese de prea mare ajutor. Femeia care o amenințase pe Tory avea un dosar ireproșabil, iar în fața justiției Tory reprezenta un pericol.

Singură Patricia era convinsă că Tory are dreptul la o a doua șansă.

Dar se simțea neputincioasă și regretă că Walt nu era aici ca să le sprijine. Tory nu putea face nimic și nu-i rămăsese decât să aștepte data audierii.

Patricia suspină. Sperase că, cel puțin pentru ea, absența lui Walt va fi benefică. Pentru că era pe punctul de a-și abandona cariera și de a se întoarce la Charlotte.

Din fericire, mai erau numai cinci zile pînă ce Casey va săvîrși greșeala vieții ei, iar Patricia spera din suflet s-o poată șterge, înainte de a o imita.

În timp ce-și lua ceaiul, auzi prelung soneria de la intrare.

Încruntîndu-se, se îndreaptă spre ușă și privi prin vizor: în prag, se strîmba Casey.

Deschise, iar fata năvăli în casă și așeză pe masa din sufragerie un platou cu *pizza*.

— Tata mi-a spus să te pun la îngrășat, îi explică puștoaica. Și eu fiind fată ascultătoare...

Ridică brusc capacul și dezvălui privirii uimite a Patriciei o *pizza* imensă cu pui și cîrnați, stropită cu sos și garnisită cu ardei roșii.

— Dar nu vreau să mă îngraș! protestă ea.

— Cine s-ar putea plînge că n-are nevoie de scuze ca să se-ndoape?

Pat saliva deja, așa că se hotărî să nu-l contrazică pe Walt. În fond, va avea tot timpul să-și vadă de regim cînd – și dacă – se va întoarce la Chicago.

— Nu mai sînteți certați? întrebă Casey instalîndu-se la masă.

Patricia se foi încurcată pe scaun. Cum să-i explice unei fete de 19 ani ceea ce nici ea nu înțelegea prea bine?

— Am făcut o înțelegere, răspunse ea prudentă.

— Un armistițiu total ar fi și mai bine.

Casey luă o înghițitură zdravănă de *pizza* și un gît de sifon.

— Ascultă, mamă, n-am venit ca să-ți țin predici în legătură cu tata.

— Cu atît mai bine.

— Nici ca să te pun la îngrășat.

— Atunci de ce-ai venit?

— Am venit să-ți vorbesc despre bani.

— Despre bani?

— Da. Pînă acum, nunta n-a costat cine știe ce, nu?

— Aș zice chiar că e cea mai ieftină nuntă la care am asistat vreodată, cu excepția nunții mele, desigur.

— Asta ziceam și eu. Păi... Nu că aș fi un copil prea răsfățat, dar n-ai zis nimic de cadoul de nuntă.

Așa era. Pat dorise așa de mult să amîne nunta asta, că uitase cu totul de cadou.

— Ce v-ați dori? o întrebă cu duioșie pe Casey.

— Bani!

— Ah, da, bineînțeles... Ai vorbit cu Will?

Ar fi trebuit să-și dea seama că fata nu-și dorea argintărie sau porțelanuri chinezești.

— Nu-ți bate capul cu el..., făcu Casey, ferindu-și privirea.

Lui Pat i se păru ceva bizar pe figura fetei... dar ce anume? Nu era în stare să spună.

— Ce vrei să faci cu banii?

— Surpriză.

Patricia se încruntă îngrijorată. Încă o idee trăsniță de-a fiicei sale!

— Cît vrei?

Pat fu pe punctul de a se sufoca auzind suma enormă cerută de Casey.

— Am de gînd să-i învîrt într-o afacere, reluă ea cu seriozitate.

— Doar n-ai să cumperi salonul de tatuaj!

Fata pufni în rîs.

— Nu fi ridicolă! N-am de gînd să stau toată viața cu gofanii și dansatoarele de cabaret!

— Dansatoare de cabaret?

— Ar fi trebuit să vezi ce tatuaj i-am făcut lui Dee Dee. E mai plină de silicon decît...

— Și atunci în ce fel de afaceri ai de gînd să te lansezi? întrebă Patricia, care nu prea ținea să afle

ce relații avea fata ei cu dansatoarele de cabaret.

— Surpriză...

— Tata știe?

Ar fi fost culmea să-i fi spus lui Walt și ei nu.

— Nu, nu încă.

Se auzi soneria. Pat își șterse mâinile.

— Vorbim mai târziu, Casey, spuse ea, îndreptându-se spre ușă.

În prag, stătea zîmbitor Truman Mattheus.

Capitolul 17

Era blond, cu ochii albaștri, cu trăsăturile bine conturate și silueta suplă a unui sportiv. Dar când intra în salon, Pat se întreabă ce naiba găsisese la el.

Sigur, avea zîmbetul lui Walt sau, cel puțin, așa i se părușe ei. Acum însă, în comparație cu fostul ei soț, i se părea șters.

Iar acum înțelegea că și lîngă el tot pe Walt îl căușe.

Dar, datorită lui Truman, se simțise din nou atrăgătoare, lucru foarte important cînd ai aproape 40 de ani. Dar, faptul că trezise poștele lui Truman i se părea minor în comparație cu flăcările dorinței aprinșe în ochii lui Walt.

Spre deosebire de Walt, tînărul nu fusese gelos pe cariera ei. Acum însă, se întreba dacă nu cumva se gîndise mai mult la propria lui carieră decît la ea.

Oricum, avea tot interesul să scape cît mai repede de el. Walt venea a doua zi, iar Truman îşi aranjase valiza în sufragerie, de parcă ar fi avut de gînd să stea aici cel puţin zece zile!

«Fii atentă, Sullivan!»

Dar nu reuşi să evite sărutul lui entuziast. În spaatele ei, Casey tuşi. Pat se eliberă în grabă din braţele lui Truman.

— Ce cauţi aici?

— Am venit la nuntă. Aminteşte-ţi că m-ai invitat.

Da, îşi amintea. Disperată, căuta cu febrilitate o ieşire.

— Mamă...

Truman zîmbi sclipitor spre Casey.

«Cum naiba ţi-a plăcut tipul ăsta?»

— Tu eşti Casey, nu? Semenii cu mama ta.

Fata ezită între a-l strînge de gît şi a-i cădea în mreje. Dar îşi reveni iute.

— Dar am zîmbetul lui tata! Mami, cine e ăsta?

— Truman Mattheus, un coleg de la ICN... Un prieten...

— Şi l-ai invitat la nuntă? Fără să mă anunţi?

Vocea ascutită a lui Casey o duru pe Pat, dar orice ar fi fost, fata trebuia să fie politicoasă.

— Casey, adu vin şi pahare, rosti ea autoritară. Truman trebuie să fie obosit.

Casey o privi bănuitoare și dispăru în bucătărie. Truman se apropie imediat de ea...

— Stai jos, te rog, roștî Pat, arătîndu-i canapeaua.

Ea se așeză pe un fotoliu. Cum naiba să-l expedieze la hotel, înainte ca fata să plece?

Dar, în loc să se așeze, Truman veni și o sărută pe gît.

— Truman, te rog, nu e momentul.

El făcu un pas înapoi și o măsură cu suspiciune.

— Ce s-a întîmplat? o întrebă, așezîndu-se în sfîrșit pe canapea.

— Eu... știi...

— Vinul e servit, trîmbiță Casey, punînd tava pe masă și privindu-și dezaprobat mama.

— Ce mai e nou pe la *ICN*? întrebă pe un ton voit degajat Patricia.

Truman se încruntă intrigat. Casey suspină, apoi se așeză turcește pe covor, în timp ce Pat asculta distrată raportul tînărului reporter.

— Vestea cea mare e Cminski și Linda...

Patricia deveni interesată la auzul acestor nume, numai că nu prea mai avea chef să audă de *ICN*.

— O clipă, am crezut că va fi cuplul anului. Apoi pe Linda au apucat-o remușcările.

— A vrut să se culce cu el? interveni Casey. Dar e dezgustător...

Truman se strîmbă amuzat.

— Ar trebui să-l cunoască pe Cminski.

- Deci ce s-a întâmplat? Il zori Pat.
- Din câte știu eu, e gata să crească prețul pe care ți l-a oferit. Chiar să-l dubleze.
- Dar e ridicol!
- Casey interveni imediat.
- Despre ce ofertă vorbește?
- Pat, știi foarte bine că am surse de încredere. Vino la Chicago săptămîna viitoare și postul e al tău! Pat știa că n-o poate lungi la infinit.
- Mamă..., interveni exasperată Casey. Eu nu pricep nimic.
- Cu inima strînsă, Patricia îi povesti situația de la ICN.
- Ți se dă o emisiune întreagă? Și nu mi-ai spus nimic?
- Păi... n-am acceptat încă.
- Fata se întunecă la față.
- Asta ai visat întotdeauna, nu?
- Da, sigur.
- Mamă, vreau să-ți spun ceva. Hai în bucătărie!
- Casey, avem musafiri.
- Fata strîmbă disprețuitoare din nas, așa cum făcea deseori.
- Știu mamă, dar trebuie să plec și, înainte de asta, vreau să-ți spun ceva.
- Casey fu surprinsă cînd o văzu pe Patricia venind supusă după ea în bucătărie.
- Nu pleca, scumpo! murmură Pat.
- Cum?

- Te rog!
- Casey zîmbi ironic.
- Nu vreau să rămîn singură cu el, pînă nu mă hotărîsc ce am de făcut.
- Eu nu ar trebui să mă amestec. Ar fi cazul să-ți asumi răspunderea propriilor acte...
- Casey, de ce ești răutăcioasă?
- Fata se uită la ceas.
- Oricum, n-ai nevoie de mine ca paravan.
- Ba da, am nevoie. De ce te uiți așa la mine?
- Pentru că tata trebuie să pice dintr-o clipă în alta.
- Cum? Dar spuneai că vine mîine...
- Sper că n-ai de gînd să cazi pe spate! făcu Casey, zîbind sardonice. M-a sunat mai devreme și mi-a zis că nu mai poate fără tine. Așa că ia primul avion și vine. Ca să-ți facă o surpriză. Drăguț din partea lui, nu?
- Se uită iar la ceas.
- Trebuie să ajungă.
- Pat simți că înnebunește. Se strădui din greu să nu urle.
- Bați cîmpii, Casey!
- Îmi placi cînd îți pierzi cumpătul! Eu am venit doar ca să fiu sigură că ești acasă cînd va veni el. Acum, că a sosit și Truman, prezența mea e inutilă.
- Nu pleca! Nu-mi poți face una ca asta! Ce va zice tata cînd va da ochii cu Truman?
- Îți pasă ce crede el?

- Nu vreau scandal...
- Înțeleg, dar nu-ți fă griji cu tata... Oricum, apreciez eforturile pe care le faceți pentru mine.
- Cassandra Hilton Sullivan, dacă vrei un cadou de nuntă, ajută-mă să scap de Truman.
- Pat începu să caute în geanta de pe bufet.
- Uite carnetelul de cecuri.
- Fata deveni brusc cooperantă.
- Bine. Ce să fac eu?
- Stai cu mine. Să încercăm să găsim o modalitate de a-l trimite la hotel.
- Casey aruncă o privire în salon.
- Vrei să-l seduc? Nu pare prea greu...
- Casey! Ești logodită! E un necunoscut pentru tine!
- Da, dar e drăguț și tu n-ai fi flirtat cu el dacă nu ar fi fost zdravăn!
- Te măriți sîmbătă, Casey!
- Bine, bine. Scrie cecul. Nu te părăsesc.
- Îndoind cecul, Pat i-l strecură în buzunarul cămășii.
- Casey...
- Da.
- Lăsînd gluma la o parte... Îți dau banii pentru că te iubesc. Dacă tot vrei să te măriți, aș vrea să fii fericită. Și să știi că poți conta pe mine oricînd.
- Fata zîmbi încurcată.
- Chiar?
- Da.
- Nu-ți face griji, mamă. Știu eu ce fac.

«Așa credem cu toții!» își spuse Pat îmbrățișându-și fiica.

Întorcându-se în salon, Patricia își dădu imediat seama că fata ei acceptase să o ajute. În rest, ea nu mai avea nimic de făcut. Era de ajuns să lase totul în seama lui Casey.

— Deci, Truman, îți plac nunțile, începu ea.

— Sigur..., răspunse el politicos.

— Atunci, sper că te vei distra sîmbătă.

— Sînt convins.

— Riști să ai surprize... Oricum, nu cred să mă fi descurcat singură. Noroc cu ai mei! Știi, de o lună sînt nedespărțiți!

— Aha!

— Ca odinioară... Nu, mamă?

— N-aș spune chiar așa, Casey.

— Sincer, înainte lucrau împreună. Presupun că știai, nu?

— Păi...

— Nu i-ai spus, mamă?

— Casey...

— Ani de zile au prezentat aceeași emisiune aici, în Charlotte, continuă Casey dezinvoltă. Așa și-a început mama cariera.

Ochii lui Truman o priveau interogativ pe Patricia.

— Nu știam.

Casey îi zîmbi cu ceva cam multă dulceată.

— Atunci, nu mai zic nimic. Hai mai bine să-ți spun totul în drum spre hotel. Unde stai?

De astă dată, total descumpănit, el se întoarse spre Pat.

— Hotelul meu?

— Doar ți-ai rezervat cameră, nu? insistă Casey. Uf, nu-i nimic dacă n-ai rezervat. Tata trebuie să sosească. Va da el un telefon să te ajute. E cunoscut oraș și va fi încântat să te servească.

— Casey, Truman nu cred că are nevoie de ajutorul lui Walt ca să-și găsească o cameră, interveni Pat.

— Îți aștepți tatăl?

— Da. Dar, dacă nu vrei să-l vezi, putem pleca acum.

Truman se înfipse și mai bine în canapea.

— Aș fi încântat să-l cunosc.

Se auzi-soneria și Pat o trimise pe Casey să deschidă.

— Tată, n-ai să ghicești cine e aici. Iubitul mamei.

Truman tresări. Walt, intrînd în salon, aruncă o privire ucigătoare spre Patricia, apoi strînse politicoasă mîna lui Truman.

— Truman, presupun...

— Tată, îl cunoști? Credeam că soții sînt ultimii care află...

— Foști-soți, replică Patricia printre dinți.

Cei doi bărbați se înfruntară din priviri. Walt era mai înalt, Truman era mai subțire. Și, în comparație cu trupul athletic al lui Walt, Truman părea un copil pirpiriu.

— Pat te-a invitat la nuntă, nu? întrebă Walt.

— Pat? Păi... da...

Walt o privi dezaprobat.

— Nu l-am văzut pe lista de invitați. Va trebui să mai adăugăm un tacâm la masă.

— Ce masă? se băgă Casey în vorbă.

— Ai auzit de dineul dinaintea nunții? se prefăcu Walt exasperat.

Lui Pat i se păru că fata are o voce dărîmată.

— Tată, n-are rost..., articulă ea nervoasă.

Pat își plimbă privirea de la Walt – care părea foarte nervos – la Truman – complet neajutorat – și la Casey – de-a dreptul spăriată. Se resemnă și ea.

— Bine, bine, voiam doar să fiu sigur că nu vom uita de prietenul mamei tale. Cînd ai sosit, Truman? întrebă Walt, desfăcîndu-și cravata.

— Acum o oră.

— A fost o surpriză, adăugă Casey.

— Nu mă îndoiesc, făcu Walt.

— Tată, nu știe unde să doarmă.

— N-ai făcut o rezervare? se miră nevinovat Walt. Tînărul fierbea de nervi.

— De fapt, mă gîndeam să stau la Patricia.

— Aici? Dar nu e decît o cameră, nu-i așa, Pat?

Ea își mușcă buzele ca să nu izbucnească în rîs.

— Așa e.

— Într-adevăr, păcat! clătină Walt din cap.

— Sullivan..., începu Truman ajuns la capătul răbdării.

Walt se întoarse spre fiica lui.

— Casey, ce-ar fi să te duci în bucătărie și să speli paharele?

Fata se supuse. Când ea ieși, Walt puse mîna pe umărul lui Truman cu un aer de sinceră prietenie.

— Știu că tu și Patricia... la Chicago... ați avut o legătură aparte....

— Walt...

El n-o băgă în seamă și continuă:

— Asta nu mă privește pe mine, dar sînt îngrijorat pentru exemplul pe care l-ar putea da fiicei mele.

Truman tăcea.

— Casey e impresionabilă, sensibilă. Ar fi șocată dacă ai rămîne aici.

Lui Patricia îi venea să-l sfîșie. Dar, deocamdată, îl păsuia.

— N-aș dori în nici un caz să vă fac neplăceri, rosti greu Truman.

— Bun, uite ce zic eu... Hai la mine! Casa e mare și...

— Nu!

Amîndoi se întoarseră spre Patricia. Walt părea sigur de sine, iar Truman nu era deloc în largul lui.

— Walt, nu cred că e o idee bună, continuă Pat.

— De ce? Pe mine nu mă deranjează... Ce zici, Truman?

— Eu nu...

— Am piscină și o sală de gimnastică. Va fi ca o vacanță.

Truman îi ceru voie din priviri Patriciei, lucru care o enervă și mai tare.

— Tu hotărăști, Truman.

— Bun, atunci s-a făcut! spuse Walt, frecându-și încântat mâinile. Haidem! Eu am avut o zi grea și Truman poate e obosit după drum. Sînt sigur că ne vom înțelege bine.

Și Walt îi făcu cu ochiul lui Pat, înainte de a ieși pe ușă cu Truman.

Capitolul 18

Casey fu pe punctul de a comite o crimă când domnul Bartlett Crookstrank îi spuse că nu putea încasa cecul Patriciei decît peste cinci zile.

Directorul băncii își împinse pe nas ochelarii cu lentile groase care îi alunecaseră.

— Regret, domnișoară, dar, pentru o sumă așa importantă, trebuie să ne luăm și noi măsuri de precauție. Înțelegeți, sper...

Da, înțelegea... Dar mai înțelegea și că, dacă mai-muța asta mică, în costum cadrilat, n-o servea, planurile ei se duceau de rîpă. Iar mama ei va fi în avionul de Chicago, de mîină cu Truman.

Trebuia să facă ceva! Nu se putea îneca precum

țiganul la mal...

Așa că se hotărî să mintă.

Ce rău îi părea că nu avea pe ea unul din taioarele severe ale mamei sale! Incredibil ce rol puteau avea uneori hainele la o bancă! Iar colanții și fusta scurtă cu care era îmbrăcată nu prea o avantajau.

Asta e... Cine nu riscă...

Se aplecă și, suspinînd, apucă mîna grăsuță a bancherului între mîinile sale și se lansă într-o poveste tristă și siropoasă.

— E o chestiune de viață și de moarte, adăugă ea cu o voce tremurătoare.

Iar directorul încălcă regulamentul. Casey triumfă. Era genială, ce mai...

Peste două ore, încasă cecul. Dar era, totuși, îngrozită. Dacă nu-i reușea planul, oare va sfîrși în închisoare?

Poate că patronul de la salonul de tatuaj îi va putea da relații despre viața în închisoare.

Dar, cel puțin, inculparea sa va servi la întărirea relației dintre ai ei.

Din fericire, Will nu știa nimic despre ultimele ei mișcări. Era și așa destul de speriat.

— Renunț, spusese el cînd Casey îi vorbise de falsificarea aprobării de căsătorie.

— Bine, bine, n-o voi face, îl liniștise ea. Oricum, se va putea ocupa după aceea de acte.

— Draga mea, ți-ai pierdut mințile! Stai pe un butoi cu pulbere... Cînd vor afla ai tăi ce ai făcut, te vor

- dezmoșteni.

Casey protestase, deși se cam temea și ea.

— De ce ești naiv? Doar i-ai văzut împreună. E clar că se iubesc... Păi...

— De aceea și-a chemat mama ta iubitul de la Chicago?

— Află că nu l-a văzut de două zile. Lucrează la carte și nu vrea să fie deranjată.

— Sînteți nebuni cu toții în familia asta!

Dar fata se feri să-i spună că mai are un motiv de îngrijorare. De dimineată, îl surprinsese pe Truman vorbind la telefon. Interlocutorul lui era un anume Cminski.

— Autorizați-mă să fac propunerea oficială... Sînt sigur că va ceda...

Casey, în picioare, în prag, își ținu răsuflarea.

— ... Da, dar riscați să o pierdeți! obiectă trist Truman.

Fata nu reuși să se stăpînească și începu să zîmbească.

— Bine, așa e! Lăsați-mă pe mine! O conving eu într-un fel sau altul.

Fantastic! Încă o grijă! Pe de o parte, putea sfîrși într-o închisoare pentru acte false. Pe de altă parte, Truman voia să-i ducă mama la Chicago. Se adunaseră o mulțime de lucruri neprevăzute care îi complicau planurile. Și grija cea mai mare era aceasta din urmă. Oare Pat va rezista tentației unui post la care visase o viață întreagă?

Tory se ridică. Îi tremurau genunchii. Nu se putea concentra să asculte cuvintele femeii în togă de judecător și cu fața severă. Judecător Gullam, așa o chema, parcă. Își adună toate puterile ca să poată sta în picioare.

Lîngă ea, era Pat singura care o susținuse în ultimele șase zile. De fapt, și Walt. Depusese mărturie în favoarea ei și, indiferent de rezultatul procesului, Tory îi va fi veșnic recunoscătoare. Numai prietenia lui o ajutase să se mențină pe linia de plutire și să reziste tentației drogurilor. Acum, era sigură că ieșise definitiv din iadul alb. În aceste ultime șase zile, cu toată tensiunea, nici măcar nu-i dăduse prin min-te să apeleze la droguri.

Audiența dura de patru ore. Tory avea gura uscată, trupul încordat.

Încerca să nu se gîndească la fiica ei, care se juca în sala de așteptare cu o asistentă.

Judecătoarea i-o va da pe Whitney? Și femeia care avusese grijă de fetiță era în sală. Depusese o mărturie incoerentă și părea distrusă. O înțelegea și spera să nu fie și ea la fel.

Judecătoarea tăcu. Tory pricepu că rostise sentința, dar ea nu auzise o vorbă. Nu vedea decît zîmbetul lui Walt, lacrimile lui Pat.

— S-a sfîrșit, Tory! Ai cîștigat!

Walt o luă în brațe. Ea își lăsă fruntea pe umărul

lui și începu să plîngă.

Da, îi va fi mereu recunoscătoare. După ce se mai liniști puțin, Walt plecă să aducă mașina. Femeile porniră spre sala în care aștepta Whitney.

— S-a sfîrșit, Tory..., rosti cu blîndețe Patricia.

— Mulțumesc, Pat... Fără tine, fără Walt, nu știu ce m-aș fi făcut...

— Sîntem chit.

— Cum adică?

— Și tu ai fost aici cînd Walt a avut nevoie de tine, nu?

Tory nu mai răspunse, căci în ușă se ivise un cap micuț, cu părul cîrlionțat. Whitney părea intimidată. Tory se cutremură. Oare o va accepta? Care era povestea ei preferată? Știa să numere?

Doamne, ce multe avea de recuperat!

Îngenunchie și întinse brațele.

— Whitney, fetița mea... Vrei să mergi acasă?

Copilul ridică ochii spre asistenta care clătina zîmbind din cap.

— Mama? Acasă cu mama? Întrebă fetița cu un glas slăbit.

* * *

Pat opri calculatorul. Era la capitolul treizeci și unu. Se întinse, își mișcă cu greu trupul înțepenit și se uită la ceas. Era ora două și jumătate. Stătea pe scaun de la patru dimineața. Dar se apropia de

sfârșit. Mai avea trei capitole și gata.

Exact înainte de nuntă, va pune punctul final.

«Apoi te vei întoarce acasă, la Chicago...»

Se ridică mormăind.

«Cu Truman... Vei regăsi competiția, obligațiile, dar și un salariu dublu!»

Trebuia să ia o decizie. Putea accepta postul prietenei ei? Putea rata o șansă unică?

«Gîndește-te, nici nu îți mai dorești slujba asta!»

— Dar ce îmi doresc? murmură gînditoare.

De trei zile, o obseda întrebarea asta. Ar fi reușit să reziste cu succes, dar mai era și imaginea lui Walt... Reușise să-l evite și pe Walt, și pe Truman — pretextînd că are de lucru. Iar Walt nu mai insistase, spre deosebire de Truman.

Se simțea vinovată față de el, așa că era cît pe ce să accepte să ia masa împreună cu el în oraș.

— Trebuie să vorbim. Am discutat cu Cminski și... Te rog, Pat...

Iritată că îndrăzneala să-i spună *Pat* și s-o facă pe purtătorul de cuvînt al patronului, îl refuză hotărîtă și se întoarce la lucru.

Scriind, reușea să mai uite de toate frămîntările și grijile ei.

Închise aparatul. Zece ore de lucru, era cam mult.

Se gîndi la o plimbare pe jos. Dar optă pentru o baie. Cînd ieși, scoase din dulap rochia pentru nunta lui Casey, rugîndu-se în gînd să nu se fi îngreșat prea tare, că să o mai încapă.

Se auzi soneria. Dorindu-și din suflet să nu fie nici Walt, nici Truman, plecă să deschidă.

În prag, stătea Casey, în colanți galbeni și un tricou portocaliu.

— Ce face călugărița? rîse fata.

— E obosită.

Casey se apropie de biroul pe care zăceau caielele cu însemnări.

— Chiar ai lucrat?

— Mai mult de o sută de pagini în trei zile.

— Oh, mai mult decît aş putea eu citi. Vei deveni celebră?

Editura îi sugerase un turneu prin cîteva mari orașe, pentru lansarea volumului. Odinioară, perspectiva i s-ar fi părut încîntătoare. Acum, însă, o lăsa rece.

Ce se întîmplase cu ea? S-ar zice că n-o mai interesa nimic. Doar Walt...

— Sper că nu, răspunse ea.

— Ei!

— Da, scumpo...

— Era nostim să te am și pe tine aici.

— A fost nostim să fiu aici.

— Chiar? N-am fost prea insuportabilă?

Patricia îi zîmbi.

— Cred că m-am obișnuit.

— Cu ce?

— Să te consider o persoană cu drepturi depline.

Nu ești doar fetița mea și uneori, mamele uită asta.

Dar nu e ușor să recunoști că propriul tău copil e suficient de mare să-și poată lua singur zborul.

Casey dădu din umeri.

— Lucrurile se mai schimbă. Am descoperit că, de multe ori, ai avut dreptate. Zici că e greu să recunoști că propriul tău copil a crescut? Dar nici nu știi ce greu poate fi să te surprinzi gândind ca propria ta mamă!

Pat izbucni în râs. Casey se prăbuși pe un fotoliu.

— Deci Truman va fi cavalerul tău? reluă Casey.

— Nu prea am de ales.

— Ai intrat într-o încurcătură... Mi s-a părut că nu ai fost prea încântată când l-ai văzut.

— Să spunem că am devenit conștientă de limitele lui.

— Te întorci cu el la Chicago?

Pat simți urma de îngrijorare din glasul fetei.

— Chiar dacă mă întorc la Chicago, nu înseamnă că rămân cu Truman.

— Dacă?

— Când.

Casey se întristă brusc. Patricia nu mai știa unde dispăruse dintr-o dată fetița ei plină de viață. Era cu atât mai ciudat, cu cât, peste două zile, urma să se căsătorească.

— Scumpa mea, dacă ai remușcări, nu e prea târziu să te răzgîndești.

— Remușcări? Și de ce, mă rog? întrebă Casey zîmbind slab.

* * *

Zărind-o pe Jeanine Dawkins, Patricia simți nevoia să o ia imediat la fugă. Dar centrul comercial din Charlotte era exact locul în care nu puteai evita pe cineva. Alegându-și o toaletă pentru dineul fiicei sale, Pat se întâlnise deja cu doi admiratori și cu proprietarul apartamentului pe care îl ocupase cu Walt la nașterea lui Casey.

Apoi, oprindu-se să adulmece mireasma ce venea dinspre patiserie și întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine să insiste pe lîngă Casey să-i spună ce are pe suflet, o văzu pe Jeanine luînd un sifon la cîțiva metri de ea.

Jeanine tocmai arunca paharul de carton într-un coș, cînd se întoarse și o văzu pe Pat.

O cuprinse aceeași teamă și greață ca acum opt ani. Numai că atunci dăduse bir cu fugiții. De astă dată, rămase locului, neclintită.

— Am încercat să-ți vorbesc și la petrecere, intră Jeanine direct în subiect. Dar, ca de obicei, erai inabordabilă.

«Iar ție tot îți place să semeni zîzanie între soți?» se întrebă Patricia în gînd, zîmbindu-i cu o falsă amabilitate.

— Mă bucur să te văd, Jeanine.

Jeanine avea o figură rea.

— Dacă asta te poate satisfacé, află că eforturile mele au fost zadarnice.

— Ce spui acolo?

— Am încercat să te dau la o parte. Pentru Walt.

Pat se înfurie. Nu suportase niciodată să vadă două femei țipînd și trăgîndu-se de păr, dar, de data asta, tare i-ar fi plăcut să fie una dintre ele.

— Cred că ai fost dezamăgită, rosti ea cu răceală.

Jeanine avu bunul simț să întoarcă privirea.

— Mi se părea rușinos ca tu să fii vedetă, nu Walt. Pe atunci, consideram că o femeie nu poate avea o carieră mai strălucitoare decît un bărbat. La fel gîndesc și acum...

Și Walt îi spusese ceva asemănător. Poate că Jeanine îi alimentase temerile...

Își înfundă mîinile în buzunare, rezistînd cu greu tentației de a-i strica pieptănătura fostei sale rivale.

— Am înțeles că te pot înlătura, cînd Walt m-a rugat să-l conving pe Ralph să nu te trimită la Atlanta.

Walt încercase să-i distrugă cariera?

Noutatea o lăsă fără grai. O durea mai tare decît legătura amoroasă între fostul ei soț și Jeanine. Walt o trădase.

— Și atunci mi-am început campania de sabotaj, continuă femeia. I-am băgat în cap că îl vei eclipsa și că, dacă l-ai iubi cu adevărat, n-ai accepta postul de la Atlanta.

«Iar el a căzut în cursă...» își spuse Patricia cu amărăciune.

— Argumentul decisiv a fost că te împaci prea bine cu directorul de la Atlanta. Și îți amintești doar

ce reputație de fustangiu avea...

Pat plecă fruntea. De aceea Walt-o lăsase să plece fără nici o vorbă. Crezuse că îl înșelase, la fel cum și ea fusese convinsă că avea o legătură cu Jeanine. Lucru cât se poate de neadevărat.

Numai dacă n-ar fi încercat să-i distrugă cariera!

— Oricum, asta n-a folosit la nimic. Pentru el, nu am fost decît asistenta lui Ralph. Asta e tot... Voiam doar să-mi cer scuze...

Și tăcu, așteptînd iertarea. Dar Patricia n-avea milă, nici pentru ea, nici pentru Walt.

— Am reținut..., răspunse ea rece, înălțînd bărbia și răsucindu-se pe călcîie.

Ochii îi înotau în lacrimi, vedea ca prin oeață. Ar fi dorit din suflet să o poată ierta pe Jeanine, să recupereze anii pierduți, dar, iată, exact cînd se simțea capabilă să șteargă totul cu buretele, asistenta lui Ralph venise și picurase în sufletul ei din nou otravă.

Ar fi putut trece peste o infidelitate, peste o aventură fără urmări, dar nu și peste faptul că făcuse totul ca să-i submineze cariera.

Suferea la fel de intens ca în urmă cu opt ani. Numai că acum nici o revenire nu mai era posibilă.

Capitolul 19

De cîteva ore, Walt îşi tot repeta că Pat nu merită durerile lui de cap. Cel puţin, aşa încerca să se convingă, numai că nu prea reuşea. Nici măcar nu rezista tentaţiei de a o urmări din priviri în timp ce ea se plimba de la un invitat la altul.

— Tată, fă ceva!

Vocea lui Casey îl făcu să tresară. Îşi luă ochii de la Pat, care vorbea acum cu nişte membri ai familiei de care lui nu-i păsa nici cît negru sub unghie.

Dintr-o dată, îşi aminti că nu-i văzuse pe părinţii lui Will. Curios lucru!

— Tată, nici nu mă ascultî...

— Scuză-mă, draga mea. Ce spuneai?

Fata suspină adînc.

— Tu... Tu și mama.

— Ce am mai făcut?

— Tot vă certați!

— Greșești, nici măcar nu mai vorbim.

— Tocmai. Vei strica totul.

Walt o cuprinse protector de umeri.

— Stai liniștită... Îți promit că nu vom dezgropa securea războiului pînă la nuntă.

— Dar nu puteți... Adică... dacă veți fi supărați, petrecerea se duce naibii.

Avea dreptate. Oricum, Walt n-avea de gînd s-o lase pe Pat să fugă la Chicago fără să se lupte pentru ea. Așa încît poate era mai bine să rezolve problema înainte de nunta lui Casey. Poate vor dezgropa totuși securea și... cine mai știe...

— Nu ți-aș strica nunta pentru nimic în lume, zise el, sărutînd-o duios. Ceremonia va fi perfectă pentru că te iubesc și vreau să fii fericită.

— Oh, tată... știu... aș fi în culmea bucurie, dacă...

Walt o liniști printr-un zîmbet.

— Bine, mă ocup eu de mama ta.

Ar fi vrut ca totul să fie, într-adevăr, atît de simplu. Se apropie precaut de Patricia.

Soarele era la asfințit, iar ultimele raze scăldau chipul femeii într-o lumină roșiatică. Frumusețea ei aproape îi tăie răsufarea.

— Întoarce-te..., șopti el din spatele ei.

Ea nici nu întoarse capul.

— N-am chef de glumă, Walt!

Vocea ei rece îl surprinse. Trebuie să se fi întâmplat ceva!

— Ce e Pat?

— Lasă-mă în pace!

— Vreau să știu.

— N-am chef de vorbă.

— Aș dori mai mult ca orice ca nunta fetei noastre să fie frumoasă... și noi să o putem lua de la început...

— E prea târziu.

— Ce s-a întâmplat? Acum câteva zile...

— Walt, te avertizez: las-o baltă!

— Sînt la fel de încăpățînat ca și tine.

— Mi-e indiferent...

— Vei regreta.

— Fie... Acum câteva zile m-am întîlnit cu o veche prietenă comună, spuse ea, fixîndu-l cu o privire rece.

Walt se înfioră. Îi era frică să mai insiste. Ar fi trebuit de la început să o lase în pace. Dar acum era prea târziu.

— Jeanine..., adăugă ea.

— Da?

— Mi-a povestit totul. E uimitor cîte amănunte poate să țină minte după atît de mult timp...

Inima începu să-i bată cu putere. Dacă în următoarele secunde nu face un infarct, înseamnă că a scăpat definitiv.

— Pat, nu știu ce ți-a spus, dar între mine și ea nu a fost nimic.

— Știu.

— Bine.

— Dar mi-a spus altceva.

Doamne... știa! Într-un mod cu totul curios, se simți mai curînd ușurat. Scăpase, cel puțin, de grija de a-i spune el.

— Mi-a explicat că ai încercat să mă oprești aici, că te simțeai amenințat de cariera mea.

— Ti-am spus doar...

— Da, dar ai omis să-mi spui că i-ai cerut ajutorul ca să mă împiedici să plec la Atlanta. Cîtă generozitate! Cîtă dragoste pentru mine!

— Pentru că mă temeam de reacția ta.

— Și lui Ralph ce i-ai spus? Că nu sînt în stare să fac singură o emisiune? Că nu e un post pentru o femeie?

Walt, încurcat, nu știa ce să facă: s-o lase să-și verse veninul sau să încerce să o oprească? Oricum, nu ar fi ajuns la nici un rezultat.

Evident, Jeanine uitase să îi spună că, la un moment dat, Walt își dăduse seama de greșeala lui și abandonase jocul. Dar cum să-i explice Patriciei?

— Pat, te asigur că...

— Îndrăznești să afirmi că ea a mințit?

— Nu, dar nu ți-a spus totul, că...

— Mulțumesc, Walt. Mi-au trebuit opt ani ca să aflu adevărul. Mărturisesc că mă simt ușurată.

Și îi întoarse spatele, privind spre cerul care se întunecase. El înțelese că gestul ei era o modalitate de a-l concedia. Nu era tocmai finalul pe care îl așteptase el.

O iubea, știa că și ea îl iubește, așa că nu avea de gând să se dea bătut.

În liniștea serii, vocea lui Truman avu o rezonanță stranie:

— Cred că Patricia ți-a spus tot ce a avut de spus, Sullivan.

Walt se blocă. Patricia la fel, judecînd după felul în care își înălțase bărbia.

— Lasă-ne singuri, Sullivan! Avem ceva de discutat, continuă tînărul.

— Truman, noi n-am terminat încă...

— Oh, dacă..., mormăi Pat.

— Vezi, Sullivan? adăugă suav reporterul.

Walt avu chef să-i strice puțin zîmbetul impertinent pe care îl afișa, dar renunță. Lui Pat nu i-ar fi plăcut.

— N-am de gând s-o șterg, Truman. Dacă vrei să-i spui ceva soției mele, spune-i!

— Fostei soții, mîrîi Pat.

Truman și Walt se înfruntară din priviri. Nici unul nu părea dispus să cedeze.

— Bine. Oricum ai afla, într-un fel sau altul.

Și Truman se postă în fața Patriciei.

— Pat...

— Dacă îmi mai spui o dată așa, te arunc în pisci-

nă și te țin în apă pînă nu mai miști.

Derutat, Truman reuși să continue:

— Bine, scuză-mă. Am vorbit cu Cminski. M-a autorizat să-ți ofer postul de redactor-șef.

De astă dată, Walt rămase fără grai. O astfel de propunere risca să-i dea toate planurile peste cap! Trebuia să facă ceva, dar nu îi venea nici o idee.

— Poftim?! repetă el.

— M-a aut...

— Am auzit! i-o reteză Patricia sec.

— Și salariul nu va fi de lepădat, completă el.

După ce îi aruncă o privire lui Walt, redactorul rosti încîntat suma. Lui Walt îi scăzu și mai mult moralul. Era o propunere fantastică! Deja se întreba dacă nu se putea muta la Chicago.

Truman întinse Patriciei o hîrtie.

— Sună-l imediat! Ai numărul de acasă. I-am promis că îl vei suna. Apoi vom putea să...

— I-ai promis?!

— Da. Acum...

Pat îi smulse hîrtia din mîini, o mototoli și o aruncă peste umăr.

El se uită cu gura căscată la hîrtia ce plutea încă pe apa din piscină.

— Să nu mai aud o vorbă!

— Dar de ce mi-ai făcut asta? întrebă Truman.

Pat îl măsură tremurînd de furie.

— Cred că e mulțumită, interveni ipocrit Walt.

— Nu sînt nemulțumită, mîrîi Pat printre dinți. Sînt

furioasă. Pe tine – și arată spre Truman – și pe tine! spuse, întorcându-se spre Walt.

— Pe mine?

— M-am săturat de bărbați care vor să facă ordine în viața mea și să ia hotărâri în locul meu!

Truman vru să protesteze, dar nu mai apucă.

— Sună-l pe Cminski. Sau nu, du-te la Chicago și spune-i că dacă vrea să accept postul, eu fixez suma, nu el!

— Dar...

— Iar tu..., reluă ea, întorcându-se spre Walt.

Negăsind cuvintele potrivite să-i spună ce îi stătea pe suflet, se întoarse și se îndepărtă, lăsându-l singur cu Truman.

Încercînd să se consoleze, Walt își spuse că măcar cîștigase un tovarăș de suferință.

* * *

Ultimele două capitole i se păreau cel mai greu de scris și asta numai pentru că nu reușea să se concentreze. Era obsedată de nunta care urma să aibă loc peste 12 ore. Era obsedată și de discuția cu Walt de acum cinci ore. În schimb, nu se gîndea deloc la Chicago, la Cminski și la Truman. Ța și cum ar fi fost o poveste veche, de domeniul trecutului.

Fixînd ecranul pe care imortalizase amintiri despre războiul din Golf, Pat se lupta cu propriile ei amintiri.

Izolată în spatele liniilor dușmane, așteptase ore la rând echipele de salvare. Nu fusese nici rănită, nici capturată, dar rămăsese singură..., singură cu regretele ei.

În deșert, sub cerul înstelat, o invadase frica. Frica de a nu-și trăi atunci ultima noapte, de a muri fără a-și revedea fiica, fără a avea bucuria de a-și legăna nepoții, frica de a nu mai putea iubi niciodată.

În liniștea deplină a nopții, Patricia își jurase că, dacă va scăpa, își va schimba viața.

A doua zi, fusese salvată.

Întorcându-se la agitata existență cotidiană, își uitase jurământul. Acum înțelegea că actuala insatisfacție se datora unor sentimente vechi, refulate. Cu obrazul în palme, simțea nevoia să vorbească, să se destăinuie cuiva care ar putea să o înțeleagă.

Se gândi că Walt știuse să-și asume greșelile. E drept că o trădase, dar trecuseră atîția ani și trebuia să învețe să ierte.

Mai ales pe cei pe care îi iubea.

După ce încheie și ultimul capitol, nu mai avu timp decît să facă un duș și să se îmbrace pentru nunta care însemna și pentru ea un nou început.

Rochia lungă, din mătase roșie, aleasă de Casey, era cam extravagantă, dar Patricia nu regreta.

Conducînd spre locul unde era urma să aibă loc ceremonia, își spuse că, după ce va ajunge înapoi la Chicago, va scăpa într-un fel de toate taioarele ei severe. Dacă se va întoarce la Chicago... Trebuia să

se decidă dacă dorea sau nu să mai fie femeia înțeleaptă de pînă acum. Dar va vedea ea mîine. Astăzi era marea zi a lui Casey.

În poieniță, se adunaseră deja oaspeții. O barcă roșie, ca și rochia ei, plutea ușor lîngă ponton. Era decorată cu flori și baloane. Pe țărm, erau aliniate scaune pliante. Chelnerii aranjau bufetul.

Tory era deja acolo cu Whitney. Walt, cu o haină neagră de mătase și cămașă albă, întîmpina musafirii. Încercă zadarnic să-i prindă privirea, dar degeaba. Nu-i nimic... Va găsi el prilejul să-i vorbească mai tîrziu. Cum o căuta din ochi pe Casey, lîngă ea răsună glasul lui Ralph Walter.

— N-am avut ocazia să-ți mulțumesc pentru alaltăieri.

— Mai curînd, eu ar trebui să-ți mulțumesc, spuse ea îmbrățișîndu-l. Fără tine, n-aș fi ajuns unde sînt astăzi. Tu m-ai învățat primele litere ale alfabetului.

— Gratițudinea unei femei frumoase încîntă întotdeauna. Numai că n-o merit. La început, n-am vrut să te ajut. Nu mi se părea o idee bună ca un cuplu să lucreze la televiziune. Dar știi ce încăpățînat poate fi uneori Walt...

Patricia căuta zadarnic un semn de nesinceritate pe chipul bătrînului.

— Oricum, mă bucur că nu ți-am pus bețe în roate. Nu voiam să te las să pleci la Atlanta, dar Walt a insistat să te recomand directorului. Ba chiar m-a șantajat cu demisia sa. Eu nu am înțeles de ce te

lasă să pleci, dar el zicea că e decizia ta. Și atunci m-am executat. Cele ce au urmat au dovedit că Walt a avut dreptate. Ai făcut o carieră strălucitoare!

Patricia simți că i se înmoaie picioarele.

Walt îl determinase pe Ralph s-o recomande? Îl cunoștea bine pe Ralph. Nu se putea să se ramo-
lească într-un asemenea hal încît să zică o astfel de enormitate!

Deci Walt n-o trădase. Chiar dacă plănuiise ceva cu Jeanine, se vede treaba că se răzgîndise în tăcere.

Singura persoană vinovată rămînea Jeanine, care aproape că reușise să-i despartă și a doua oară.

Fericită, începu să-l caute pe Walt. Trebuia să stea de vorbă cu el! Dar, înainte de a apuca să se miște, cineva o bătu pe umăr. Era Will, alb ca o coală de hîrtie. Cuprinsă de un acces de tandrețe, Pat îl luă în brațe.

— Stai liniștit, Will! E firesc să ai emoții în ziua nunții. Veți forma o familie și...

— Oh, Doamne! bîngui el.

— De fapt, familia ta unde e?

— Păi...

— Ce e, Will?

— Păi, Casey... Ar trebui să vorbești cu ea.

Patricia îi urmări privirea. Casey, în rochia ei de satin roz, avea o figură îngrijorată și neliniștită. Pat se apropie de ea.

— Ce e, scumpa mea?

— Bunica mi-a zis că aseară te-ai certat cu tata.
Mai sînteți supărați?

Era gata să izbucnească în lacrimi.

«Emoțiile...» își spuse Patricia.

— Nu-ți bate capul cu asta, o mîngîie ea. Nimeni nu îți va strica ziua cea mare a vieții tale.

Casey se întoarse spre Will.

— Cred că mă voi îmbolnăvi.

— Casey, ți-am spus eu că n-o să-ți meargă.

— Taci, Will... Bine?

Fata respiră adînc și-și privi mama în ochi.

— Mamă, vrei să rămîi definitiv în Charlotte?

— Casey, îți jur că totul va fi bine. Doar știi că pentru tine mă aflu aici.

— Mamă, gemu Casey, vreau un răspuns clar.

Era liniștitor, totuși, s-o vezi pe Casey încordată: însemna că își lua nunta în serios.

— Păi, nu prea știu. Poate...

— Fantastic! Chiar că e fantastic!

Will se uită la ceas.

— Casey, mai ai zece minute.

— Mamă, banii pe care mi i-ai dat... Cadoul de nuntă...

— Da. Ai avut vreun neșaz?

— I-am folosit.

— Casey, dacă nu-mi spui imediat despre ce e vorba, voi...

— Bine. Am plătit un avans pentru florărie. Neșazul e că nu mă pricep nici la flori, nici la afaceri. Spe-

ram să mă ajuți tu. Asta e! Acum poți să le arunți în lac, dacă vrei.

— Ai cumpărat Grădina Raiului?

Casey făcu un semn că *da*.

— Adică nu chiar în întregime, dar am semnat un angajament. Mi-am spus că, dacă nu rămîi aici, vânzarea va putea fi anulată, dar Will zice că oricum ne vor reține banii.

— Dacă înțeleg eu bine, ai cumpărat un magazin și mă vrei asociată?

Fata consimți din nou.

Patricia fu cuprinsă de un val de fericire.

— Casey... am o slujbă la Chicago...

Dar, în timp ce vorbea, calcula în gînd în cît timp și-ar putea închide conturile la Chicago și la ICN. Doar hotărîse deja că televiziunea n-o mai interesa!

— Știu, dar credeam că... Erai așa de fericită în magazin...

— Bine, s-a făcut!

— Știu că n-ar fi trebuit, am fost o proastă, dar eu...

— Casey, tocmai ți-am spus că sînt de acord.

Fata făcu ochii mari și deschise gura, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Pat zîmbi și o bătu pe umăr.

— Haide... gata... te simți mai bine?

— Serios? Chiar nu glumești?

— Nu. Sînt la fel de serioasă ca Papa. Acum, destinde-te și bucură-te de ziua asta!

Dar Casey nu părea deloc liniștită.

— Știi, mamă, asta încă nu e tot...

— Cum adică?

— Ce șușotesc femeile mele preferate? se auzi vocea lui Walt. Haideți, spectacolul începe în zece minute. Sînteți gata cu toții?

Will scoase un mormăit, iar Pat începuse deja să se întrebe dacă fiica ei va fi în stare să facă față.

Și se întîmplă minunea cea mare: Casey izbucni în lacrimi.

Walt și Patricia o cuprinseseră în brațe, schimbînd priviri îngrijorate deasupra creștetului ei.

— Ce s-a întîmplat, puiul tatii?

— Sîntem aici, lîngă tine, orice ar fi...

— Promiteți? suspină Casey.

— Promitem, jurăm...

Pat o prinse de bărbie și o privi sever.

— Cu condiția să-mi spui imediat ce ai pățit.

Casey zîmbi forțat.

— Nu mă mărit.

— Poftim?!

— Nu pentru mine am pregătit nunta asta.

Will se prăbuși pe un scaun, cu un geamăt înfundat. Patricia se întrebă dacă n-ar fi mai bine să-i urmeze exemplul.

— Ce tot spui?

— E pentru... tine și... tata...

— Eu?!

— Eu?!

Casey încuviință din cap cu o figură spășită, dar

cu o lucire de speranță în ochi.

— Mamă, înțelege și tu, știam că încă vă iubiți... Am tot încercat să vă împac, dar n-a mers. Nici apendicita și nici amenințarea cu secta... Te rog să nu fii supărată, să nu mă urăști, să nu-ți renegi viitorii nepoți...

Pat se uită la Walt, care făcea o mutră de parcă abia s-ar fi abținut să nu izbucnească în râs. Nici ea însăși nu era prea departe de el.

— Am crezut că, dacă veți sta mai mult timp împreună, vă veți da seama că vă iubiți, reluă Casey.

— Pat, crezi că ar trebui să ne recăsătorim?

— Cred că e absolut imposibil!

Fără să-i pese de rochie, Pat se așeză pe pământ cu capul în mâini.

— Acum, totul e pierdut... Tot supărați sînteți, iar eu aș fi băgat mîna în foc că ați petrecut noaptea împreună. Doar voi refuzați un lucru care sare în ochi oricui... Pînă și bunica știa de planurile mele și...

— Eu nu pot s-o reneg... E doar asociata mea, rosti Patricia.

Casey ridică privirea.

— Rămîi?

Patricia izbucni într-un râs nebun. Fata ei se așeză lîngă ea.

— Casey, fă-mi și mie o plăcere.

— Da, mamă.

— Nu te schimba.

— Cum?

— Rămîi așa cum ești... Impulsivă, zăpăcită, generoasă...

Casey o privea cu gura căscată, ștergîndu-și ochii cu dosul palmei.

— Și să nu faci niciodată nimic din obligație, reluă Patricia. Promiți?

— Păi... Sigur că da... Ceea ce înseamnă că nu ești supărată pe mine?

— Cred că, de opt ani de zile, ești singurul om normal din familia asta.

Patricia privi spre Walt, care tușea încurcat și emoționat. Fostul ei soț îi zîmbi dulce și plin de speranță.

— O faci, mamă?

— Să fac ce?

— Să te măriți cu tata.

Pat îl apucă pe Walt de haină și-l zgîlțîi ușor.

— Să mă mărit a doua oară cu bărbatul ăsta? Nici vorbă! Dar rămîn în Charlotte...

Walt îi întinse mîna, ajutînd-o să se ridice.

— Iată o idee grozavă! spuse el.

— Și voi începe o pasionantă aventură cu fostul meu soț.

— Mamă! Nu poți să-mi faci una ca asta! Trebuie să te căsătorești cu el!

Walt n-o părăsea din ochi. În privirea lui, Patricia citi iubire și o maturitate, da, o maturitate pe care nu o bănuise pînă atunci.

— Nu mai insista, Casey, rosti Walt. Mama ta s-a

tot săturat să facă numai ceea ce alții așteaptă de la ea.

Patricia clătină din cap.

— Acum, Walt, e rîndul tău.

— Rîndul meu?

— Da, să fii adult. Eu am de gînd să-mi iau o vacanță și să mă distrez.

— Dacă ne-am distra împreună?

— Mai vedem..., răspunse ea după cîteva secunde de ezitare, prefăcîndu-se că analizează propunerea.

Apoi îl sărută, savurînd mireasma buzelor moi, tăria brațelor lui, parfumul pielii sale.

Savura din plin această intimitate pe care numai zece ani petrecuți alături de un bărbat ți-o poate da. Dar savura de pe acum și anii viitori, plini de noi promisiuni și speranțe.

— Vino, Walt!

— Unde?

— Îți promit că te voi iubi și-ți voi fi credincioasă pînă la moarte.

— Aici, în fața tuturor?

— Va trebui să se obișnuiască și ei cu noua mea personalitate, nu?

— Crezi că mie îmi va plăcea?

— La nebunie... Va semăna mult cu cea de odinioară, dar va fi mai plăcută.

Ea îl conduse pînă la barcă și doi vînzători de la magazinul sintetic preferat al lui Casey, deghizați în

luntrași, vîsliră pînă în largul lacului.

Ținîndu-l de mînă pe cel cu care împărțise deja ani lungi de viață, Patricia pronunță legămîntul sfintei căsătorii.

Apoi fu rîndul lui Walt.

— Patricia Sullivan, jur că te voi iubi, că îți voi fi credincios și că îți voi da voie să faci din mine un om matur.

Ea izbucni în rîs și țărmul răsună de aplauzele oaspeților. Nu schimbă nici un inel, nu îi binecuvîntă nici un preot, însă cei prezenți știau că Pat și Walt nu își vor călca niciodată jurămîntul.

Sfîrșit